DIVADELNÍ HROMADA

ČÍSLO LXXXI JARO - LÉTO 2020

ZPRAVODAJ
AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍKŮ,
LOUTKÁŘŮ A RECITÁTORŮ
VE VÝCHODNÍCH ČECHÁCH
NA POMEZÍ
MORAVY A V ČÁSTI
SUDET

DIVADELNÍ HROMADA ČÍSLO LXXXI
JARO - LÉTO 2020

Vydává: Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit Tomkova 139, 500 03 Hradec Králové ve spolupráci s Volným sdružením východočeských divadelníků. Vychází 2x ročně. Redakce: Kateřina Fikejzová Prouzová, Josef Jan Kopecký, Alexandr Gregar, Andrea Moličová. Grafická úprava: Michal Horák. Tisk: Art-D Grafický Ateliér Černý. Registrováno na MK ČR E 11424. Vychází za finančního přispění MK ČR. Náklad 300 ks. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka příštího čísla: 30. října 2020. Příspěvky a fotografie v co největším rozlišení prosíme zasílat: info@vsvd.cz, www.vsvd.cz

centrum uměleckých aktivit

Volné sdružení východočeských divadelníků

KRÁLOVÉHRADECKÝ KRAJ

MINISTERSTVO KULTURY

OBSAH

01 / ÚVOD VE VOLNÉM STYLU *strana:*
01. Úvodník ... 2 - 3
02. Výroční zpráva předsedy VSVD za rok 2019 ... 3 - 7
03. Usnesení valní hromady ... 7 - 8
04. Zpráva o hospodaření VSVD za tok 2019, zpráva revizní komise ... 8 - 9
05. Valná hromada ... 9 - 10
06. Zlatý Tyl 2019 předání – Naďa Gregarová ... 11
07. Tyl - Dvořáčková ... 12 - 13
08. Tyl - Fletl ... 13
09. Tyl - Šmídová ... 13 - 14
10. Tyl - Pošepný ... 14 - 15
11. VSVD výročí ... 15 - 16
12. Vyhlášení Červeného Kostelce ... 17

02 / IMPULSY Z IMPULSU *strana:*
13. Červený Kostelec výsledky ... 18 - 19
14. Červený Kostelec článek ... 19 - 22
15. Červený Kostelec soubory ... 22 - 25
16. Wolkrův Prostějov zhodnocení ... 26
17. Audimafor program a výsledky ... 26 - 27
18. Audimafor Zemančíková ... 28 - 29
19. Audimafor Hulec ... 30 - 33
20. Miletínské divadelní jaro program a výsledky ... 33 - 34
21. Miletínské divadelní jaro článek ... 35 - 37
22. Miletínské divadelní jaro ... 38 - 39
23. Vzdělávání bylo ... 40 - 43
24. Vzdělávání bude po korektuře ... 43 - 44

03 / PRKNA PRAŠTELA *strana:*
25. Modrý Kocour ... 45 - 48
26. Orlická maska výsledky ... 48 - 49
27. Orlická maska článek ... 49 - 53
28. Turnovský drahokam ... 54 - 55
29. Brněnec ... 55
30. Pernštejnlove ... 56 - 57
31. Košumberské divadelní léto ... 58
32. Ejhle loutka ... 58
33. DS Na tahu Červený Kostelec ... 58 - 59
34. NerušKruh ... 60
35. NOS ... 60 - 61
36. Škeble ... 61
37. Jaroměř - korona ... 62 - 63
38. Obědovice ... 64
39. Libice nad Cidlinou ... 65
40. Theatrum Kuks ... 66

04 / VÝCHODOČEŠI NA NÁRODNÍCH PŘEHLÍDKÁCH *strana:*
41. Šrámkův písek ... 67 - 70
42. Loutkářská Chrudim ... 70
43. Jiráskův Hronov ... 71 - 73

05 / VE SLUŽBÁCH THÁLIE / GRATULACE *strana:*
44. Mirka Císařová ... 73 - 74
45. Mirka Císařová ... 74 - 75
46. Mirka Císařová ... 75
47. Ivo Mičkal ... 75 - 76
48. Ivana Richterová ... 76
49. Ema Zámečníková ... 77
50. Jaromír Vosecký ... 77 - 78

06 / SMUTNÉ ZPRÁVY *strana:*
51. Jiří Vencl ... 79 - 80
52. Jiřina Mejzlíková ... 80
53. Otakar Dobrovský ... 81
54. Jaroslav Vik ... 82

07 / OSOBNOSTI *strana:*
55. Josef Jan Kopecký-40 ... 83 - 87

08 / RAČTE VSTOUPI *strana:*
56. Dramaturgický plán VČD ... 88 - 89

01 / ÚVODNÍK

Předseda VSVD Josef Jan Kopecký.

Milí divadelní přátelé,
jsou tu prázdniny a s nimi další číslo Divadelní HROMADY. Ta vychází v nové grafice, která navazuje na nové logo, schválené na naší valné hromadě letos v únoru. Za obé vděčíme grafikovi a fotografovi Michalovi Horákovi. Odvedl, myslím, velmi dobrou práci, Michale, díky!

Nová HROMADA vychází v době, která je pro nás také nová, Covid 19 nás zaskočil. Nic podobného jsme dosud ještě nezažili. A paralyzována byla celá republika, celá Evropa, celý svět, také divadla. Jako by se zastavil život, prázdné nebyly jen divadelní sály, ale i ulice. Bylo zvláštní vidět prázdné centrum Prahy. A děsivé bylo vidět prázdná hlediště...

Koronakrize nám ukázala spoustu věcí. Ochotu i strach jednotlivců, závislost a nezávislost společností a zařízení, včetně divadel. Zdravý rozum i paniku v jednání, odvahu i práskačství. Covid se stal katalyzátorem chování. Věřím, že až sociologové a psychologové uplynulé měsíce zanalyzují, získají zajímavá a cenná data. Data o neuvěřitelně početné skupině lidí – vlastně o všech lidech. Je možné, že výsledky takového zkoumání budou stejně šokující, jako byly výsledky stanfordského vězeňského experimentu z počátku 70. let minulého století.

Osobně jsem na vlnu strachu nevstoupil. Spíš naopak. V březnu jsem měl, po své letošní první premiéře, jež proběhla těsně před vyhlášením nouzového stavu a mimořádných opatření 9. března, rozzkoušené čtyři další inscenace. *Příběhy obyčejného šílenství* se měly premiérovat 28. března, ale na tuhle premiéru už nedošlo. Přesto jsme v prvním týdnu koronoparalýzy ještě zkoušeli, byť mimo královéhradecké Jesličky, kam měli studenti zakázaný vstup. Azyl jsme ale našli v Centru uměleckých aktivit Impuls, kterému i touto cestou za vstřícnost a pochopení ještě jednou děkuji!

Zkoušeli jsme – a nechtěli se vzdát ani vyhlášeného data premiéry. Proto jsme ji začali připravovat jako online stream na webu. Přece jenom – do data zbývalo pouhopouhých čtrnáct dnů, *Příběhy* byly hotové a my se na ně těšili. Sehnali jsme tři kamery, kameramany, videopult, zajistili spolehlivé a vysokokapacitní připojení na internet, připravovali scénář pro střihače přenosu, plánovali záběry pro jednotlivé kamery...

Jak se však začala opatření zpřísňovat, a proslýchalo se, že bude vyhlášen zákaz vycházení a do ulic bude nasazena armáda, tak se začal proměňovat i můj soubor. Nakonec jeho jedna část oznámila, že se bojí chodit na zkoušky, protože žijí ve společné domácnosti s někým, kdo patří do rizikové skupiny, nebo se prostě a jednoduše bojí o sebe. Z těchto důvodů jsme museli odpískat i premiéru.

Abych předešel nepochopení: Popisuji vývoj událostí ne proto, že bych se na soubor zlobil! Jen ukazuji, že na počátku panovala mezi námi všemi jistá dávka bagatelizace problému – a potom celou situaci začali mnozí brát mnohem vážněji. (V době, kdy píšu tyto řádky, jsme navíc již po premiéře *Příběhů*. Proběhla na začátku června. Sice se stále nemohla konat v našem divadle, ale udělali jsme ji prostě venku, s diváky bez roušek.)

V červnu se začal život vracet do starých kolejí a mohli jsme se vrátit do práce, začali opět zkoušet. Byť v drtivé většině případů na premiéru v příští sezóně. Včetně mě. V červnu jsem dokázal ze čtyř odložených inscenací premiérovat pouze dvě (druhou bude *Náměstí bratří Mašínů* ve druhé půli června, opět venku jako open air).

Korona nám ale ukázala také další věci. Vlastně za svůj život nepamatuju že by divadlům (a kulturním zařízením obecně) bylo v médiích věnováno tolik prostoru. Téměř v přímém přenosu jsme mohli sledovat prohlášení ředitelů a uměleckých šéfů, ale také příběhy herců a dalších zaměstnanců. Nasbíral jsem během těch tří měsíců tolik materiálu! A upevnil se v názoru, že jediné opravdu nezávislé divadlo je divadlo amatérské. Čímž nechci jakkoli urazit profesionály. Naopak: S bolestí jsem poslouchal, že drtivá většina výkonných umělců (ale také techniků a dalších provozních „zaměstnanců“ divadel) je osobami samostatně výdělečně činnými – tedy těmi, kteří ze dne na den přišli o veškeré příjmy. Jinými slovy: nezávislost, kterou jim postavení OSVČ do jisté míry umožňuje, byla lusknutím prstů nahrazena bojem o holé přežití. To se nám, amatérům, nestalo a stát ani nemůže. Tím, že nás dělání divadla neživí, jsme prostě svobodnější a nezávislí. A měli bychom si toho být vědomi. Měli bychom být vděční, že máme možnost dělat to, co nás baví, aniž bychom museli řešit peníze.

Během prázdnin se snad život v Česku vrátí zpět k životu předkoronavirovému. A tak se budeme moci i my vrátit k naší lásce a vášni. Vyhrňme si rukávy a pusťme se do práce. Všem nám přeji, aby nová sezóna 2020/2021 byla úspěšná, šťastná, plná skvělých (nejenom) divadelních zážitků. Aby se nám vrátili diváci do hledišť, aby spolu s námi prožívali radost z inscenací, které právě pro ně chystáme.

Teď jsou tu ale prázdniny. I ty divadelní. Přeji Vám, abyste během dovolených nasbírali spoustu sil, abyste si odpočinuli, abyste se zrekreovali. A v září se již dnes moc těším, že se potkáme na Vašich premiérách, přátelé!

S pozdravy a přáním pevného zdraví JJK

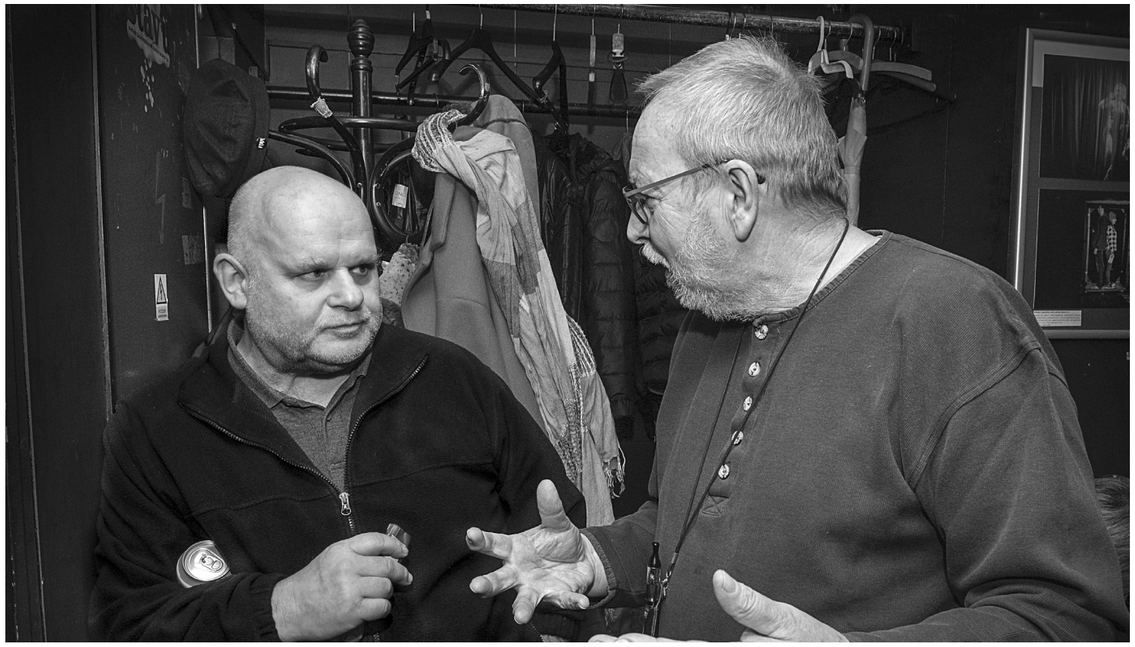

Letos jsme se opět setkali v prostrách pardubického Divadla Exil.

02 / Zpráva předsedy VSVD přednesená na valné hromadě VSVD v Divadle Exil 15. února 2020

Milí přátelé, členové VSVD,
všechny Vás tu vítám! Zvlášť naše čestné členy, členy Rady VSVD i hosty, musím ale omluvit mnoho našich členů ze zdravotních důvodů. Velmi rád vyřizuji zdravici od pana profesora Laurina, který je po lékařském zákroku a necítil se na cestu do Pardubic. Karlička Dórová potom tlumočila omluvu pana profesora Císaře s manželkou, kteří rovněž ze zdravotních důvodů nemohli přijet. Takže všechny marody alespoň na dálku zdravíme.

Tak jako každý rok, ani letos jsem při přípravě své výroční zprávy vůbec nevěděl, o čem chci – nebo bych měl mluvit. To proto, že se nerad opakuji. Všechno zásadní jsme Vám totiž už napsali do Divadelní HROMADY, ostatní věci jsou potom body programu dnešní Valné hromady. Přesto jsem nakonec vybral několik témat, kterým bych se ve své zprávě rád věnoval, protože mi přijdou jako zcela zásadní. Prvním okruhem je naše setkávání. I dnešní účast by mohla být jakýmsi signálem. Protože co jiného než naše Valná hromada, nejvrcholnější orgán spolku – a Divadelní cenění by měly být tou událostí, na kterou se všichni sjedeme, na kterou se těšíme. (Chápu, že dnes nám situaci zkomplikovala chřipková epidemie.) Byl jsem loni na Konferenci SČDO, což je obdoba naší Valné hromady, a musím říci, že účast měli vyšší. Se zájmem jsem sledoval její program. I oni totiž řeší to, co řešíme my.

Vraťme se ale k nám. Na konci léta 2019 proběhlo **Divadelní cenění**. Nebylo nás mnoho, co si budeme říkat. A to mě velice zamrzelo. Cenění jsme se rozhodli nejprve na Radě VSVD (již v průběhu roku 2018) a potom na naší valné hromadě (loni touto dobou) udělat jinak. Jednak z důvodů ekonomických, abychom trochu ušetřili (především za pronájem divadla Drak), a potom i proto, že VSVD zasahuje do čtyř krajů (Královéhradeckého, Pardubického, Libereckého a kraje Vysočina) a ne úplně všichni členové jezdí po všech čtyřech krajích (ani to po nich nemůže nikdo chtít, samozřejmě). Proto většinou navzájem nevíme, v jakých prostorách, s jakým zázemím, s jakými možnosti soubory tam či onde pracují. Proto jsme se dohodli, že Cenění uděláme putovní – v roce 2019 v Chlumci nad Cidlinou.

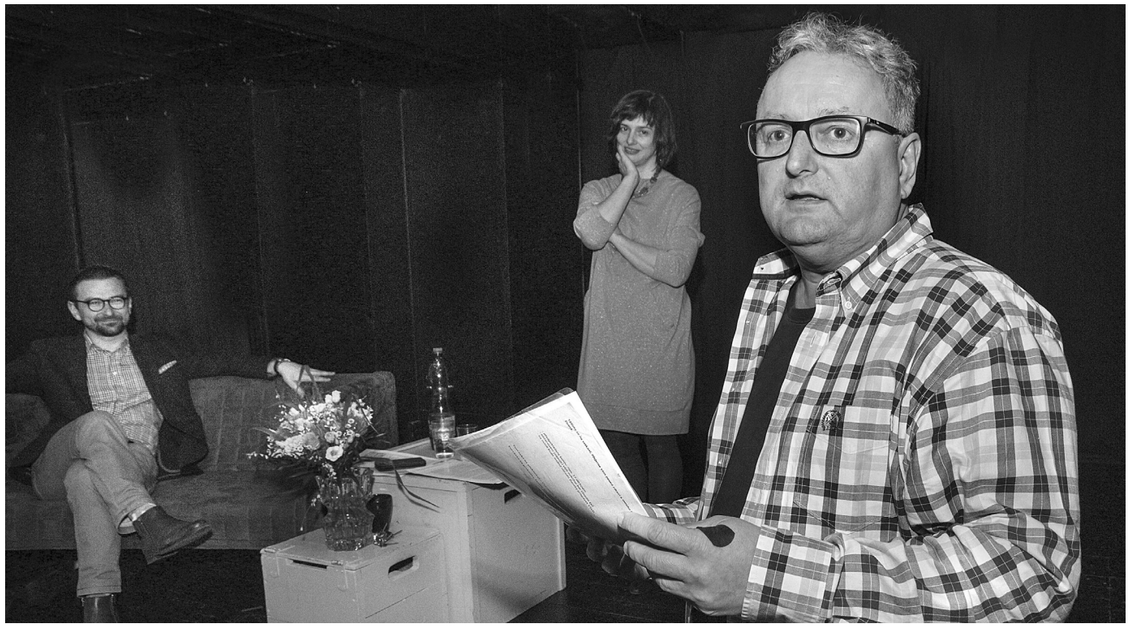

Novou podobu vzdělávání představil Jaroslav Souček z Centra uměleckých aktivit Impuls.

Na tomto místě bych rád ocitoval několik vět ze své úvodní řeči, přednesené na chlumeckém Cenění, protože mi (i vzhledem k dnešní účasti) přijdou aktuální: „Naše Cenění se, stejně jako všechno kolem nás, mění. Nový je termín, nové jsou prostory, kde se setkáváme, nový je jeho formát. Proč? Už před třemi roky jsem v Labyrintu divadla Drak vtipkoval, že je nám malý, že bude potřeba větších prostor, že se budeme muset přestěhovat (třeba do Besedy Klicperova divadla). Nutnost větších prostor potom potvrdilo Cenění 2018. A tak jsme se na Radě VSVD zamysleli – a zde je nová koncepce našeho slavnostního večera. Dohodli jsme se, že by nebylo špatné, kdyby se Cenění každý rok konalo v jiném koutu východních Čech. Touto myšlenkou jsme chtěli také podpořit hlavní myšlenku slavnostního večera – setkávání. Proto jsme Cenění „natáhli“ – a po předávání cen pro Vás místní z Chlumce připravili neformální zábavu. Za což jim ještě jednou děkuji! K tomuto rozhodnutí nás vedlo přesvědčení, že potom, co si převezmete své ceny, hned neodjedete. I s ohledem na to jsme posunuli termín konání naší události, abychom si mohli užít i sluníčka a posledních letních dnů. ...

Když jsem se díval na diplomy, které dnes budeme předávat, říkal jsem si, že je trošku škoda, že VĚTŠINA z oceňovaných souborů i jednotlivců nejsou našimi členy. Členy VSVD. A tak Vás z tohoto pódia chci vyzvat, abyste zvážili, zda výhody členství nechcete přehodnotit. Jednak proto, že byste se stali součástí jedné z největších organizací českého amatérského divadla, ale třeba i proto, že byste mohli požívat výhod a benefitů, které VSVD svým členům nabízí.“

Jak vidíte, dotknul jsem se během svého úvodního slova mnoha věcí. Psal jsem ho s tím, že v hledišti bude plno. (Ale nikoli přeplněno jako v Labyrintu.) Psal jsem ho s tím, že se nás opět sejde přes sto. (Kapacita Labyrintu je 80 míst k sezení na elevaci plus polštářky a přístavky mimo elevaci.) A byl jsem poněkud zaskočen tím, kolik se nás v Chlumci reálně sešlo. Pokud nám totiž kapacita Labyrintu v posledních letech nestačila, vloni bychom se do něho vešli velmi pohodlně. Hodně jsme proto o neúčasti oceněných už v Chlumci diskutovali, padaly soudy – a nakonec jsme se i na poslední Radě VSVD dohodli, že i v roce 2020 se pokusíme nový formát zachovat, protože na základě jednoho ročníku hodnotit, proč se to ne úplně podařilo s účastí, by bylo zbrklé. Rada tak letos v červenci, po Volyni, rozhodne o místě a datu, kde se bude konat Divadelní cenění 2020. Věřím, že to s účastí oceňovaných, ale také s poměrem členů a nečlenů bude výrazně lepší, než jak tomu bylo loni. Cenění děláme jednak proto, abychom všichni navzájem viděli ty, kteří získali ceny po celých východních Čechách, abychom se mohli setkat, abychom mohli diskutovat, bavit se. Je to jeden den (pravda, se zmiňovanou neformální zábavou končí až hluboko v noci, ale proto nabízíme také nocleh), kdy si chceme potřást rukama a říct: Gratuluji.

V jednom z úvodníků loňské HROMADY jsem připomínal 30. výročí Sametu. Dnes, coby druhé téma mé Zprávy, bych rád otevřel jiné výročí. **Volné sdružení východočeských divadelníků totiž slaví třicítku letos!** A třicet let své existence bychom si určitě měli důstojně připomenout. Zkusím předestřít, jak jsem nad „oslavami“ zatím uvažoval: Jako nejjednodušší – a zároveň s největším dopadem na veřejnost, divadelní soubory i nás by bylo naše zapojení se do letošního Open Air Programu mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů, kam

se jednak sjede celá republika, a kde se potkáme i my navzájem – ať už jako vystupující či jako diváci. Jde tedy o to najít vhodný prostor a formu, jakou bychom mohli těchto úžasných třicet let oslavit. Nabízí se spousta možností: výstava, „minifestival našich souborů“, vlastní „stage“ VSVD atp., kde bychom mohli prezentovat naši tvorbu, naše soubory – a to nejenom na fotkách, ale i na jevišti. Vůbec by nevadilo, kdyby to byla nakrásně neoficiální součást OAP. Ačkoli, proč ne jako jeho pevná součást? Vždyť OAP zakládal Saša a VSVD, je to naše dítě. Kde jinde bychom tedy mohli najít partnery! Pokud byste s tím tedy souhlasili, začal bych společně s Kateřinou a Sašou vyjednávat se současnými pořadateli OAP. Prostor si budeme muset, alespoň předpokládám, najít sami. Jde mi spíše o propojení našeho výročí s programem openu.

A o jeho propagaci.

Dalším partnerem by potom mohlo být naše sesterské Centrum uměleckých aktivit – Impuls. S Vaším požehnáním bych rád oslovil ředitelku Martinu Erbsovou a společně s ní, protože i Impuls bude slavit třicítku, bychom zkusili nachystat další program – třeba směřovaný na podzim letošního roku.

Když už jsem zmínil Centrum uměleckých aktivit: S Martinou Erbsovou, Andrejkou Moličovou a Jardou Součkem jsme se během loňského roku několikrát sešli – a naši spolupráci dále rozvíjíme. Došlo k dalšímu posunu, byť to bylo součástí psané dohody o spolupráci mezi námi a Impulsem, vznikl po letech (pokud ne vůbec poprvé) psaný a konkrétní plán práce na rok 2020. V dnešním programu Vám ho chci představit a zároveň Vás požádat, abyste ho tak, jak je navržený, schválili.

Tento plán vznikl opět především z finančních důvodů. Bylo nutné, abychom si s Impulsem jasně vymezili „pravidla hry“, aby bylo jasné, jakým způsobem mohou naši členové využívat deklarovaných výhod a benefitů, kdo je bude hradit, v jaké výši atp. Bylo nutné jasně říci, jak to bude se vzdělávacímu kurzy a workshopy. Zda zastropujeme maximální částku či maximální počet členů, kteří je mohou navštěvovat zdarma. Nejedná se o malou částku, dostaneme se k tomu při projednávání rozpočtu na letošní rok. S příchodem Jardy Součka se navíc počet seminářů výrazně navýšil – a tím také počet členů, kteří je navštěvují. Logicky se tedy také zvyšuje částka, kterou nás edukace stojí. Dotace z ministerstva již náklady na semináře pro naše členy nepokryje, oněch 25 tisíc nestačilo už v roce 2019. Pokud by trend měl kontinuálně pokračovat, bude nutné částku na vzdělávání členů navýšit – což navrhuji v rozpočtu, o jehož schválení Vás dnes chci požádat.

Rád bych Vás informoval také o Jiráskově Hronovu. **Jiráskův Hronov** skutečně nespí, vyvíjí se. Loni jsem na valné hromadě mluvil o tom, že úplně přesně nevíme, jak dopadne ročník 2019, protože Hana Nedvědová, starostka města Hronov, po dvaceti letech skončila ve své funkci. Změn na hronovské radnici bylo spousta. A s nimi byla spojena jistá nervozita. A dovolte mi opět citaci z článku, který jsem napsal do naší Hromady jako ohlédnutí za loňským ročníkem: „I letos jsem strávil nádherné srpnové dny v Mekce českého amatérského divadla - v Hronovu. A z mnoha pohledů mohu říci, že tento ročník Jiráskova Hronova byl za poslední roky nejklidnějším. Z čehož mám upřímnou radost. Ukazuje se, že nová koncepce je životaschopná. Což nás může hřát u srdce, protože je to východočeská koncepce, kterou připravili místní společně s VSVD. Za roky ve Festivalovém výboru Jiráskova Hronova a v jeho Organizačním štábu nepamatuji, že by nějaký ročník běžel tak hladce. Jako hodinový strojek. Ale... Píšu toto ohlédnutí v září a původně jako zprávu o „našich“ souborech na JH, ale nemohu zde nepodat i zprávu širší. Titulek by možná měl znít: Východočeský Jiráskův Hronov a Východočeši v jeho programu. Laskavý čtenář pochopí na dalších řádcích. Píšu tedy toto ohlédnutí v září. Od zakončení Hronova uběhly čtyři týdny. A jak bylo těch deset dnů jeho trvání klidných, byly čtyři týdny po nich „neklidné“.

Přátelé, za sebe i Festivalový výbor mohu říci, že jsme měli vcelku silné obavy, co se bude s naší žatvou dít po listopadových komunálních volbách. Ne proto, že by k nám doputovaly nějaké informace o tom, že nové hronovské vedení chce JH jakkoli měnit. Ale nevěděli jsme, vcelku pochopitelně, jak se k němu postaví. A zaplať pánbůh: Postavilo se k němu skvěle. Přípravy běžely na jedničku. Ani v průběhu, jak už jsem řekl, nezazněl žádný signál od nikoho, že někde něco drhne. O to větším překvapením byla zpráva, že Město se rozhodlo pro personální změny v KIS Hronov, které to má, krom vypsání a personálního zajištění seminářů, resp. krom sestavení divadelního programu, celé na krku... Když se koncem srpna ředitelka KIS Hronov vrátila z dovolené, na kterou vcelku zaslouženě odjela den po ohňostroji, dozvěděla se, že bude odvolána. A byla. Vedením KISu byla pověřena jedna ze stávajících zaměstnankyň. Naštěstí také členka místního souboru, takže člověk zevnitř. Nicméně to vyvolává další obavy, co s JH bude dál. Kdo vzejde z konkurzu? Za několik dnů zasedne Festivalový výbor a tak bude mnoho otázek v době, kdy budete číst tyto řádky, snad již zodpovězeno. Ale logicky asi chápete, že pro JH jsou stabilita a klid na práci životně důležitými věcmi. Navíc nás příští rok čeká jubilejní 90. ročník... Tím ale turbulence nekončí. Byl jsem již přímo na JH pozván na jednání Odborné rady pro činoherní a hudební divadlo NIPOS-ARTAMA, když jsem opakovaně upozornil na několik faktů, které souvisí s národní přehlídkou ve Volyni. Na jednání jsem rád dojel. Když se ale diskuse o Volyni stočila k silné kritice JH, byl jsem lehce zaskočený. Chápu, že nejlepší obrana je útok, ale když při diskusi o nedostatečném prostorovém a technickém vybavení Pikniku zaznělo, že JH také nedisponuje ideálními prostory – a jestli ho proto také přesuneme, zvlášť když nemá dostatek záchodů (?!), někam jinam, pochopil jsem, že má spokojenost z letošního Hronova nemusí trvat dlouho. Tedy takhle: já stále spokojený jsem – a vím proč. Ale onen klid, že vše proběhlo bez zádrhelů, byl ten tam Kdo chce psa bíti, hůl si vždycky najde. Bohužel. Na tomto jednání Odborné rady jsem opakovaně řekl, že především tlumočím názory Východočechů, které s VSVD zastupuji. Usazen jsem byl ale tím, že to jsou pouze moje názory – a ať to, že podobně smýšlí lidí víc, doložím. Měl jsem s sebou pouze text, který jsme kon-

Na valnou hromadu dorazil také DS Kolár z Police nad Metují.

zultovali s pražskou ADA. Jinak, pravda, nic. Netušil jsem, že v diskusi budu něco takového potřebovat. Ale zřejmě ano. A tak Vás všechny prostřednictvím těchto řádku vyzývám: Máte-li cokoli říct o Jiráskovu Hronovu v obecné rovině, nebo o letošním ročníku, o jeho fungování, o nové koncepci nebo také o Divadelním pikniku ve Volyni, máte-li chválu, máte-li výtky, prosím, pošlete mi je. Budu je rád tlumočit. Opravdu. Ty pozitivní i ty negativní. Slibuji."

V loňské vánoční Hromadě jsme otiskli oba úhly pohledu na Volyni. Jak pohled, který zastávám já, resp. my jako VSVD, tak i náhled opačný. A doufali jsme, že se nám sejdou nějaké další reakce. Ale žádná, bohužel, nedoputovala. Ani kritická, ani pochvalná. A tak se sám sebe ptám: To je to souborům opravdu jedno? Nemají chuť podpořit ani jednu stranu?

I na letošní rok jsem si již zabukoval hotel ve Volyni. Těším se na program. Opravdu. Vidět vedle sebe nominované soubory z celé republiky je prostě obohacující. Zprávu o Pikniku opět přineseme na stránkách Hromady. A budu rád, když to nebude zpráva jediná.

Zpět ale k Hronovu 2020. Je to ročník jubilejní, devadesátý. Na jeho přípravě se již intenzivně pracuje. Ministerstvo kultury přislíbilo navýšení dotace, vyjít by měl almanach, který se, krom celé historie, bude věnovat především posledním deseti rokům JH – tedy době od vydání posledního almanachu. V parku vyroste drakovské šapitó, na náměstí bude stát open air stage. Zatím se nám nedaří najít pro JH generálního sponzora, což je při síle značky Jiráskův Hronov obrovská škoda. Přesto se ale se zvýšením sponzorských peněz počítá – a to v porovnání s loňským ročníkem o úctyhodných 600 000 korun. Program bude složen jako v roce loňském, posílen by měl být počet zahraničních hostů. Semináře proběhnou standardně, jejich obsah a lektoři se připravují. Zprávu o Východočeších na loňském JH si dovolím stručně (obsáhle jsem se o nich rozepsal v citovaném článku posledního čísla Hromady, kde naleznete i recenze, které o našich inscenacích vyšly ve Zpravodaji JH): Už na loňské Valné hromadě jsem říkal, že naše zastoupení na JH bylo úctyhodné, neuvěřitelné. A to mohu, resp. rád musím zopakovat i letos! Když si uvědomíte, kolik je hracích míst v programu JH, kolik souborů se do něho dostane, tak si můžeme gratulovat, protože podíl Východočechů je velmi slušný. V loňském roce se naše soubory objevily nejenom v hlavním a doprovodném, ale také ve volném programu festivalu. A to nás může všechny těšit. Notabene proto, že všichni postoupili z našich přehlídek, což vypovídá i o jejich úrovni.

Co se týče **Zlatých Tylů** – zatím jsme stihli předat pouze jednoho z nich, druhého předáme dnes. Třetí předán nakonec nebude, protože nominace na jeho udělení byla stažena. S komisí pro udělování Zlatých Tylů jsme ale dohodnuti, že letos tak budeme moci udělit Tyly čtyři.

I o všech „našich" přehlídkách jsme Vás detailně informovali na stránkách Hromady. Za sebe mohu spokojeně konstatovat, že všechny **přehlídky** proběhly skvěle. Pokud jsme o něčem na Radě VSVD mluvili, tak o přehlídce v Miletíně, která ale pro letošní rok dostává zcela nový impuls. Zásadní bude, zda se podaří zajistit větší diváckou obec – ale i na tom se v Miletíně již pracuje.

Vzdělávání jsem ve své Zprávě již zmínil. Tak opět jenom

soukromý pohled: Zúčastnil jsem se několika seminářů z nové nabídky Centra uměleckých aktivit a mohu říci, že účast seminaristů byla úžasná, kapacity jsou naplněny na maximum. Lektoři jsou skvělí, nezaznamenal jsem jedinou stížnost.

Posledním bodem tohoto raportu je **Divadelní hromada**. Rád bych Vás vyzval, abyste se nebáli psát, abyste posílali texty, ale i pozvánky, reportáže, cokoli z života Vašeho souboru. Část z toho zužitkujeme na náš web a sociální sítě, část rádi použijeme do Hromady. Z té také víte, že Impuls opustil dlouholetý grafik Mario Alfieri, kterému bych chtěl i tady na Valné hromadě srdečně poděkovat za všechnu práci, co pro VSVD za dlouhé roky udělal.

Díky, Mario.

Čímž se oslím můstkem dostávám k programu dnešní Valné hromady, které opět předkládáme návrhy na nový vizuál VSVD. Starý se nám bez Maria podaří udržet jen těžko. Děkuji Vám za pozornost – a pojďme od minulého roku k tomu současnému, pusťme se do programu dnešní Valné hromady.

Josef Jan Kopecký

Ivana Richterová a Naďa Gregarová v družném hovoru během přestávky.

03 / Usnesení valné hromady Volného sdružení východočeských divadelníků, která se konala dne 16. 2. 2020 v v Divadle Exil v Pardubicích

Celkem mandátů: 39

1. VALNÁ HROMADA SCHVALUJE

a) Program valné hromady

b) Mandátovou komisi ve složení – Novotná, Gregarová, Richterová

c) Návrhovou komisi ve složení – Kollertová, Josef, Souček

d) Člensképříspěvky: člen: Kč 350; kolektivní člen: Kč 1 000; důchodci a studenti: Kč 150

e) Čestné členy VSVD: Alexandr Gregar a Karel Šefrna

f) Nové logo VSVD, autor Michal Horák

g) Plán činnosti VSVD

h) Názor vedení VSVD k problematice Jiráskova Hronova a Divadelního Pikniku Volyně

i) Divadelní cenění v termínu 7. listopadu 2020

j) Udělení Zlatého odznaku J. K. Tyla: Jiří Pošepný z Libošovic, Jarmil Feltl z Poličky, Ludmila Šmídová z Náchoda a Jana Dvořáčková z Jaroměře

2. VALNÁ HROMADA BERE NA VĚDOMÍ

a) Výroční zprávu předsedy Josefa Jana Kopeckého o činnosti VSVD 2019

b) Zprávu hospodářky Ilony Chytráčkové o hospodaření v roce 2019

c) Zprávu člena revizní komise Jaroslava Josefa o správnosti a kvalitě hospodaření a vedení účtů v roce 2019

3. UKLÁDÁ RADĚ VSVD

a) Zajistit agendu a činnost VSVD a redakční rady Divadelní Hromady

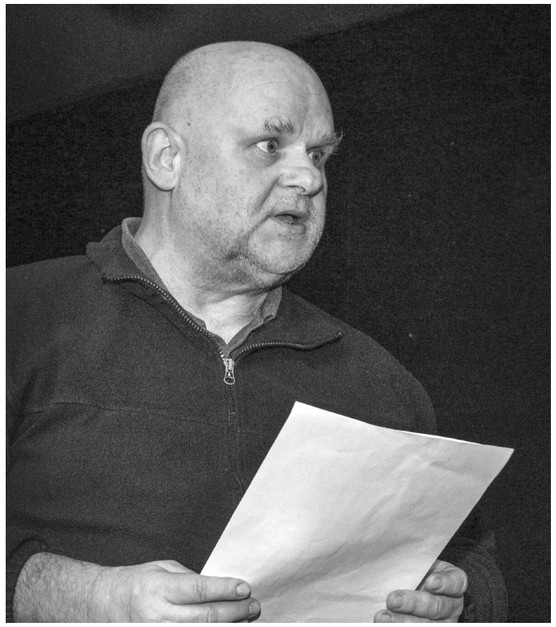

Zprávu revizní komise přednesl Jaroslav Josef.

04 / Zpráva revizní komise pro doplnění zprávy o hospodaření VSVD za rok 2019

Dne 1. 2. 2020 provedla revizní komise ve složení Pavel Švorčík, předseda, Milan Zlesák a Ing. Jaroslav Josef, členové, a pokladní Ilona Chytráčková, kontrolu účetnictví VSVD za účetní období roku 2019. Organizace se při vedení účetnictví řídí zákonem 563/1991 o účetnictví v platném znění a dle předpisu platného ke dni 31. 12. 2003 vede jednoduché účetnictví. Komise ověřila zápis o konečném stavu účtu a pokladny za rok 2018 a porovnala je s počátečními stavy na rok 2019, zapsanými v účetní knize a pokladně.

b) Vypracovat rozpočet sdružení pro rok 2020

c) Provozovat facebookovou stránku VSVD a novou webovou stránku www.vsvd.cz

d) Zajistit akci k 30. výročí založení sdružení

Zpracovala: Kollertová Marcela

Počáteční stav pokladny v r. 2019 byl 19. 889,- Kč, počáteční stav účtu v roce 2019 byl 229. 311,67 Kč. Celkem : 249. 200,67 Kč. Obě částky jsou totožné se závěrečnými částkami z r. 2018.

Komise dále zkontrolovala, zda údaje vedené v účetní knize odpovídají příjmovým a výdajovým dokladům, jakož i výpisům z účtu, a neshledala žádné rozdíly a závady. Rovněž tak zůstatky hotovosti v pokladně i na bankovním účtu u České spořitelny souhlasí s vedenou evidencí.

Byla provedena kontrola hotovosti v pokladně, která k 31. 12. 2019 činila 25. 523,- Kč a tato částka odpovídá rozdílu mezi ročními příjmy a výdaji vedenými touto formou. **Prostředky vedené přes bankovní účet činily k 31. 12. 2019 celkem 172. 252,12 Kč** a jako konečný stav odpovídají rozdílu mezi ročními příjmy a výdaji. Stav bankovního účtu byl zkontrolován na konečném ročním výpisu z účtu.

Celkem: 197.252,12 Kč

Jednotlivé doklady jsou vedeny chronologicky. Výdajové a příjmové doklady a výpisy z účtu jsou odděleně číslovány. Všechny doklady jsou potvrzeny předsedou VSVD. Komise dále zkontrolovala správnost součtů a neshledala nedostatky. Rovněž zkontrolovala, zda u částek, které jsou předmětem rozhodování rady nebo valné hromady, jsou uvedena data o rozhodnutích, na jejichž základě byly částky přijaty a vyplaceny. V roce 2019 se jedná o tyto výdaje:

zhotovení WEB stránek	38. 000,- Kč
školení členů VSVD	12. 100,- Kč
sponzorský dar (vydání knihy)	10. 000,- Kč
poplatek Zlatý Tyl	4. 000,- Kč
divadelní představení (Valná hromada)	4. 000,- Kč
vedení účetnictví	1. 780,- Kč
poplatek AITA/IATA ve výši	600.- Kč

Další drobné výdaje (např. tiskopisy, občerstvení, doprava apod.) jsou vydávány na základě rozhodnutí členů výkonného výboru. Příslušné dokumenty jsou k potvrzení o platbě přiloženy.

Celkové výdaje za rok 2019 jsou 76.796,01 Kč. Příjmy VSVD za rok 2019 jsou výlučně z členských příspěvků a úroků z účtu organizace. **Celkové příjmy činí 25.370,46 Kč**

VSVD nepřijala za kontrolované období žádný účelový příspěvek od jiných organizací o jejichž využití by těmto musela podávat zprávu. Členské příspěvky jsou vedeny adresně (jmenovitě) a je možné vysledovat v této oblasti plnění členských závazků. Dále byla provedena kontrola plnění úkolů vyplývajících z usnesení valné hromady.

Revizní komise konstatuje, že všechny uložené úkoly byly splněny. Komise děkuje paní Iloně Chytráčkové za vedení účetnictví v minulém období a doporučuje Radě VSVD, aby učinila totéž. Rovněž tak doporučuje, aby p. Chytráčková byla požádána o vedení účetnictví i v příštím období.

Podepsání: Pavel Švorčík, předseda, Milan Zlesák a Jaroslav Josef, členové, v Hradci Králové 1. 2. 2020.

Dlouho se diskutovalo o novém logu VSVD.

05 / Valná hromada VSVD přinesla změny

PŘEDÁNÍ ZLATÉHO ODZNAKU J. K. TYLA NADĚ GREGAROVÉ, ODHLASOVÁNÍ NOVÉHO LOGA VSVD, ZVÝŠENÍ ČLENSKÝCH PŘÍSPĚVKŮ, PŘÍPRAVA OSLAV 30TI LET OD ZALOŽENÍ NAŠEHO SDRUŽENÍ – NEJEN O TOM BYLA VALNÁ HROMADA VOLNÉHO SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ, KTERÁ SE KONALA 15. ÚNORA 2020 V PARDUBICKÉM DIVADLE EXIL.

Setkání divadelníků ze čtyř krajů začalo tradičně. Předseda Josef Jan Kopecký přednesl svou výroční zprávu. Revizní komise seznámila členy s výsledky hospodaření v roce 2019 a jednatelka Kateřina Fikejzová Prouzová představila plán činnosti VSVD na rok 2020. Valná hromada dále schválila návrh na udělení Zlatého odznaku J. K. Tyla na rok 2020 pro **Lídu Šmídovou** z Náchoda, **Jarmila Feltla** z Poličky, **Janu Dvořáčkovou** z Jaroměře a **Jiřího Pošepného** z Libošovic.

Valná hromada rovněž udělila dvě čestná členství VSVD, a to pro Alexandra Gregara a Karla Šefrnu: **Mgr. Alexandr Gregar, Ph.D.** se stal čestným členem za dlouhodobou obětavou spolupráci s východočeskými divadelníky, jejich stmelování a zastupování, za podíl na založení VSVD, za organizování přehlídek včetně založení OAP a dalších festivalů, za zásluhy o divadelní vzdělávání včetně vlastní publikační činnosti, za inspirující divadelní roz-

Setkání divadelníků zakončilo představení „Kdyby se ztratili“, královéhradeckého souboru Mízou do dřeva.

hled jakož i za lásku k divadlu a k lidem, kteří ho dělají. **MUDr. Karel Šefrna** získal čestné členství za celoživotní lásku k divadlu, které dělal vždy s pokorou, za tvůrčí rozvoj loutkového poetického divadla ve východních Čechách, za nezištnou pomoc a neodmítnutí rady, kdykoli o ně kdokoli požádal, za osobitou tvůrčí režijní, scénáristickou, výtvarnou i muzikantskou práci, jakož i za práci pedagogickou a vlastní slovesnou tvorbu.

Dlouho diskutovaným bodem bylo nové logo Volného sdružení východočeských divadelníků. Návrhů se za poslední dva roky sešlo několik a vzhledem k tomu, že výsostný grafik Divadelní hromady Mario Alfieri odešel od důchodu, bylo potřeba najít novou grafickou tvář rychle. Nejvíc hlasů nakonec získal návrh českotřebovského grafika Michala Horáka, se kterým vás brzy podrobně seznámíme.

Valná hromada stanovila termín dalšího slavnostní Cenění na sobotu 7. listopadu 2021. Ideální místo k setkání hledáme. Dále byly zvýšeny členské poplatky: soubory od letoška zaplatí roční příspěvek 1 000,- Kč, jednotlivci pak 350,- Kč. Studenti a senioři mají slevu 150,- Kč.

Dále Jaroslav Souček představil koncepci vzdělávacích kurzů Impulsu – centra podpory uměleckých aktivit na rok 2020. Členové VSVD mají nadále vzdělávání zdarma. A příjemným momentem valné hromady bylo předání Zlatého odznaku J. K. Tyla Nadě Gregarové.

Setkání divadelníků zakončilo divadelní představení Kdyby se ztratili... královéhradeckého souboru Mízou do dřeva.

Kateřina Fikejzová Prouzová

Naďa Gregarová přebírá Zlatý odznak J. K. Tyla.

06 / Naďa Gregarová převzala Zlatý odznak J. K. Tyla

Slavnostním momentem letošní valné hromady VSVD bylo předání Zlatého odznaku J. K. Tyla Nadě Gregarové. Její podíl na rozvoji amatérského divadla ve východních Čechách i v rámci celé České republiky je zcela nepominutelný, jako organizátorka soutěží či přehlídek se stala jednou z nejznámějších tváří současného českého amatérského divadla, osobností, která bez výhrad patří do jeho paměti.

Při předání zaznělo i následující **Laudatio k udělení Zlatého Tyla paní Nadě Gregarové**: „Milá Naďo, mám pocit, že jste Zlatého Tyla měla dostat už dávno, a to trojnásobného, a s diamantem. Nedá se ani spočítat, co všechno jste za ta léta, která Vás znám, udělala pro amatérské divadlo. Vždy jsem obdivoval Vaši nezměrnou aktivitu, ať při organizaci přehlídek a nebo při všem, co jim předcházelo. Vytvářela jste pro poroty, ve kterých jsem byl, klid, skvělé podmínky a zabezpečení všeho, co k práci potřebovaly, a tím jste se významně podílela na jejich úspěchu. A také Vaše jednání se soubory bylo příkladné a přátelské. Vaše znalosti divadelní práce Vás vedly k jasně formulovaným názorům, které jste nikdy nikomu nevnucovala. Měl jsem pocit jistoty, bezpečí a soudržnosti všech divadelníků, kteří s Vámi přicházeli do styku. Přeji Vám hodně zdraví a děkuji Vám za osobní přátelství.“

František Laurin

Jana Dvořáčková (vpravo).

07 / Návrh na udělení Zlatého odznaku Josefa Kajetána Tyla na rok 2020 pro Janu Dvořáčkovou

Ve smyslu Statutu pro udělování morálního ocenění ZO JKT předkládá Volné sdružení východočeských divadelníků návrh na udělení ZO JKT pro **Janu Dvořáčkovou**, nar. 6. května 1970, Jaroměř, s tímto odůvodněním:

Jana Dvořáčková je zakládající členka divadelního loutkářského souboru Maminy Jaroměř a loutkovému divadlu se věnuje doslova celý život. Poprvé se s ním setkala v rodině, okouzlila ji babiččina kuchyně a rodinné divadélko Urania. Už v osmi letech se stala členkou jaroměřského souboru Boučkova loutkového divadla – v té době ještě nemohla vodit loutky, protože nedosáhla přes lávky a proto její první role byly pouze mluvené... V Boučkově divadle Jana působila do roku 2007, postupně jako mluvič, vodič, dramaturg, autor i režisér. Pomáhala s výpravou, vedla kroniku, psala texty k písním a byla rovněž principálkou tohoto divadla. Od roku 1988 vedla i dětský soubor, kterým do dneška prošly už dvě generace dětí. V Boučkově divadle napsala a režírovala v letech 1989-2002 přes dvacet loutkových inscenací, některé z nich byly uvedeny i na řadě loutkářských přehlídek, např. v Libčanech, v Lomnici nad Popelkou, na Trutnovském drahokamu, v Hradci Králové či na Loutkářské Chrudimi. Jana rovněž působila v loutkářském souboru Chlup Jaroměř a jako autorka a režisérka také v souboru BODI Jaroměř. V roce 2006 spoluzaložila Loutkové divadlo Maminy, zprvu jako odnož Boučkova divadla, v roce 2007 se Maminy osamostatnily – a Jana i zde působila a působí jako herec, autor, režisér, výtvarník, spoluautor hudby, organizátor, účetní, správce webových stránek, fotograf... Nedílnou součástí divadla Maminy je i dětský loutkářský soubor Blechy, jehož je rovněž obětavou vedoucí.

Již za působení v Boučkově divadle získala Jana řadu ocenění na loutkářských přehlídkách, a to jak od odborných porot, tak od diváků. Představení *Kašpárek a princezna Darla* (1998), které napsala a režírovala, bylo uvedeno v hlavním programu Loutkářské Chrudimi, na tento úspěch navázala později s LD Maminy a DLS Blechy. Celá řada inscenací obou souborů pod Janiným režijním vedením získala ceny i na řadě dalších přehlídek – na Loutkářské Chrudimi např. *Princezna Rozmařilka* (2006), *Černá a bílá Fróna* (2007) a nejúspěšnější z nich, *Malá indiánská pohádka*, získala na LCH cenu za inscenaci, byla uvedena i na Jiráskově Hronovu 2011. V roce 2015 byla v hlavním programu LCH uvedena její inscenace *Vyvraždění Vršovců*. Řada dalších inscenací z tvůrčí dílny Jany Dvořáčkové, např. *O draku Baziliškovi* (2011) či *Kašpárek a princezna z jezera* (2019) byla uvedena i v doplňkovém programu Loutkářské Chrudimi. Velkým počinem Jany Dvořáčkové jsou také *Kašpárkovy večerníčky pro kluky a holčičky*, cykly loutkových představení uváděných jednou měsíčně v Jaroměřském divadle (v současnosti běží již 24. řada a diváci mohli shlédnout už na 70 představení). Veškerá Janina práce je motivována úctou k odkazu „předků" – jaroměřských loutkářů v čele s Rudolfem Boučkem, zakladatelem jaroměřského loutkového divadla. Jana se snaží přinést svým divákům vždy nejen kultivovanou zábavu, ale i poučení, radost z krásy a čistoty českého jazyka. Svou prací šíří slávu a tradici loutkového divadla nejen po celých východních Čechách, ale i za jejich hranicemi. V roce 2020 oslaví své padesáté narozeniny.

Návrh podává Zdena Brouková za soubor LD Maminy Jaroměř. Návrh schválila Valná hromada Volného sdružení východočeských divadelníků 15.2.2020 s následující formulací ocenění: *za dlouhodobý přínos loutkovému divadlu a divadlu s dětmi v oblasti autorství, režie, herectví a organizátorské práce.*

08 / Návrh na udělení Zlatého odznaku Josefa Kajetána Tyla na rok 2020 pro Jarmila Feltla

Ve smyslu Statutu pro udělování morálního ocenění ZO JKT předkládá Volné sdružení východočeských divadelníků návrh na udělení ZO JKT pro Jarmila Feltla (1942) s tímto odůvodněním: jeho divadelní začátky jsou spojeny s obecnou školou v Sádku u Poličky, kde pod vedením své matky, která tam učila, poprvé účinkoval v pohádkách, co se hrály ve vesnických hospodách, které měly sály s jevištěm. Tady se v padesátých letech minulého století odehrával i veškerý společenský život, tancovačky, divadla, bály a jiné.

Sám Jarmil Feltl vzpomíná: „Po příchodu na osmiletku do Poličky se dětí s divadelními vlohami ujala paní učitelka Hrdinová a pan učitel Pokorný. Hrál jsem v Princezně Pampelišce, v Divé Báře a dalších uváděných hrách, na jedenáctiletce v letech 1956 až 1959 mě pan Krupař a profesor Tamele, skvělý herec a režisér, obsadili do her Vyšší princip či Ondřej a drak. Se Zpěvy sladké Francie jsme postoupili až do celostátního kola STM v Bratislavě. Během studia na vysoké škole a pak v zaměstnání jsem si zahrál i ve vesnickém dramatu... Po návratu do Poličky jsem byl zaměstnán jako učitel na ZDŠ a začal jsem zase hrát, v roce 1969 v Anežce – roli Bedřicha, milovníka Anežky, měla 25 repríz, v roce 1970 – Zajíčka v Lucerně a další rok 1971 ve Výslech po italsku, v roce 1972 pak v Tartuffovi. Následující delší pauza byla ovlivněna studiem v Ostravě na Pedagogické fakultě a pracovním umístěním na gymnáziu v Moravské Třebové a ve Svitavách. V roce 1991 mi byla v obnovené Anežce přidělena role tuláka Jařiny a v roce 2002 po opravě Tylova domu opět Anežka ve stejné rolí Jařiny."

V roce 2004 při otevření Divadelního klubu Jarmil přednesl na počest slavnosti úvodní báseň ze své tvorby a vžil se do role Partese ve hře Každý něco pro vlast. Rok 2006 mu přinesl roli Reverenda ve hře O. Wilde Jak je důležité míti Filipa. A pak v roce významného výročí divadelního spolku – 190 let ochotnické činnosti v Poličce – byly nacvičeny hned dvě hry: Kat a blázen, v níž Jarmil hrál roli Ibané a také v Lucerně, v níž hrál Brahu. V roce 2010 a 2011 hrál v Těžké Barboře Starostu a v Charleyově tetě Plukovníka. Obě hry se objevily v programu Krajské postupové přehlídky „Zlom vaz" v České Třebové. Jarmil nemalou měrou přispěl svým hereckým výkonem k tomu, že Těžká Barbora v roce 2011 i Charleyova teta v roce 2012 byly porotou oceněny. Na domácí scéně se uvedl opět v roli Jařiny v kultovní hře Anežka (v roce 2013 a posléze 2015 k výročí 750 let města Poličky). Od roku 1969 až do roku 2015 si v Anežce zahrál celkem třiapadesátkrát! Několikrát uváděl přehlídku amatérských divadelních souborů Zákrejsova Polička, moderoval rozsvícení vánočního stromu v Poličce, vystupoval při čtení na večeru Jana Vladislava, recitoval při Večerech poezie a jiných příležitostných akcích DST. V současné době musel svoji ochotnickou činnost ukončit ze zdravotních důvodů.

Návrh byl schválen na mimořádné výborové schůzi DST dne 10. 10. 2019 (Petr Erbes předseda DST Polička) a poté schválen Valnou hromadou Volného sdružení východočeských divadelníků 15. 2. 2020 s touto formulací ocenění: *„za celoživotní vynikající hereckou činnost a vystoupení na příležitostných akcích DST Polička"*

09 / Návrh na udělení Zlatého odznaku Josefa Kajetána Tyla na rok 2020 Ludmile Šmídové

Ve smyslu Statutu pro udělování morálního ocenění ZO JKT předkládá Volné sdružení východočeských divadelníků návrh na udělení ZO JKT pro Ludmilu Šmídovou, nar. 7. 6. 1944, Náchod, s tímto odůvodněním: Herečka a režisérka Náchodské divadelní scény a dlouholetá členka rady VSVD se amatérskému divadlu věnuje od poloviny sedmdesátých let minulého století. Je jednou z prvních absolventek herecké a režijní třídy tehdejší Lidové konzervatoře východočeského kraje (1976-1980), kde byli hlavními lektory prof. Jan Císař a prof. František Štěpánek – především ten ji získal pro trvalou režijní dráhu na amatérském jevišti a po mnoho let soustavně pomáhal jejímu režijnímu rozvoji. Jejich vztah se časem proměnil v dlouhodobé životní přátelství.

Lída Šmídová se už od mládí podílela na kulturním životě Náchodska, pracovala např. i v Náchodském kulturním

Ludmila Šmídová na letošní přehlídce v Červeném Kostelci.

středisku v oblasti zájmového vzdělávání. Jako režisérka zaujala už svým režijním debutem, hrou A. Casony *Jitřní paní* v roce 1980, a od té doby se svým souborem nastudovala řadu inscenací, mnohé zaujaly i na krajských divadelních přehlídkách. Hned v roce 1982 to byla Šotolova hra *Možná je na střeše kůň*, kterou obnovila ještě v roce 2009, velký úspěch mělo její nastudování Hubačovy hry *Generálka jejího veličenstva* (1991) či Molièrova *Tartuffa* (1999), Lída se skvěle vypořádala i s Shakespearovým *Zkrocením zlé ženy* (2004). Zdařile nastudovala i *Osm žen* Roberta Thomase (2011), Ahlforsovu komedie *Popel a pálenka* (2014) a pěkný byl její návrat k oblíbenému autorovi Alejandru Casonovi a jeho méně známé hře *Třetí slovo* (2016), v roce 2018 uvedla zajímavou inscenaci hry Dany Laurentové *Bouřka na obzoru*. Za mnohá z nastudování získala ceny za režii, především na krajských přehlídkách v Červeném Kostelci. Mimo to je Lída Šmídová i velmi dobrou herečkou, mnohokrát rovněž oceněnou, a to nejen diváky, ale i odbornou porotou – v Červeném Kostelci např. za roli Paní Boylové v *Pasti na myši* (2006), za postavu Andy v Šotolově hře *Možná je na střeše kůň* (2009) a také za roli Ester Mickelsonové ve hře *Popel a pálenka* (2015).

Lída patří k vytrvalým a pokorným vyznavačům amatérského divadla v jeho tradiční podobě. Stala se významnou osobností tohoto proudu divadla, který zachovává nezpochybnitelné hodnoty kultury našich malých měst a společenství spřízněných duší, které obohacuje naše životy. Návrh schválila Valná hromada Volného sdružení východočeských divadelníků 15. 2. 2020 s touto formulací ocenění: *„za dlouhodobý přínos ochotnickému divadlu v oblasti režie, herectví a organizátorské práce“.*

10 / Návrh na udělení Zlatého odznaku Josefa Kajetána Tyla na rok 2020 pro Jiřího Pošepného

Ve smyslu Statutu pro udělování morálního ocenění ZO JKT předkládá Volné sdružení východočeských divadelníků návrh na udělení ZO JKT pro **Jiřího Pošepného**, nar. 15. 5. 1963, Libošovice, s tímto odůvodněním: Jiří Pošepný, herec, režisér, muzikant, dnes principál DS LOS Libošovice oslavil v roce 2019 již 50. výročí svého působení na amatérském jevišti. Divadlu se věnuje od dětství, od svých 6 let. První kroky na jevišti udělal v Bítouchově u Semil, kde jeho rodina byla součástí ochotnického dění, hrál i v dětském souboru v Semilech, kde se v osmnácti letech stal členem DIO Semily, později ho vedl jako vedoucí souboru. Odehrál zde mnoho rolí a nastudoval řadu her jako režisér. Jeho další kroky ho zavedly do Vysokého nad Jizerou, kde se stal členem DS Krakonoš, kde odvedl řadu dalších rolí a režijní práce. Několik let byl

Jiří Pošepný.

i manažerem tohoto souboru. Jiří získal i řadu hereckých ocenění, např. na národních přehlídkách amatérského divadla v Třebíči. Nezapomenutelnou byla jeho herecká kreace v *Charleyově tetě* (2001) – přes tenkrát svých sto dvacet kilo živé váhy a téměř dva metry výšky překypoval mimořádnou energií a temperamentem...

Členem vysockého souboru je v současné době i nadále, hostoval v divadelních souborech v Libici nad Cidlinou *(Zelňačka)*, Červeném Kostelci *(Noc na Karlštejně)*, založil vlastní divadelní spolek v Libošovicích, kam ho v roce 2008 přivedla jeho další osudová cesta (stal se tu hostinským). Zdejší ochotnické divadlo má svou tradici, ale Jiří musel takřka na zelené louce znovu hledat herce a nově vybudovat divadelní prostředí v hospodském sále (pro 200 diváků). V roce 2013 se mu podařilo obnovit zdejší tradici ochotnického divadla a dnes má jeho – libošovický – soubor za sebou už 8 premiér, které připravil jako režisér. Jiří Pošepný není jen principálem, stará se i o provoz divadla, o osvětlení, ozvučení, snaží se vytvořit pro diváky prostředí, kam se rádi vrací. Je dlouholetým členem VSVD a řadu let je i členem jeho rady. Pro divadlo udělal hodně práce.

Navrhuje: Radka Svobodová, Vratislav Kozák, Jan Louma za DS LOS Libochovice. Návrh schválila Valná hromada Volného sdružení východočeských divadelníků 15. 2. 2020 s touto formulací ocenění: *„za dlouhodobý přínos ochotnickému divadlu v oblasti režie, herectví a organizátorské práce“.*

11 / Naše Volné sdružení východočeských divadelníků má třicet let

Je to neuvěřitelné, ale VSVD letos slaví své třicetiny. Letos nebo v únoru 2021? Záleží, jak to chce kdo z Vás brát. Za tímto příspěvkem naleznete článek z pera Saši Gregara, který historii a okolnosti vzniku dobře mapuje. Osobně vidím počátek VSVD v roce 1990, jakkoli formálně vzniklo o rok později a zapsáno bylo dokonce až 1992...

Není to jen výročí VSVD, ale také Divadelní hromady, která poprvé vyšla v dubnu 1990! A navíc i výročí našeho Open Air Programu při mezinárodním festivalu Divadlo evropských regionů, který byl pod Sašovým vedením založen v roce 2000 (jakkoli se na jeho webu dnes o VSVD nic nedočtete...). Tedy důvodů k oslavám máme více než dost!

Už během druhé poloviny minulého roku jsme oslavy začali připravovat a konkrétní návrhy probrali na Radě i Valné hromadě VSVD v únoru letošního roku. Proběhlo i první jednání s ředitelkou Centra uměleckých aktivit – Impulsu, které též letos slaví třicítku. Ovšem potom nám celou koncepci shodil ze stolu koronavirus... Hlavní část oslav jsme plánovali na červen 2020, jak o tom píšu v článku Zpráva předsedy na jiném místě této HROMADY. Ovšem zrušený OAP, chaotické rozvolňování mimořádných opatření – a zatím i stále silná nejistota z toho, zda na podzim přijde nebo nepřijde druhá vlna, to vše mne vede k tomu, abych na červencovém jednání Rady VSVD předložil následující návrh:

Jako rozumné vidím přeložit celé oslavy na rok 2021. Než udělat jen cosi symbolického, pojďme kulatiny odložit. Opřeme se o to, že oddělením od ADA jsme „vlastně“ vznikli až 1991 a že HROMADA pod svým názvem bez ADA poprvé vyšla „vlastně“ až 1991. To berte, prosím, jako vtip. Samozřejmě že nechci posunovat datum vzniku. Jenom prostě udělejme onu velkou, Valnou hromadou odsouhlasenou oslavu při 31. výročí. A třicetiny oslavme mezi sebou na podzimním Cenění. Co vy na to? A z tohoto místa mi přesto dovolte gratulaci a poděkování:

Milé VSVD, z celého srdce přeji tobě – a všem souborům i jednotlivcům, které sdružuješ, aby ti nikdy nedošla energii a chuť pracovat, abys nikdy nemuselo pochybovat o smysluplnosti svého konání, aby tě všechna ta práce bavila. Abys v plné síle a kondici došlo k (minimálně) další třicítce. Milé matky a otcové zakladatelé. Vám patří při oslavách třicátin náš velký dík. Nejenom za to, že jste stáli u zrodu VSVD, ale že jste ho úspěšně opečovávali, rozvíjeli, nechali ho dospět, osamostatnit se a navázat na Vaši práci. Věřím, že se za VSVD nebudete muset nikdy stydět. To Vám za sebe chci slíbit. Tož přátelé, my spolu mezi sebou oslavíme ještě letos – a ve velké parádě vlastně za necelý rok! Ať žije VSVD!

JJK

O zakládání Volného sdružení východočeských divadelníků

27. ledna 1990 byla svolána do Hradce Králové (dle usnesení Fóra amatérských divadelníků ze dne 13. - 14. 1. 1990) valná hromada východočeských divadelníků, které se zúčastnili zástupci ze 75 východočeských souborů. Tato valná hromada se usnesla, že podobné valné hromady se uskuteční do 10. února 1990 ve všech okresech.

Východočeský akční výbor Fóra amatérských divadelníků se prvně sešel již 17. února 1990, opět v Hradci Králové. Existuje podrobný zápis z jednání, který se mimo jiné pokouší formulovat vztah budoucí zájmové organizace v rovnoprávné symbióze se státní péčí (a to tak, jak potom bylo možné uskutečnit po vzniku Impulsu). Zvoleni byli i zástupci VSVD na jednání do Prahy – k ustavení očekávané zájmové organizace. Zastupovali nás M. Dvořák, B. Dušta, A. Gregar, L. Honzová, P. Mohr, S. Pilař, E. Trtílek, J. Vykydalová, Z. Vylíčil, K. Šefrna, P. Labík, Z. Zahradník, E. Zámečníková, M. Císařová. A 10. března 1990 byla v Praze založena (jako protiváha již existujícího Svazu českých divadelních ochotníků – SČDO) nová zájmová amatérská organizace – Amatérská divadelní asociace (ADA).

31. března 1990 došlo v kraji jednání o ustavení východočeské regionální rady ADA, ovšem s požadavkem poměrně velké regionální samostatnosti. Rada byla složena třicetičlenná, ze zástupců všech okresů tehdejšího východočeského kraje. Stále jsme usilovali o úzké propojení s „terénem“. Pro větší operativnost byla z nejak-

Současný předseda VSVD Josef Jan Kopecký a jeho předchůdce Alexandr Gregar.

tivnějších členů zvolena ještě tzv. správní rada: Martin Dvořák, Honza Dvořák, Honza Merta, Alena Exnarová, Saša Gregar, Zdeněk Zahradník, Ema Zámečníková a Mirka Císařová. Jedním ze závěrů tohoto jednání bylo doporučení vydávat pro zachování vzájemné informovanosti v regionu divadelní zpravodaj. A v dubnu 1990 vyšlo skutečně (skromné) nulté číslo pod názvem Hrom - ada (název inspirovalo spojení pojmů „valná hromada" a zkratky „ADA"). A v témže roce vyšlo při příležitosti konání Inspirace i další, skutečně první číslo a pod tímto názvem také poslední...

Vytváření regionální východočeské divadelní organizace (v rámci ADA) se plynule z půdy KKS přeneslo pod ochranná křídla IMPULSu, který v roce 1990 vznikl na místě bývalého Okresního kulturního střediska v Hradci Králové jako nové zařízení pro amatérskou kulturu, postupně plnilo i funkci bývalého Krajského kulturního střediska). Ovšem nespokojenost s propojením s ADA (která měla ambice řešit celorepublikové otázky amatérského divadla) a jistý pocit záruky Impulsu za svými zády, vedly k vytvoření volného sdružení přátel – východočeských divadelníků, ochotných v případě nutnosti převzít některé nejnutnější funkce, aby se mohlo realizovat vše potřebné. O tom svědčí zápis z tehdejší ještě regionální rady ADA z 13. září 1990.

Konečně 2. února 1991 vzniklo na půdě Impulsu Volné sdružení východočeských divadelníků – na startovní čáře stálo 263 členů ze 75 východočeských souborů (z toho zástupci 20 souborů loutkářských, 13 členů z řad přátel a profesionálních spolupracovníků, kteří se později stáli prvními čestnými členy nového sdružení). To, že bylo sdružení vymezeno jako volné, tedy bez jakékoliv „členské závislosti" a „svazujících" stanov, mělo v té době hluboké psychologické kořeny. Obnovilo se vydávání divadelního zpravodaje (po založení VSVD a vzniku Impulsu změnil podobu i název). S novým názvem HROMADA vyšla v roce 1991 tři čísla. Zpravodaj měl redakční radu, byl zaregistrován a povolen Okresním úřadem, názvy rubrik vychrlil rovnou z hlavy Pepa Tejkl a nezaměnitelné výtvarné řešení vytvořil Mario Alfieri, pracovník Impulsu. Volné sdružení východočeských divadelníků bylo jako občanské sdružení registrováno dne 19. 8. 1992.

Zpracoval: Alexandr Gregar

12 / Vyhlášení Krajské postupové přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla 18. – 21. února 2021, Divadlo J. K. Tyla Červený Kostelec

Datum uzávěrky přihlášek: 30. října 2020

Ukončení výběru inscenací: 30. listopadu 2020

Přehlídka je otevřená souborům bez ohledu na jejich regionální příslušnost. Přehlídka zahrnuje účast divadelních souborů v těchto třech kategoriích:

a) soubory, které uplatňují principy hereckého divadla dramatické postavy, a soubory, jejichž inscenace vycházejí z textů dramatických autorů;

b) soubory využívající různých principů hereckého divadla, jejichž inscenace vycházejí z nejrůznějších zdrojů tzv. otevřené dramaturgie;

c) soubory hudebního divadla.

Každý soubor se může zúčastnit se stejnou inscenací pouze jedné krajské přehlídky, která je programově postupovou pro Divadelní Piknik Volyně.

POZOR!!! Z jednání programové rady bude vyloučena inscenace, která se v roce 2021 zúčastní dvou a více krajských přehlídek s postupem na jakoukoli celostátní přehlídku. Pokud se soubor v předchozím roce účastnil např. krajské postupové přehlídky na Šrámkův Písek, může se účastnit jedné krajské přehlídky s postupem na DPV.

Odborná porota krajské soutěže má právo nominace a doporučení neomezeného počtu inscenací s uvedením pořadí pro program celostátní přehlídky. Postupové krajské přehlídky činoherního a hudebního divadla vrcholí **celostátní přehlídkou amatérského činoherního a hudebního divadla**, která je koncipována jako soutěžní přehlídka amatérských divadelních souborů dospělých, které ve své inscenační praxi reflektují zákonitosti divadla jako uměleckého druhu a jejichž adresátem je dospělé publikum.

Odborná porota krajské soutěže má rovněž **právo doporučení** inscenací s uvedením pořadí **pro program celostátní přehlídky inscenací her pro děti a mládež Popelka Rakovník**. Odborná porota má možnost udělit další kolektivní i individuální ocenění.

Také letos máme online přihlášky. Jsou jednodušší na vyplnění a lépe se s nimi pracuje. Od pondělí 7. října je najdete na webu: www.impulshk.cz.

Kontakt Centrum uměleckých aktivit Impuls, Tomkova 139/22, 500 03 Hradec Králové, www.impulshk.cz; Kateřina Fikejzová Prouzová, tel. +420 605 251 596, e-mail: divadlo@impulshk.cz

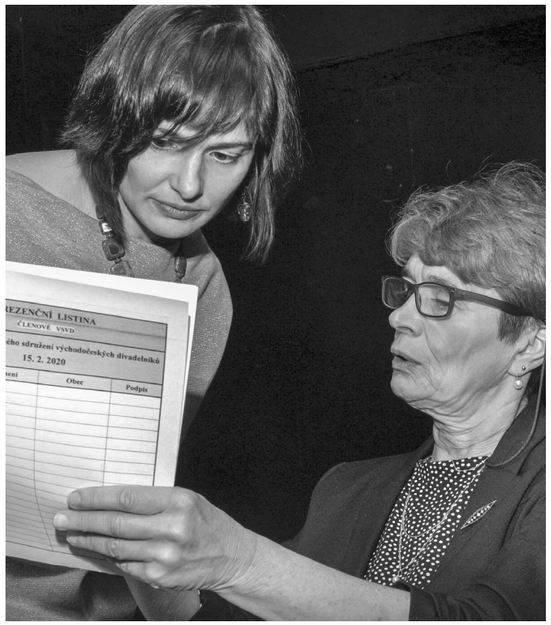

Jednatelka sdružení Kateřina Fikejzová Prouzová kontroluje účast společně s Naďou Gregarovou.

Nominaci na národni přehlidku si letos z Červeného Kostelce odvezla inscenace Haló v nastudování souboru U.F.O.

13 / Červený Kostelec 2020 – Výsledky 23. ročníku krajské postupové přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla

Ve čtyřech dnech jsme viděli žánrově velmi pestré inscenace. Od divadla poezie, přes sitcom až po drama. Ve dnech 20. - 23. února soutěžilo o přímý postup (nominaci) deset inscenací ze tří krajů naší republiky, Královéhradeckého, Pardubického a Středočeského. Na jevišti se prostřídalo téměř 150 účinkujících. Odborná porota udělila 21 čestných uznání, 10 cen, dvě doporučení a přímo nominovala jeden soubor na Celostátní přehlídku Divadelní Piknik Volyně 2020. Složení poroty: MgA. Adam Doležal, Ph.D. , předseda, Mgr. Regina Szymiková, doc. Mgr. Aleš Bergman, Ph.D., Mgr. Libor Vodička, Ph.D. a MgA. Lukáš Rieger, Ph.D.

Lektorský sbor nominoval na celostátní přehlídku amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně: INSCENACI ***HALÓ*** SOUBORU U.F.O. (UNIE FTIPNÝCH OSOBNOSTÍ), TÝNIŠTĚ NAD ORLICÍ a doporučil na celostátní přehlídku amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně: INSCENACI **GENERÁLKA JEHO VELIČENSTVA** SOUBORU NÁCHODSKÁ DIVADELNÍ SCÉNA a INSCENACI **ŠÉF KONTRA VAGABUND** DS NA TAHU, ČERVENÝ KOSTELEC.

Lektorský sbor udělil čestná uznání:

Petrovi Misíkovi za herecký výkon v roli Borise v inscenaci Detektor lži DS Na tahu, Červený Kostelec.

Lukášovi Šandovi za herecký výkon v roli Paspartout v inscenaci Cesta kolem světa za 80 dní DS Jirásek, Nový Bydžov.

Petru Krulišovi za herecký výkon v roli detektiva Fixe v inscenaci Cesta kolem světa za 80 dní DS Jirásek, Nový Bydžov.

Ludmile Šmídové za herecký výkon v roli Josefíny v inscenaci Generálka Jeho Veličenstva Náchodské divadelní scény.

Souboru Na tahu Červený Kostelec za hudební nastudování inscenace Šéf kontra vagabund DS Na tahu, Červený Kostelec.

Pavlovi Staňkovi za herecký výkon v roli Jiřího Floka v inscenaci Šéf kontra vagabund DS Na tahu, Červený Kostelec.

Viktorovi Polákovi za herecký výkon v roli Karla Nitky v inscenaci Šéf kontra vagabund DS Na tahu, Červený Kostelec.

Tomášovi Rosovi za herecký výkon v roli František Kliha v inscenaci Šéf kontra vagabund DS Na tahu, Červený Kostelec.

Pavlu Labíkovi za režii inscenace Šéf kontra vagabund DS Na tahu, Červený Kostelec.

Pavlu Hladíkovi za dramaturgicko-režijní koncepci inscenace Krysař DS KD Holice.

Hereckému souboru DS Tyl Říčany za nasazení a souhru v inscenaci Neběhej s nůžkama v ruce.

Simoně Skalické za herecký výkon v roli Marty Hlochové v inscenaci Haló Unie Ftipných Osobností, Týniště nad Orlicí.

Andree Holánkové za herecký výkon v roli Helenky v inscenaci Haló Unie Ftipných Osobností, Týniště nad Orlicí.

Jiřímu Prochemu za herecký výkon v roli Jakuba Poutavého v inscenaci Haló Unie Ftipných Osobností, Týniště nad Orlicí.

Jindřichu Bartošovi za scénografii v inscenaci Haló Unie Ftipných Osobností, Týniště nad Orlicí.

Petrovi Hlušičkovi za herecký výkon v roli Petra v inscenaci Příběhy obyčejného šílenství DS Ochos, Smiřice.

Pavlovi Bednářovi za herecký výkon v roli Otce v inscenaci Příběhy obyčejného šílenství DS Ochos, Smiřice.

Renatě Bydžovské za herecký výkon v roli Matky v inscenaci Příběhy obyčejného šílenství DS Ochos, Smiřice.

Karlovi Syrovému za herecký výkon v roli Mouchy v inscenaci Příběhy obyčejného šílenství DS Ochos, Smiřice.

Lektorský sbor udělil ceny:

Pavlíně Strnkové a **Ivě Bičišťové** za kostýmy v inscenaci Cesta kolem světa za 80 dní DS Jirásek, Nový Bydžov.

Martinu Flégrovi herecký výkon ve všech jeho rolích v inscenaci Cesta kolem světa za 80 dní DS Jirásek, Nový Bydžov.

Pavlovi Rysovi za herecký výkon v roli Napoleona v inscenaci Generálka Jeho Veličenstva Náchodské divadelní scény.

Ludmile Šmídové za režii inscenace Generálka Jeho Veličenstva Náchodské divadelní scény.

Pavlovi Labíkovi a **Zdeňkovi Tesařovi** za adaptaci textu inscenace Šéf kontra vagabund DS Na tahu, Červený Kostelec.

Jindřichu Bartošovi za režii inscenace Haló Unie Ftipných Osobností, Týniště nad Orlicí.

Jindřichu Bartošovi za text inscenace Haló Unie Ftipných Osobností, Týniště nad Orlicí.

Liborovi Stolínovi za herecký výkon v roli Lumíra Hlocha v inscenaci Haló Unie Ftipných Osobností, Týniště nad Orlicí.

Veronice Půlpánové za herecký výkon v roli Romany Natašovové v inscenaci Haló Unie Ftipných Osobností.

14 / Červený Kostelec 2020

Shlédnuté inscenace je možné třídit podle různých kritérií. Převládajícími charakteristikami bylo komediální ladění, inscenování již ověřených divadelních textů a spíše celosouborové než komorní obsazení. Zajímavou byla také pestrá paleta různo-národnostních inspiračních vlivů: vedle textů domácí provenience se objevily také ruské, britské, francouzské, americké, hry současné i klasické. Všechny tyto okolnosti pochopitelně určitým způsobem ovlivňovaly žánrové a stylové vymezení, se kterým se k inscenování muselo přistupovat.

Zdánlivě nejjednoznačnější komedií byla inscenace Náchodské divadelní scény Doktor v domě. Divadelní adaptaci stejnojmenného románu Richarda Gordona z prostředí studentů medicíny, který se od doby svého vzniku (1951) dočkal již filmového (1954) i seriálového (1969) zpracování, převedl do jazyka dramatu Ted Willis již v roce 1957. Britská situační komedie s výrazným podílem slovního humoru (ve své televizní podobě odpovídající žánru „sitcom“) je přes svoji zdánlivou samozřejmost (chytlavě napsaný a divadelní praxí ověřený text) inscenačně náročná především v rovině přesně kontrolovaného hereckého projevu, ve kterém i drobné odchylky v jemných nuancích mohou způsobit rozpad celkové poetiky. V tomto směru bohužel náchodský soubor ještě nenabyl dostatek zkušeností.

Překvapivě úspěšně naopak zafungovalo žánrově příbuzné představení Haló Unie Ftipných Osobností z Týniště nad Orlicí, která se před sedmi lety vyčlenila z domácího souboru Jirásek. Autorská komedie Jindřicha Bartoše o zakladateli firmy na akryláty čelícímu krizi středního věku s jasně rozdanými typovými postavami a výhodně vyhrocenými situacemi by mohla snadno sklouznout k přehrávanému herectví a povrchnímu podbízení se publiku laciným humorem. Naštěstí se tak však nestalo a porota ocenila vedle přesně vybudovaného slovního a situačního humoru i přesvědčivost a vnitřní ukázněnost celého hereckého souboru. Jednalo se pochopitelně o záležitost s nepříliš komplikovaným cílem, ovšem způsob jejího provedení souboru vynesl **nominaci na národní kolo divadelní přehlídky ve Volyni**.

Dalším překvapivě úspěšným představením byla inscenace Generálka Jeho Veličenstva jiné části souboru Náchodské divadelní scény. Veselohru Jiřího Hubače o fiktivním setkání zajatého Napoleona se „ženou z lidu“

Autor textu a režiser vítězné inscenace Jindřich Bartoš přebírá dárky pro soubor U.F.O.

napsanou v roce 1986 pro Jiřinu Bohdalovou a Václava Postráneckého inscenovala pětasedmdesátiletá matadorka souboru Ludmila Šmídová, která si rovněž zahrála i hlavní ženskou roli. I přesto, že šlo o jedno z nejdelších představení přehlídky (120 minut s přestávkou) sestávající převážně z dialogu dvou hlavních postav a předlohu, která svým sentimentálním laděním dnes již poněkud zastarala, dokázal soubor zaujmout a udržet diváckou pozornost především dobře vyloženými situacemi, postavami a vybudováním funkční rytmické struktury celé inscenace. Porota i zde dosažený výsledek odměnila: doporučením na národní přehlídku na prvním místě.

Oproti tomu inscenace Detektor lži Vasilije Sigareva od užší části Divadelního souboru Na tahu z Červeného Kostelce zklamala určitou nedotažeností právě v rovině stylové jistoty – popravdě však obtížně nastaveného divadelního žánru. Jednoduchá anekdota o zapojení hypnotizéra do rozsuzování manželských neshod byla předvedena v žánru divadelní grotesky, která sice ruské předloze svědčí, je však zároveň jedním z nejnáročnějších komediálních subžánrů. Inscenace trpěla nedotaženostmi v oblasti gradace a pointace jednotlivých scén, jejich vnitřní rytmizace i artistnosti pohybových atrakcí, které takový žánr vyžaduje.

Na hraně mezi psychologickou komedií a modelovým dramatem se pohybovala inscenace Divadelního spolku Tyl Říčany Neběhej s nůžkama v ruce. Současné americké drama Michaela McKeevera si pohrává s postupy středověké morality zasazené do prostředí a stylu blízkého spíše hrám Tennessee Williamse. I přes to, že je hra prošpikovaná humornými postřehy a narážkami vznikajícími z absurdních kombinací dvou tak odlišných inspiračních světů, vyžaduje její inscenování především bravurní zvládnutí realistického stylu a v Americe tolik oblíbeného psychologického herectví. Občasné typové zjednodušení výkladu postav tak ochudilo překvapivost

Inscenace Generálka Jeho Veličenstva, soubor Náchodská divadelní scéna.

vývoje některých situací a mělo vliv i na uvěřitelnost celého příběhu.

S podobnými problémy se potýkala i inscenace Divadelního spolku Ochos ze Smiřic s inscenací hry Příběhy obyčejného šílenství od Petra Zelenky. I zde se jedná o komediální vyprávění s moralistními přesahy traktované v řádu psychologicko-realistické kresby postav a situací – což ho přímo předurčilo k filmovému zpracování. Přestože se struktura této předlohy rovněž dominantně orientuje na jednu ústřední postavu, způsob vyprávění je výrazně epičtější: jedná se vlastně o krátké scénky epizodního charakteru, v nichž se často střídá prostředí. A právě v tom spočíval určitý nedostatek: ne vždy dostatečně rychlé a efektní řešení jevištních přestaveb, nedostatečné využití jevištního střihu (po kterém předloha přímo volá) a nedůsledně vytěžená práce s divadelním znakem.

S proměnami různých prostředí se jako s hlavním inscenačním problémem muselo vypořádat i představení Divadelního souboru Jirásek z Nového Bydžova s inscenací hry Cesta kolem světa za 80 dní od Pavla Kohouta – a nutno přiznat, že v tomto směru zdařile. Revuální féerie podle románu Julese Verna nadto vyžadovala zvládnutí požadavků hudebního divadla, což se projevilo zapojením muzikantů, zpěváků a tanečnic. Organizačně náročný tvar dokázal být v rovině stylové přesvědčivý a v jednoduchých scénických řešeních i vynalézavý, rezervou mu však byla dotaženost v oblasti dramaturgické – a to především v rozlišení hlavních a vedlejších tematických linií a v celkovém uchopení aktualizačních akcentů autorovy adaptace.

S hudebním divadlem se představila i – tentokrát širší – část domácího Divadelního souboru Na Tahu z Čer-

Inscenace Haló, soubor U.F.O.

veného Kostelce, a sice s inscenací Šéf kontra vagabund (volně podle Johana Nepomuka Nestroye). Drtivý celosouborový počin se včetně osob vystupujících ve filmových dotáčkách vyšplhal na 66 účinkujících. Opět se zpívalo, tancovalo a hrálo – tentokrát v přímé tematické konfrontaci s upadající úrovní současných televizních pořadů. Kostelečtí projevili cit pro žánr vídeňské frašky i dostatečné technické dovednosti k jejímu přesvědčivému inscenování, za což si od poroty vysloužili **doporučení na národní přehlídku ve Volyni na druhém místě**.

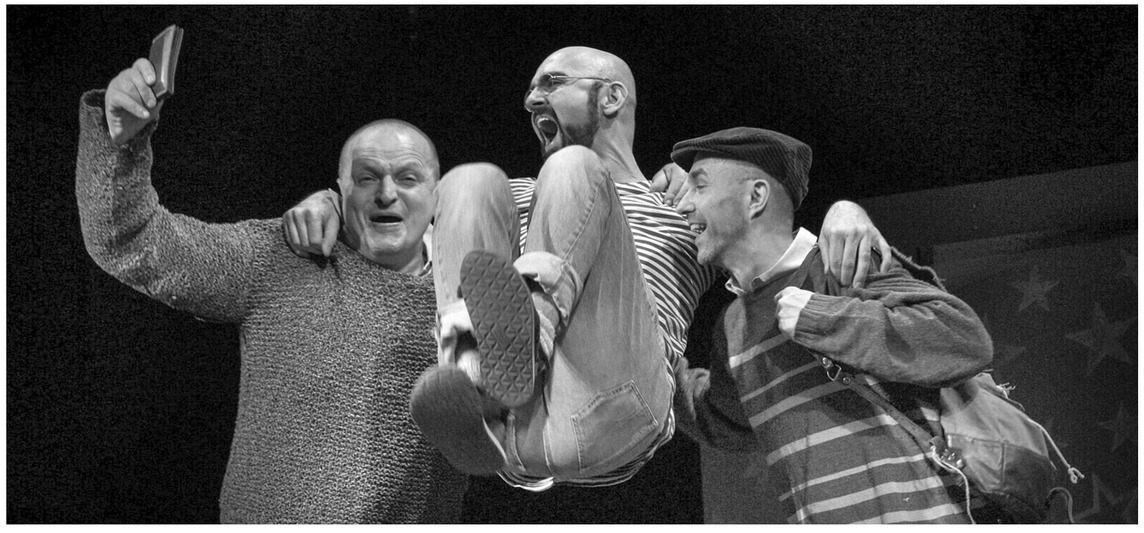

Inscenace Šéf kontra Vagabund, soubor DS Na tahu, Červený Kostelec.

Soubor Divadla Exil z Pardubic přivezl nově inscenovanou Hru na vlka své někdejší vedoucí Vandy Zaplatílkové Hutařové. Povídkově laděné divadelní vyprávění líčí sebestředného spisovatele profitujícího na literárním zneužívání nelichotivých postřehů ze životů svých bývalých partnerek, jemuž se jeho postavy jednoho dne vzepřou. Allanovsky laděná humoreska je ve své předloze nejslabší v logice liberalizovatelného jednání literárních postav a ve své jevištní podobě ve strategii interpretace jednotlivých postav: jejich odhalování a postupného vývoje. Ve stylově čisté inscenaci (očividně divadelně vyspělého souboru) se tvůrci bohužel nedokázali poprat s těmito zásadními nedostatky předlohy, která by lépe fungovala jako osobní herecká klauzura pro konkrétní herce a herečky, než jako podklad pro celovečerní představení.

Jedinou výjimkou z celkově komediálně laděné přehlídky byla inscenace divadelního souboru Kulturní dům Holice. Mnohaletý vedoucí souboru Pavel Hladík se rozhodl zpřítomnit na jevišti baladický příběh Viktora Dyka Krysař a tímto počinem ze zdravotních důvodů ukončit své dosavadní herecké působení. Inscenace puristicky vedená v intencích divadla poezie se vymykala z celkového tónu přehlídky symbolistickou scénografií a soustředěnými hereckými/recitačními výkony. Nesnadný úkol představil odlišná divadelní a herecká kritéria spočívající více v pravdivosti vnitřních emocí než vnějšího realistického jednání.

Celkový dojem z vyrovnané přehlídky umocňovala přívětivost a pohostinnost domácího souboru, který se o všechny účastníky i o pětičlennou porotu (ve složení: Aleš Bergman, Adam Doležal, Lukáš Rieger, Regina Szymiková a Libor Vodička) po celou dobu tradičně prvotřídně staral a výstava programů a pozvánek královéhradeckého grafika Maria Alfieriho z Centra uměleckých aktivit Impuls.

Lukáš Rieger

Divadelní spolek Ochos ze Smiřic uvedl Příběhy obyčejného šílenství.

15 / Soubory jezdí na přehlídku v Červeném Kostelci nejen hrát, je to i příležitost setkat se s přáteli

Letos jsme si na přehlídce v Červeném Kostelci udělali čas a popovídali si přímo s účinkujícími. Vedle hodnocení poroty vám tak můžeme nabídnout náhled a pocity samotných souborů.

DS Na tahu, Červený Kostelec – Vasilij Sigarev
Detektor lži, režie Marcela Kollertová

Domácí soubor Na tahu se jako spolupořadatel často musí přizpůsobovat. Hraje většinou v časech, kdy přespolní nemůžou. Od služby z baru si odskakují na jeviště a jen co dohrají, opět vlítnou naplno do svých hostitelských povinností. Letos se jim dostalo privilegia přehlídku začít. Díky tomu si soubor připravil scénu a světla den předem. „Těšíme se na to. Přijdou se na nás podívat kamarádi nejen z Červeného Kostelce, ale i z jiných souborů," říká herečka Markéta Bohunková deset minut před představením. Inscenaci jednoho z nejhranějších současných ruských dramatiků Vasilije Sigareva nastudovala Marcela Kollertová. Jeho texty jsou psané s velkou nadsázkou a vyžadují od herců velké nasazení. „Při zkoušení občas herci oponovali, že to snad nemyslím vážně. Ale nakonec poslechli. Nebo jsme našli kompromis." A jak by herci prošli na Detektoru lži? Ptám se pánů Petra Misíka a Petra Másla, jestli umí výborně text. Raději nezapírají. Přiznávají, že ne. Nic takového ale během představení nebylo vidět. Diváky červenokostelečtí pobavili.

IMPULSY Z IMPULSU – CENTRA UMĚLECKÝCH AKTIVIT

DS Jirásek z Nového Bydžova vzal diváky na Cestu kolem světa za 80 dní.

DS Jirásek, Nový Bydžov – Pavel Kohout, Alexandr Gregar Cesta kolem světa za 80 dní,
režie Alexandr Gregar

Režisér Alexandr Gregar se na jevišti se souborem z Nového Bydžova potkal potřetí. Poprvé, před mnoha již lety, společná sáhli po komedii dell arte dramatika Jaroslava Vostrého *Tři v tom*. Po druhé nazkoušeli velký projekt *Alleluja, svatá Nituš!* (Florimond Hervé / Henry Meilhac a Arthur Milhaud) s pětačtyřiceti účinkujícími, kde nechyběla živá kapela. Třetí volba padla na *Cestu kolem světa za 80 dní* od Pavla Kohouta, kterou Saša Gregar hlavně zkracoval. „Zkoušení bylo poměrně dlouhé. Inscenace má 40 obrazů. Sedm herců hraje sedmdesát postav. Plus čtyři hlavní role. Navíc soubor tento žánr kabaretu ještě nepotkal," vysvětluje Saša Gregar. Hlavně přestavby musí klapat. Pro inscenaci vznikly nové autorské písně. Byla to náročná práce. Pavel Kohout svou dramatizaci napsal v roce 1961 a já v tom hrál v roce 1962, jako devatenáctiletý chlapec. Proto jsem se k tomu vrátil, ale vůbec jsem netušil, jak to bude těžké," dodává Gregar.

Soubor z Nového Bydžova je plný muzikantů a zpěváků. A snaží se toho využít i v této inscenaci. Jedna z hlavních hereček Pavlína Strnková přijela s hlasovou indispozicí. Na jevišti ze sebe vydala maximum a po představení téměř nemluvila. Principál a představitel detektiva Fixe byl zvědavý na rozborový seminář. „Jsme zvědaví na odborné hlasy. Samozřejmě, když je hodnocení poroty kladné, bereme ho vážně," směje se Kruliš. Názory lektorského sboru považuje trochu za subjektivní. Záleží i na vkusu jednotlivce. „A také na nás, jak se nám to zrovna povede," dodává. Inscenace má hodně obrazů a přestaveb. Nejtěžší bylo všechno zkoordinovat, aby to dobře šlapalo.

Náchodská divadelní scéna, Náchod, Ted a Willis a Richard Gordon Doktor v domě,
režie Petr Dudáček

Náchodská divadelní scéna se letošní přehlídky účastnila hned dvakrát. V pátek dopoledne se představila nová herecká nastupující generace v komedii *Doktor v domě*, ve které se to hemží studenty medicíny a sestřičkami. „Většina stála poprvé na jevišti. Jsem rád, že jejich několika měsíční snaha došla k této inscenaci. Doufám, že budeme i nadále spolupracovat," říká režisér a principál souboru Petr Dudáček. Jednou z mladých hereček je také Zuzana Prouzová. Po prvním čtení si moc nedovedla představit výsledek, ale během zkoušení se jí hra líbila čím dál víc. Koneckonců se odehrává

Přehlídku zahájil domací soubor Na tahu, Červený Kostelec s inscenací Detektor lži.

ve studentském prostředí. „Pan režisér dal prostor i našim nápadům. Jsme za to šťastní," uvádí mladá herečka.

Náchodská divadelní scéna, Náchod, Jiří Hubač Generálka Jeho Veličenstva, režie Ludmila Šmídová

Náchodská divadelní scéna je velký soubor. A tak část herců vyklidila prostor svým kolegům, kteří nastudovali s Ludmilou Šmídovou hru Jiřího Hubače *Generálka jejího veličenstva*. Paní režisérka si dokonce střihla hlavní roli, a to znovu po mnoha letech. Jak je to možné? „Mně se ta hra vždycky líbila. Tenkrát jsem si to zahrála jako manželka, dnes jako babička. Dostala jsem tip od kolegyně, která mi prozradila, že v Praze v této inscenaci hraje Jiřina Bohdalová. Nejdřív jsem se divila. Ale potom se mi ten nápad ztvárnit tu roli jako babička moc líbil. Je to krásná barevná role, kde se člověk může smát i plakat," říká Ludmila Šmídová. Její velkou partnerskou oporou na jevišti je Pavel Rys jako Napoleon. Hrát a zároveň režírovat není snadné. Jaký klíč na to má Ludmila Šmídová? „Když do toho jdete s chutí, máte určitou představu, šikovné a inteligentní kolegy, kteří ji chápou, stačí je pak jen lehce postrčit."

DS Na tahu, Červený Kostelec, Johann Nepomuk Nestroy Šéf kontra vagabund, režie Pavel Labík

Písničky, reklamy lokálních sponzorů, skeče, souvislosti současné doby – to všechno postaveno na městské frašce Johanna Nepomuka Nestroye. Tak vypadala druhá soutěžní inscenace domácího souboru Na tahu. Režisér Pavel Labík hledal hru, ve které by si zahrálo co nejvíce členů rozsáhlého červenokosteleckého souboru, zároveň se mu nechtělo investovat do někdy pro amatéry neúnosně drahých autorských práv a také pátral po titulu, který publikum pobaví. „Se Zdeňkem Tesařem jsme to přepsali do současnosti. Děláme si srandu z televize, která je plná přblblých pořadů prošpikovaných reklamami. Přesně tak jsme to udělali my. Je to jedna velký televizní reality show s reklamami našich sponzorů," vysvětluje Pavel Labík. Což je geniální nápad. V reklamách natočených na klíč si zahrál zbytek souboru. A sponzoři rádi přidali pivo, víno, uzeniny. Byli i najednou peníze pro externí spolupracovníky jako například kameraman apod. Pavla Labíka nesmírně překvapilo zkoušení. On sám jako režisér je nervák, ale tentokrát všichni do zkoušek chodili rádi a připravení, že nebyl důvod k rozčilování.

Divadelní soubor KD Holice, Viktor Dyk Krysař, režie Pavel Hladík

Pavla Hladíka známe nejen jako režiséra a herce souboru z Holic, ale také jako autora mnoha jednoaktových her. Není divu, že si vybral právě tento dramatický tvar. Je totiž pořadatelem národní přehlídky jednoaktových her. Letos Divadelní soubor KD Holice nabídl publiku v Červeném Kostelci poetické divadlo. Konkrétně inscenaci *Krysař* na motivy románu Viktora Dyka, který vyšel ze staroněmecké báje. Pavel Hladík se tímto kusem loučil s diváky jako herec. Své role odkládá ze zdravotních důvodů. Nicméně se ale můžeme těšit na jeho další režie nebo na zmíněný festival jednoaktovek. „Vždycky jsem chtěl toho *Krysaře* udělat. Když došlo na to, že musím s herectvím skončit, tak jsem si řekl, že bych se mohl rozloučit právě *Krysařem*," vysvětluje Pavel Hladík svou dramaturgickou volbu. Hlubší význam v tom nespatřuje. „Mně se ten text prostě líbí. To stačí, ne?" Pro Pavla Hladíka je přehlídka v Červeném Kostelci vrcholem divadelního roku. „Jenom lituji, že jsme sem nezačali jezdit dřív," říká Pavel Hladík s tím, že se soubor účastní teprve poslední čtyři roky.

DS Tyl, Říčany, Michael McKeever Neběhej s nůžkama v ruce, režie Karel Purkar

DS Tyl z Říčan jezdí tradičně na krajskou postupovou přehlídku do Rakovníku. Soubor zatoužil poznat jiné prostřední, podívat se na jiné soubory a diskutovat s jinou porotou. Prostě to letos udělat JINAK! Jsme za to rádi, protože i my jsme zvědaví na amatéry, které ještě neznáme. Soubor je rozdělený na dva kolektivy. Do Červeného Kostelce přijela ta část, která se specializuje na nové současné texty. Titul *Neběhej s nůžkama v ruce* dokonce uvedl v české premiéře. „Dramaturgii si dělám sám. Stále čtu a procházím stovky textů. Hledám a hledám," uvádí režisér Karel Purkar, který navíc obsazuje do svých her maximálně šest lidí. „Chci mít čas na práci s hercem. Když je obsazení větší, tak to moc dobře nejde," uvádí Purkar.

U.F.O. Unie Ftipných Osobností, Týniště nad Orlicí, Jindřich Bartoš Haló, režie Jindřich Bartoš

Divadelní soubor U.F.O – Unie ftipných osobností vznikl v roce 2013 v Týništi nad Orlicí vyčleněním z divadelního souboru Jirásek. Říkají o sobě, že jsou „divočejší odnož" Jiráska. Což je velmi trefné. Od začátku sází na autorské divadlo – autorem je člen souboru a také režisér Jindřich Bartoš. S každou inscenací je vidět, že se U.F.O. posouvá o kousek dál. „Na začátku je myšlenka – rámec inscenace, o čem by měla být. To se při psaní nemění. Ale situace, postavy, to se během psaní mění. Je to proces," nechává nás nahlédnout do svého procesu tvoření Jindřich Bartoš. O čem je tedy hra *Haló*? „Zamyšlení nad životem, kam to lidi ženou. Jestli je to nutné, zda nám pak neutíkají důležité věci," vysvětluje Bartoš. Zamýšlí se v žánru komedie, který souboru sedí. Role jsou hercům ušité na tělo a sedí přesně. Děj se točí okolo kuželkářského šampionátu. Jindřich Bartoš kuželky nehraje, tento sport si vybral náhodně. Porota hodnotila představení velmi kladně. Jen dumala nad názvem inscenace. Proč zrovna „Haló"? Odpověď nás všechny pobavila. „Haló" je první replikou v celém textu. Když chtěl Jindřich Bartoš po prvním psaní uložit wordový soubor, automaticky se mu nabídlo první slovo na stránce... A už to tak zůstalo!

Divadelní spolek Ochos, Smiřice, Petr Zelenka Příběhy obyčejného šílenství, režie Lucie Kotěrová

Ochos plně funguje od roku 2012. Neustále na sobě pracuje a pomalu (ale jistě) si posouvá svou divadelní laťku výše. Začal nesměle pohádkou, pokračoval letní komedií a teď skočil po vyzrálém textu Petra Zelenky, který ho napsal pro Dejvické divadlo, kde se uváděl osm let. Byl také inspirací pro stejnojmenný film Petra Zelenky. *Příběhy obyčejné šílenství* jsou třetí režií Lucie Kotěrové ve Smiřicích, která se tak se souborem rozloučila a jde o dům dál. „Nabídla jsem hercům tři texty. Z každého jsme si přečetli kousek, který jsem okomentovala. Text

Rozborový seminář, lektoři Lukáš Rieger, Aleš Bergman a Regina Szymiková.

hry *Příběhy obyčejného šílenství* jim byl nejvíce sympatický. Blízký jazykem a hlavně tím, co se mezi jednotlivými postavami řeší," říká Lucie Kotěrová. Dramaturgická příprava byla dlouhá. Soubor hodně diskutoval nad tím, co se chystá inscenovat. „Zelenka je svůj. Má svůj specifický rukopis. I stavění situací byla kolektivní práce. Víc hlav, víc ví. Ráda takhle pracuji," dodává Lucie Kotěrová.

Divadlo Exil, Pardubice, Vanda Zaplatílková Hutařová Hra na vlka, režie Alexander Andrejs

Divadlo Exil Pardubice uzavřelo přehlídku komedií *Hra na vlka*. Autorkou textu je Vanda Zaplatílková Hutařová, která ho napsala a také sama režírovala při svých studiích na Vyšší odborné škole herecké. Tam se s hrou také setkal i Alexander Andrejs, který si ji vybral pro svůj režijní debut v Divadle Exil, kde byl dosud zapsaný pouze jako herec. Děj inscenace se odehrává na stránkách románu. Jeho postavy ožívají a jdou se pomstít autorovi, protože o nich píše nelichotivě. Hrát v Červeném Kostelci v neděli po ránu má svá úskalí. Diváci i porota už bývají značně unavení. O to jsme raději, že můžeme říct – sál byl velmi slušně zaplněn! „Přijeli jsme brzy, abychom si všechno v klidu postavili. Naše domovská scéna je oproti Kostelci velmi malá, tak jsme s tím trochu bojovali," říká režisér Alexander Andrejs. Jeho pravou rukou je jedna z hereček a zároveň manželka Simona Andrejsová. Má na starosti veškeré organizační záležitosti představení. „Takže i když zrovna stojím na jevišti, všímám si detailů. Například, že nemá kolegyně kompletní kostým," směje se Simona. Hlavní představitel „autora románu" Ondřej Broulík to nemá jednoduché ani jako herec. Ve druhé půlce inscenace mu dávají čtyři herečky dost zabrat. V rámci role ho inzultují přímo na jevišti. „Někdy to dost bolí. Bohužel, nemůžu se bránit," vzdychá Broulík. Nejvíce mu dává do těla Lenka Ježková, která má v civilu velmi mírnou povahu. „Musela jsem se zapřít a naučit se dávat facky. Někdy mu dokonce odletí i brýle. Ovšem dnes jsem byla decentní," dodává Lenka.

Kateřina Fikejzová Prouzová

16 / Wolkrův Prostějov 2020 – krajské postupové kolo v Hradci Králové

Krajské postupové přehlídky pro Wolkrův Prostějov se 13. února v Hradci Králové zúčastnilo 24 recitátorů, z toho 19 v I. kategorii a 5 v II. kategorii. Poměrně pozitivně lze hodnotit dramaturgický výběr převážné většiny interpretovaných textů. Bylo patrné, že recitátoři a jejich pedagogové této fázi práce s textem věnovali patřičnou pozornost.

Výsledkem byl pestrý a zajímavý vějíř textů od české klasiky (Šrámek, Hašek, Orten, Eisner) po velká jména světové literatury (Mrožek, Cvetajevová, Tzara). Nechyběly ani texty primárně zábavného charakteru (Suchý, Křesťan, Velebný). Bylo tak příjemné sledovat, že žádný ze zúčastněných interpretů nepracoval s textem, s nímž by se absolutně míjel. Na druhou stranu bylo ovšem zřejmé, že většina recitátorů zatím nedisponuje větší interpretační zkušeností. Zásadním problémem pro mnohé z nich je zatím překonání ostychu ze sdělování vlastních emocí, představ a postojů. V některých případech lze tušit i zatím velmi nejasnou formulaci osobního postoje ke sdělované předloze, a v důsledku toho i motivace k interpretaci divákovi. Logickým výsledkem je pak buď výrazově plochý a stereotypní výkon bez velké šance zaujmout divákovu pozornost, anebo skrývání se za vnějškovými stylizacemi a mechanickými ilustracemi. Pozoruhodné je, že takovýto ostych se občas objevil i při interpretaci humoristického textu, kde by společné sdílení vtipu a smíchu mělo být relativně nejsnazší.

Jednoznačně nejlepším výkonem této přehlídky bylo vystoupení **Nikoly Bekové** v II. kategorii, která interpretovala úryvek z knihy Magorie Alexandry Berkové. Tento výkon snese náročnější kritéria ve všech ohledech a lze jej už označit za plnohodnotný tvůrčí čin. Jasným příslibem a v zásadě dobře nakročenou prací pak byla vystoupení **Davida Štandery**, **Johany Valešové** a **Jana Kosejka** v I. kategorii byť jejich výkony zatím provázela určitá vnitřní nevyrovnanost a nedotaženost.

Libor Vacek, předseda lektorského sboru

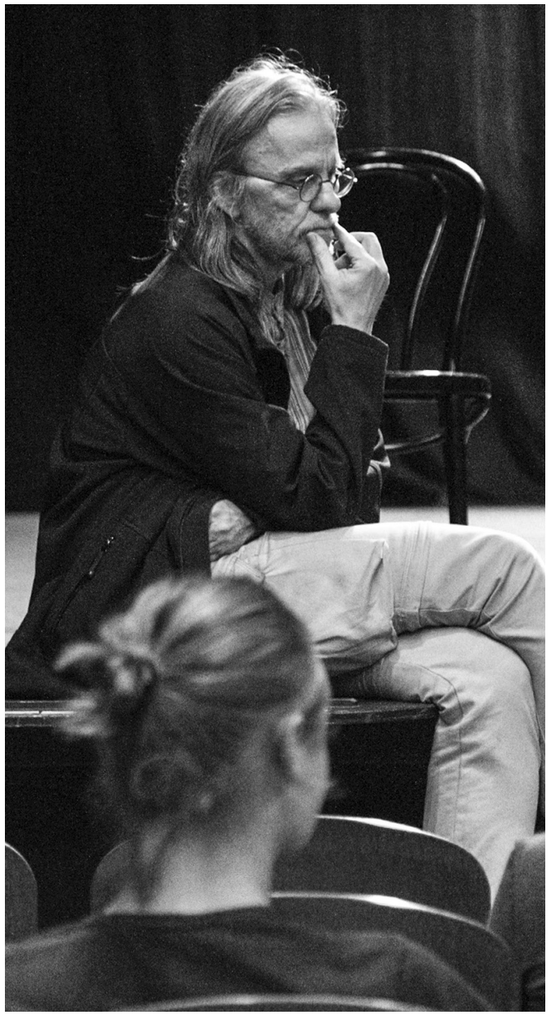

AUDIMAFOR a DIVADELNÍ SETKÁNÍ 2020 - rozborový seminář vedený Vladimírem Hulecem.

17 / AUDIMAFOR a DIVADELNÍ SETKÁNÍ 2020

Postupové kolo celostátní přehlídky experimentujícího divadla Šrámkův Písek, divadel poezie Wolkrův Prostějov a loutkového divadla Loutkářská Chrudim se konalo ve dnech 6. a 7. června 2020 v Divadle Drak v Hradci Králové. Pořadateli byli Volné sdružení východočeských divadelníků a Centrum podpory uměleckých aktivit – Impuls Hradec Králové ve spolupráci s Divadlem Drak, za finančního přispění Královéhradeckého kraje, Města Hradec Králové a Ministerstva kultury ČR. Lektorský sbor tvořili Alena Zemančíková, autorka, dramaturgyně a režisérka Českého rozhlasu, Jiřina Vacková, pedagožka KALD DAMU, herečka pražské Ypsilonky, Nina Malíková, teatroložka a pedagožka, předsedkyně mezinárodní

Inscenace S čaganem lamag nohy souboru Akolektiv Helmut, Praha postoupila na Šrámkův Písek a odtamtud pak i na Jiraskův Hronov.

loutkářské unie UNIMA, Tomáš Jarkovský, dramaturg, ředitel Divadla Drak a Vladimír Hulec, teatrolog, divadelní kritik a publicista. Program přehlídky byl následující:

SOBOTA 6. 6. 2020

15.00 - 15.45. studiová scéna Labyrint, Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř: Jarka Holasová a soubor ***Viktorka*** podle Babičky Boženy Němcové.

16.00 - 17.00, jeviště hlavní scény, Divadlo Jesličky Josefa Tejkla, ZUŠ Střezina, Hradec Králové: Jan Holek ***Skeč Kabaret*** (VIDEOPROJEKCE).

17.15 - 17.40, studiová scéna Labyrint, Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř: Jarka Holasová ***Erben 1862***, podle povídky K. J. Erbena Král Tchoř.

18.30 - 19.15, rozborový seminář.

19.30 - 20.40, studiová scéna Labyrint, Akolektiv Helmut, Praha: ***S čaganem lamag nohy***, podle povídky E. A. Poa Král Mor.

21.00 - 21.20 rozborový seminář.

NEDĚLE 7. 6. 2020

10.00 - 10.10, studiová scéna Labyrint, BTV, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou: ***Pštros*** (VIDEOPROJEKCE).

10.10 - 10.40 a 10.50 - 11.20, studiová scéna Labyrint, Za dveřmi, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou: ***TBA*** (VIDEOPROJEKCE).

10.20 - 10.40 a 11.10 - 11.30, plovoučka 120dB, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř: ***Cik!*** (pro 10 diváků).

12.15 - 13.00 rozborový seminář.

13.10 - 14.15, studiová scéna Labyrint, DS Kolár Junior, Police nad Metují: Jaroslav Souček ***Variace na Tygra.***

14.30 - 15.15, jeviště hlavní scény, Letní prázdninová dílna Divadla Jesličky, Hradec Králové: ***V punčochách aneb Kosprd a Telecí na útěku*** podle Evy Papuškové ***Kosprd a Telecí***.

15.45 - 16.30 rozborový seminář.

16.30 vyhlášení výsledků.

Výsledky Audimaforu a Divadelního setkání 2020

Drtivá většina inscenací byla výsledkem práce celého kolektivu, což vedlo porotu k rozhodnutí neudělovat individuální ocenění, avšak kromě nominace a doporučení na celostátní přehlídky **udělit ceny** za inscenaci, a to: souboru Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř za inscenaci ***Erben 1862***, souboru Akolektiv Helmut, Praha za inscenaci ***S čaganem lamag nohy*** a souboru 120 dB, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř za inscenaci ***Cik!***

Doporučení na WOLKRŮV PROSTĚJOV 2020: soubor **Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř** s inscenací **Erben 1862.**

Doporučení na ŠRÁMKŮV PÍSEK 2020: soubor **Akolektiv Helmut**, Praha s inscenací ***S čaganem lamag nohy*** a soubor 120 dB, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř s inscenací ***Cik!***

Doporučení na LOUTKÁŘSKOU CHRUDIM 2020: soubor **Akolektiv Helmut, Praha** s inscenací ***S čaganem lamag nohy*** a soubor **Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř** s inscenací ***Erben 1862.***

Nominace na LOUTKÁŘSKOU CHRUDIM 2020: soubor **120 dB, ZUŠ F. A. Šporka**, Jaroměř s inscenací ***Cik!***

Inscenace Cik! souboru 120dB, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř.

18 / Audimafor a Divadelní setkání v Hradci Králové 2020

Letos se přihlásilo přece jen méně souborů a inscenací, než bývá v Hradci obvykle zvykem (a za normálních poměrů probíhají přehlídky každá zvlášť), a některé soubory poslaly jen videozáznamy.

Z těch, kteří byli ochotni a schopni utkat se nejen s epidemiologickými opatřeními, ale i s termínem těsně předmaturitním, přijely předvést výsledky své práce dva různě pojmenované, ale personálně propojené soubory ZUŠ F. A. Šporka z Jaroměře. Projekt Viktorka seskupení Convivium jevil zřetelné ambice po větším formátu na témata ze života a díla Boženy Němcové. Začínají vyprávěním o Viktorce, které ukončí v okamžiku, kdy dívka podlehne svodům černého vojáka; v tu chvíli se herečka převlékne do černých šatů a promění v Boženu Němcovou, jejíž osud je stavěn do paralely s osudem Viktorčiným. Centrálním scénografickým prvkem je truhla, ostatní členové souboru tvoří kolem dokola kruh. Inscenace je viditelně a přiznaně nedozkoušená, její předvedení však zadalo zajímavý podnět k diskusi o funkci chóru, o obrazech lásky v Němcové díle i o jevištním řešení životopisně – poetického divadelního eseje z vlastní dílny.

Druhá inscenace Convivia, inspirovaná dílem klasika a nazvaná Erben 1862, rozvíjí K. J. Erbenem zaznamenané exemplum Král Tchoř. Hraje se kolem stolu s šálky a talířky, které „snášejí vejce“, s lahvemi červeného vína, které představují kohouty. Řeč je po dlouhou dobu nahrazena vtipnou a vynalézavou hrou s předměty a zvířecími zvuky. Až když nastoupí na scénu nově zvolený Král Tchoř, uplatní se jeho herecký představitel a text. Tchoř (ó, té pošetilosti při volbách) se nespokojí se snesenými vajíčky, zavraždí kohouty, jejich červenou krví se až zalyká, teče mu po bílé košili, až jedna ze slepic přijde na způsob, jak mu vlichotit, a nakonec pije rudou krev posledního kohouta spolu s ním. Nejen čistá práce s předmětnými loutkami a zvukovými drůbežími projevy, ale i aktualizační potenciál starého textu a jeho přenos do publika vynesly souboru doporučení na Loutkářskou Chrudim a Wolkrův Prostějov. Třetí inscenací Jaroměřských, tentokrát pod značkou 120dB, bylo meotarové divadlo, inspirované knížkou Cikáda australského výtvarníka Shaun Tan. V ní je cikáda lapena v jakési neosobní technologické firmě a přinucena mnoho let „zapisovat data“, dělat stereotypní a smysl postrádající úkony. Vysvobodí ji z toho ukončení jejího životního cyklu coby larvy, Cikáda se vykuklí a vyletí na svobodu. Inscenace podobně jako kniha stojí a padá s výtvarným zpracováním, jehož divadelní součástí je i pohled na herečky, vytvářející meotarový obraz a zvuk, zesílený mikrofonem. Inscenace je minimalistická podobně jako příběh v knižní předloze, výlet do svobodného života je okouzlujícím, jednoduše dosaženým obrazem – a v tom snad je i vedle estetického potěšení také významové poslání věci. Inscenace Cik byla nominována na Loutkářskou Chrudim a doporučena na Šrámkův Písek.

Inscenace Erben 1862 souboru Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř.

IMPULSY Z IMPULSU – CENTRA UMĚLECKÝCH AKTIVIT

Ambiciózním projektem byla Variace na Tygra DS Kolár Junior z Police nad Metují. Početný soubor mladých lidí sehrál vlastní dramatizaci novely W. Saroyana Tracyho tygr pod vedením zkušeného Jaroslava Součka. Podařilo se jim vytvořit plnoformátovou inscenaci, jejíž jistou dramaturgickou a kompoziční bezradnost vyvažovalo zaujetí a souhra souboru s různou divadelní zkušeností. Možnost živého osobního setkání při hodnocení inscenace dává naději, že se inscenace posune směrem k soustředěnějšímu tvaru a že mladí herci s malou zkušeností získají více jevištní odvahy a sebevědomí.

Letní prázdninová dílna Divadla Jesličky Hradec Králové se (na rozdíl od souboru, vedeného Janem Holkem, který se zúčastnil jen videoprojekcí) zúčastnila přehlídky inscenací V punčocháčích aneb Kosprd a Telecí na útěku. Inscenace se blížila loutkovému muzikálu inspirovanému dětskou knížkou Evy Papouškové Kosprd a Telecí, jejíž příběhy se odehrávají mezi dětmi v mateřské školce. Předností inscenace byla herecká suverenita a technická vybavenost herců, přednost se však stala současně i slabinou, která se projevila v příliš mechanickém a neosobním zacházení s loutkami a v nedostatečném rozehrání situací v příběhu o „divných dětech“ s „blbými jmény“.

Překvapením a současně vrcholem přehlídky byla inscenace Akolektivu Helmut z Prahy nazvaná S čakanem lamag nogy. Inscenace dramaturgicky promyšleně ohledává historii, mytologii, realitu i surrealitu hory Travník v Beskydech a tamního života. Činí tak s mimořádně citlivým smyslem pro vyvážení vážnosti a humoru, reality a mystifikace, vytváří nesourodé a přesto fungující paralely mezi legendárními zbojníky, mytizovanými partyzány a současnými přírodními vandráky. Bez sentimentu a poučování rozehrává historická i ekologická témata, obrací je z rubu na líc a zpátky, zapojuje zvířata v podobě loutek medvěda a tetřeva a vytváří působivou, herecky suverénní a dramaturgicko-režijně promyšlenou inscenaci. Jejím vrcholem je dlouhý odzemek, který až do vyčerpání tančí jeden z herců a vytváří tím metaforu někdejší slávy a pýchy a postupné devalvace a devastace místa i jeho dějin. V diskusi s porotou se ukázalo, že soubor má jednak vztah k lokalitě, jíž je inscenace věnována, a jednak je spolkem umělecky nasměrovaných a přemýšlejících lidí, kteří tak či onak performativním způsobem nazírají svět i umění (pro srozumitelnost: jsou mezi nimi adepti filmu, fotografie, divadelní vědy i herectví). Doporučení na Šrámkův Písek a Loutkářskou Chrudim bylo nabíledni.

Inscenace, které se představily jen pracovním videozáznamem, hodnotit nebudu, potvrdilo se, že divadlo musí být hráno živě před publikem, že jeho videozáznam bez specializované režie je v podstatě jen „zprávou o činnosti“. Setkání v divadle Drak v Hradci Králové mělo mimořádný význam jako živé setkání – v debatě o inscenacích i vůbec o životě amatérských divadelníků za nouzového epidemiologického stavu i (alespoň jak věříme) po něm. Musíme si přát, aby se situace vyvíjela k lepšímu a odložené národní přehlídky se opravdu uskutečnily.

Alena Zemančíková

Rozborový seminář a lektorský sbor ve složení Nina Malíková, Jiřina Vacková, Alena Zemančíková a Tomaš Jarkovský, Vladimír Hulec je mimo záběr.

19/ Přístav pro z bouře se vracející galéry

Dlouho jsem hledal příměr pro letošní (kolikátý vlastně?) ročník Audimaforu. Účastňuji se tohoto setkání východočeských experimentujících a studentských divadel (+ divadel poezie) od jeho úpických prvopočátků koncem devadesátých let minulého století (tehdy pod názvem Divadelní Úpice) přes období Kosteleckého kostlivce v Kostelci nad Orlicí, kdy se pro tuto přehlídku začal používat dnes možná ne zcela srozumitelný název – AUtorské DIvadlo MAlých FORem, až po současné (od roku 2011) setkávání se v labyrintu královéhradeckého Divadla Drak.

Vždy šlo o ohromně tvůrčí a vstřícné prostředí mnoha věkových, názorových i divadelně (ne)zkušených lidí a skupin žijících odvážným, kvasným divadlem, nehledícím na používané scénické prostředky a formy. A proto je překračující, různě absorbující a rozvíjející. Letos však byl nalomen pandemií Covid-19, a tak se jej mohlo účastnit jen zrnko souborů. Navíc se spojil s – jindy samostatnou – loutkářskou přehlídkou, jež se obvykle koná odděleně. Program byl omezen nejen počtem souborů a inscenací, ale i termínově: oproti obvyklým třem (20.- 22. března) se konal jen v sobotu a neděli 6. a 7. června. Přesto si mnohé z minulosti – či ze své tradice – uchoval. A dokonce operativně nabídl i aktuální „pandemické" postupy tzv. streamování, tedy živě sledovaných videozáznamů některých inscenací, které do Hradce Králové z různých důvodů nemohly přijet. Ač ve výsledku byly tyto projekty spíše okrajové a doložily problematičnost přenosu divadelní poetiky a živého kontaktu skrze dvojrozměrné plátno, rozšířily uvažování o divadle tím nejaktuálnějším směrem: Co je specifikum divadla? Co je pro divadlo to nejpodstatnější? Příběh? Obraz a zvuk? Kontakt? Živé setkání? Asi bychom se všichni shodli, že bez představení, bez živé akce divadlo sice neexistuje, ale nastává až kontaktem s divákem a žije setkáním s ním.

Streamy z Chlumce

Ale pojďme se ohlédnout za letošním ročníkem. Festivalu se účastnilo (počítám-li i streamovaná představení) pět souborů (občas v různých uskupeních) s devíti inscenacemi. Jádro a atmosféru tvořili „živí přítomní", tedy především lidé z místních Jesliček a spolu s nimi inspirátorka všeho divadelně-jaroměřského dění Jarka Holasová a její víly a baziliškové, jezinky a hejkalové, rarášci a šotkové sdružení v ZUŠ F. A. Šporka. A jako příjemně překvapení pak Akolektiv Helmut z Prahy a dívky, jež dorazily z Chlumce nad Cidlinou a přivezly dvě projekce svých představení. No představení... Ono šlo spíše o – na mobilní telefon zachycené – první pokusy o definitivní tvary dvou autorsky zpracovaných slavných předloh, bajky ze sbírky *Pohádek pro nehodné děti* Jacquese Préverta *Pštros* a Bradburyho povídky *Malý vrah* uváděnou pod názvem *Rodinné (ne)štěstí*. Sympatické nadšení pro divadlo, pro práci s rekvizitou a živé dialogy, pro kloubení různých forem, od činohry přes stínové divadlo až kamsi ke kabaretu a pohybovým eskapádám, zatím naráželo na hereckou i divadelní nezkušenost mladého kolektivu. Bylo to divadlo v prenatálním stavu, kdy se teprv cosi z nasbírávaných podnětů a inspirací rodí. A nelze toho být kritikem, pouze sudičkou, jež inspiruje k cestě za vizí a Sluncem a také varuje před úskalími a záludnostmi mnohdy bolavé divadelní reality. V *Pštrosovi* byla zřejmá nerovnováha mezi loutkou a hercem, mezi dramatickými situacemi, mezi symbolickými a vypravěčskými scénami, mezí příběhem, jeho symbolikou a skrytými významy. Zdánlivě – co se dění týká – srozumitelnější *Rodinné (ne)štěstí* se potýkalo s obdobnou dramaturgickou neuchopeností, co vlastně příběh říká a co jím chtějí Chlumečtí říci. Přenesení do dnešní reality z něj – obávám se – udělalo tak trochu banalitu, z níž se vytratilo téma, kdo a proč je narozené dítě, do jaké rodiny a světa se narodilo a co je „otesánkovství" symbolizuje.

Hradecký stream

I druhé streamování – videoprojekce montypythonovského kabaretu *Skeč Kabaret* – působilo dramaturgicky neujasněně, byť trochu z jiných důvodů. Vedoucí souboru (nebo aspoň tohoto projektu) Jan Holek zpracoval se svými třemi svěřenkyněmi několik více či méně známých skečů britské komediální skupiny Monty Python, které propojil několika vlastními scénami a písničkami. Sympatické úvodní nasazení evokující až punkový dívčí kabaret se postupně rozplývalo v exhibici jednoho staršího muže obklopeného mladými děvami. Samozřejmě kabaret nelze streamovat, nelze jej jen přes obrazovku sledovat, je třeba jej prožít, být mu přítomen. Kabaret reaguje na diváka, a i to, co se může zdát nevkusné, podpásové, sebevzhlížívé, může ve výsledku působit kompaktně či zdravě provokativně. Přesto bych aktérkám doporučil být na jevišti samy za sebe a za své figury, rozehrávat komediální situace – ať už montypythonovské nebo vlastní – bez svého věkově i zkušenostně odlišného pedagoga, který s nimi typologicky příliš neštymuje, a nechat jej situace komentovat z hlediště či od klavíru. Vznikne tak – a jsem přesvědčen – mnohem ústrojnější produkce, ve které se ony dívky i diváci budou cítit lépe, neb se mohou bavit „nevedenými" nápady a rozehrávat a vnímat je vlastními zkušenostmi a pohledy na svět.

Tygr stále inspirativní

DS Kolár Junior z Police nad Metují přivezl vlastní adaptaci Saroyanovy novelky *Tracyho tygr*. Již pro mnoho generací inspirativní příběh o tygru v nás, o touze po lásce a nezvládání vlastních citů, o podvědomí, jež nás pronásleduje a provází v každé situaci, prožili Poličtí mile autenticky, bez složitých interpretačních zákrut, jako jakési divadlo na divadle, kdy se kromě vypravěče (Jiří Trnovský jr.) a hlavní postavy Tracyho (Lukáš Jirásek) všichni ostatní střídali v řadě významnějších či okrajových postav a figur. Zvolená forma do mozaiky výstupů stmelené inscenace nazvané *Variace na Tygra* nabízí mnohem větší možnosti, než k jakým dosud aktéři dospěli. Trochu – především režijního – kartáče by asi bylo třeba. Někteří by potřebovali trochu „popíchnout" k výraznější herecké kreativitě a odvaze být na jevišti plně „přítomen", jindy by scéně slušelo detailnější rozpracování či domyšlení, občas by bylo dobré trochu ubrat či přidat na tempu,

Inscenace V punčochačích aneb Kosprd a Telecí, Letní, Králové na útěku souboru Letní prázdninová dílna Divadla Jesličky, Hradec Králové.

nicméně hereckým i autorským nasazením, generačním propojením, a tím pádem uvěřitelností dokázala tato veskrze sympatická divadelní parta diváky oslovit. A to je devíza, na které se dá stavět.

Třikrát Jaroměř

Kdo na hradecké přehlídky jezdí častěji, byl nejvíc zvědav na „domácí" – živé produkce všemožných uskupení Divadla Jesličky a na jaroměřskou ZUŠ F. A. Šporka sdruženou v soubor Convivum a s všemožnými živly v nás probouzejícím ptákem Ohnivákem Jarkou Holasovou. Jaroměřští přivezli tři produkce, z nichž dvě byly doporučené do národních přehlídek. A jak to tak u kritiků bývá, právě „ta třetí" – nepostupová – mi byla nejsympatičtější, mému naturelu nejbližší. Jedna z členek souboru, Karolína Novotná, v ní v podstatě (jako monodrama kolorované voicebandovskými vstupy okolosedícího pětičlenného chóru) ztvárnila příběh Viktorky Boženy Němcové propojený s osudem samotné autorky. Novotná se jednoduchými scénickými (výtvarnými i hereckými/pohybovými) prostředky ztotožnila s osudem Viktorky, Boženy Němcové a vlastně všech žen pronásledovaných nevstřícným okolím, sužované nenaplněnými sny a touhami dívek a žen, již si svá divá, rozpínající se křídla pálí o životní realitu. Vše do sebe zapadalo – životní pocit, názorový postoj, herecké vcítění, používané symboly – ale jedno chybělo: vášeň. Bez ní zůstala postava pouhou figurou, loutkou v jevištním dění. To, myslím si, strhávalo celý projekt do nížin, z nichž se mu fénixovsky vzlétnout na festivalu nedařilo. Pozdější debata, zda zvolený příměr Viktorky s mladou a stárnoucí Boženou Němcovou je adekvátní, pak byla spíše zajímavou intelektuální rozpravou nad dramaturgickým záměrem, než výtkou diváckému dopadu. Chybělo srdce, nikoli rozum. A bez té lásky, co bych byla. Láska rodí lásku...

Další dva projekty, které Jaroměřští přivezli, otiskovaly jejich poetiku v tom nejčistším tvaru a podání. Jistě o nich ještě bude kritická řeč na národních či jiných přehlídkách, a tak o nich v tomto textu nechám promluvit jinou členku naší poroty Ninu Malíkovou, která se o dramatizaci Erbanova *Krále Tchoře*, performanci Erben 1862 vyjádřila s velkým vhledem a odborností danou jejím loutkářským a dramaturgickým fundamentem: „Základem pro anekdotický příběh ze zvířecí říše s vtipnou pointou (nejde však o bajku!) je Erbenova předloha. Slepičí sešlost reprezentovaná čtveřicí dívek sedících u dlouhého stolu a míchajících a cinkajících lžičkami v malých šálcích na počátku inscenace paroduje atmosféru dámských „slepičích" kávových dýchánků. Monotónní akce doprovázená slepičím kvokáním je přerušena v momentě, kdy „slepice" své šálky naráz obrátí a na talířek překlopí snesené vejce. Práce s detailem je hlavní devizou komorní inscenace – ať už je to v nejrůznějším významotvorném využití lahví vína, které se z rekvizity mění v situacích v jednající postavu (kohout, kohouti/ministři) či nejvýrazněji v charakteristice figury Tchoře. Jeho interpret přichází na jeviště s lahvičkou parfému s balónkovým rozprašovačem (metafora figury Tchoře je dokonalá, nejen v satirické ekvilibristice přenosu rozprašování vůně proti tchořímu zápachu, ale zároveň charakterizuje figuru vnějším znakem). Tchoř, který se stává králem slepičí říše (!) si k sobě volá své ministry/kohouty/lahve

Inscenace Variace na Tygra souboru DS Kolár Junior, Police nad Metuji.

a po jejich špatné odpovědi lahve otvírá. Tchoř lačně vyprazdňuje její rudý obsah, který stéká až na náprsenku své bílé košile...

Důsledné a vysoce funkční je hraní s detailem – od drdůlků na hlavách čtyř protagonistek, které vizuálně připomínají slepičí rozčepýřené hlavy, přes hrníčky ukrývající vajíčka, která slepice následně samy servilně oloupávají a nabízejí nenasytnému, ale tvrdými vejci neuspokojenému Tchoři, přes vinné lahve, jejichž úzká hrdla i baňatý spodek evokují kohoutí trupy, až po parfém s rozprašovačem jako zástupným symbolem pro figuru tchoře. Inscenace invenčně využívá práci s předmětem a jejím možným metaforickým významem nejen ve vizuální podobě, ale i v souladu s dramatickou akcí („vypití" znamená zároveň pro figury kohoutů smrt; zápach, typický pro Tchoře, je překryt vůní z rozprašovače a znamená v přeneseném smyslu i zakrytí lstivé Tchořovy povahy atd.). Výtky k přehledné inscenaci padly snad jen pokud jde o lepší práci s předmětem (animace lahví) a jasnější předěl mezi hereckou a loutkohereckou akci."

A o meotarské fascinaci Jaroměřských (v tomto případě dua Barbora Maksymovová / Karolína Novotná), tentokrát v projektu *Cik!* Malíková píše: „Práce s meotarem se stala v posledních letech oblíbenou, a pokud bychom se pokusili o její krátkou soudobou historii, musíme připomenout inscenaci *Fausta* v provedení Bažantovy loutkářské družiny pod vedením Tomáše Hájka, která v roce 2012 vrátila zpětný projektor a jeho kouzla na naše – nejen loutkářská – jeviště. Tato trochu zapomenutá a zdánlivě jednoduchá technika, která v současném divadle hraje do karet (oproti tak nadužívané počítačové technice) jednodušším a lacinějším experimentům, dala vzniknout u nás dokonce „meotarovému festivalu". V amatérském divadle jsme měli jsme v poslední době možnost vidět několikrát její úspěšné použití (např. v roce 2017 aplaudovanou *Šlépěj* – právě jaroměřského - souboru Mikrle), ale v inscenaci *Cik!* tentokrát šlo o ještě komplexnější, promyšlenější variantu práce nejen se samotným meotarem, ale i o adekvátní dramaturgické hledání jeho využití. V případě inscenace *Cik!* se znovu potvrzuje, že této technice sluší křehké, mnohovýznamové příběhy. Inscenace je inspirovaná výtvarnou publikací Shauna Tana *Cikáda* a rozvíjí podivný životní příběh Cikády s metaforickou vazbou na lidský život, anonymitu mechanické práce, marné snažení dosáhnout vyšší pozice v hierarchii společenského žebříčku – s konečným výsměchem přírody právě tomuto pachtění.

Inscenace začíná vlastně už u vchodu do hracího prostoru, kdy se každý divák, aniž by tušil, stává spoluaktérem dění i spoluaktérem podivné mašinérie, ze které se vymyká zvláštní osud cikády. Každý divák je na samém počátku u vchodu zaregistrován a na konci inscenaci dostane u východu obálky, v níž je nejen jeho osobní číslo, ale i „výplatní páska". Můžeme se jen domnívat, jestli je to za pouhou účast v podivném příběhu, či za spolupřítomnost v pracovním procesu fabriky, ve které pracovala i cikáda. Obě protagonistky (Karolína Novotná a Barbora Maksymovová) nám pomocí světelných obrazů a jemné hudby předvádějí život cikády žijící – před svým skutečným životem na zemi - sedmnáct let pod zemí, její pracovní den v administrativě podivné podzemní fabriky, až po její osvobozující únik z temnoty do světla světa a její vítězný let a smích nad marností našeho lidského počínání. V inscenaci nejde jen o křehké obrazy (vizuál kukly a posléze Cikády s jejími průhlednými křídly a schopností mnoha proměn je k tomu vítanou záminkou), ale i o onu podstatnou symbolickou, filosofickou paralelu s lidským životem. Součástí inscenovaných situací je fakt, že divák současně vnímá jak obrazy, které se skrze meotar před ním promítají na bílou stěnu, tak i herecké akce obou dívek, které obrazy manipulací s meotarem vytvářejí. Ty jsou s daným obrazem někdy v kontrapunktu, někdy výsledný obraz posilují, posouvají do třetího rozměru (dramatická akce vyhazování papírů do hracího prostoru v pasáži z práce ve fabrice). Ze strany aktérek jde o výbornou práci se světlem a zvukem. Ale až simultánní herecká/animátorská akce povyšuje toto výsostně výtvarné divadlo na skutečně divadelní zážitek."

Největším a navíc pozitivním překvapením pro všechny přítomné, dokonce možná i pro samotné tvůrce tohoto projektu, troufám si tvrdit – byla performance *S čaganem lamag nohy*, se kterou přijel dosud veskrze neznámý Akolektiv Helmut z Prahy, sdružení intelektuálně a umělecky naladěných středo- a vysokoškoláků. Dosud několikrát vystoupili jen v tzv. „bytovém divadle", kdy jeho členové připravili pro své přátele a známé jednorázové akce v rámci vánočních svátků. Takto se veřejně s více než hodinovou produkcí před (neznámou) veřejností se představil poprvé. I zde využívám text připravený pro potřeby národních přehlídek, tentokrát ovšem napsaný mnou: *„S čaganem lamag nohy* je v podstatě performance – pevně strukturovaný, přesto v mnoha ohledech otevřený tvar výtvarně-fyzického divadla otiskujícího do divadelního prostoru paměť místa. Konkrétně Malých Beskyd, kam se tvůrci v úvodu představení – virtuálně – vydávají. Divák se ústy jednoho z nich téměř rozhlasovým způsobem dozvídá prapodivné historie a mýty těchto hor a lidí v nich. A pak před ním ožívají. Ovšem nijak dokumentárně či popisně, a už vůbec ne v časové souslednosti. Spíše jako surreálné sny, v nichž se přítomnost mísí s minulostí, pitoresknost s tragikou, komika s bizarností, napětí s hravostí. Nesmírně chytré, vtipné a inteligentní představení je výsostně artistním tvarem, s nímž si tvůrci pečlivě hrají využívajíce spoustu kulturních a historických odkazů. K tomu používají přehršli kreativních a originálních výtvarných, hereckých a hudebních (zvukových) postupů, jimiž zdůrazňují atmosféru beskydských hor, vlastní bytostnou hravost a tajuplnost divadla. Někdy jde o pozoruhodný výtvarný nápad, občas jen o jakoby divoké, nekontrolované bláznovství aktérů. Vždy však za tím lze najít řadu spodních proudů a významů. Je patrné, že tvůrci jsou divadelně poučení, vzdělaní a že čerpají z mnoha zdrojů, které si začasté sami zjistili, včetně ústředního motivu partyzánského odboje a jeho krutého průběhu, který se otiskuje v paměti místních obyvatel do dnešních dnů. Osobitý divadelní dokument inscenovaný formou haptického (na scéně je řada předmětů „obyčejného" života, které tvůrci zasazují do nečekaných souvislostí a symbolických významů) surrealistického divadla. Tak trochu cesta, kterou v profesionálním divadle razí u nás soubor Handa Gote."

Jelikož tento text píšu ještě před uvedením projektu na Šrámkově Písku, nedokážu odhadnout jeho následující cestu českým divadlem. Pro mne jsou však již dnes Akolektiv Helmut objevem roku a velkým příslibem pro sféru nezávislého divadla, jež je mému srdci nejbližší: angažované, performativní, autentické, intelektuální, osobité a osobnostní, živé, chytré... A na závěr tohoto textu mi ještě zbývá jedna produkce: *V punčocháčích aneb Kosprd a Telecí na útěku*. Letní prázdninová poťouchlost jedné skupiny Divadla Jesličky, inspirovaná dětskou knihou Evy Papouškové *Kosprd a Telecí*, již hrají z plna hrdla a pro radost. Mile naivistický dětský kabaret s rozkošnicky podanými dvěma hlavními aktéry – neboze zoufalým solitérem Kosprdem Karla Pešky a půvabnou intošskou feministkou Telecí Anežky Altmanové – se spoustou špílců a písniček, jež nemají jiný účel, než bavit – aktéry na jevišti i jejich spřízněné diváky. A já se bavil. Výhrady (výhrada autorsko-dramaturgická: odehrává se ve školce, kde asi ještě děti takto neuvažují ani nejednají; výhrada formální: práce s loutkami a objekty by měla být pečlivější) si tvůrci poslechli na semináři, tak snad jen jim vzkazuji, aby se jich nezalekli a řádili a nápady hýřili i nadále. Pokud mají větší ambice, pak je třeba ještě „cosi" této práci dodat.

A proč jsem svůj text nazval *Přístav pro z bouře se vracející galéry?* Protože právě tím AUDIMAFOR letos byl. A přístavem (nejen) východočeských divadelních galér už přes dvacet let – počítám-li i úpické počátky – pro mne určitě je.

Vladimír Hulec

20 / 18. Miletínské divadelní jaro 2020

Východočeská přehlídka venkovských divadelních souborů s postupem na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou se konala 12.-13. června 2020 v Sousedském domě v Miletíně. Přehlídku pořádalo Volné sdružení východočeských divadelníků, Centrum uměleckých aktivit Impuls Hradec Králové, Divadelní soubor Erben, město Miletín za finančního přispění Královéhradeckého kraje a Ministerstva kultury ČR. Do malebného Miletína přijelo 6 souborů ze 4 různých krajů, což bylo výjimečně možné kvůli tomu, že se mnoho přehlídek v dalších krajích zrušilo. Na programu letošního Miletínského divadelního jara byli:

PÁTEK 12. června

15.00 - 17.15, Divadelní spolek Kolár, Police nad Metují: V. Blažek, Z. Podskalský **Světáci**.

19.30 - 21.25, DS Ledříček při TJ Sokol Klášterec nad Orlicí: Lutz Hübner **Úča musí pryč!**

SOBOTA 13. června

10.00 - 11.05, Ochotnický spolek ŽUMPA, Nučice: Pavel Němec **Amant**.

13.00 - 13.40, SDS Erben, Miletín: Karel Uhlíř, Jan Svěrák **Z pohádky do pohádky**.

15.30 - 16.40, DS AMADIS, Popůvky u Brna: Jim Cartwright **Dva**.

19.00 - 21.25, Dobřichovická divadelní společnost: Neil Simon **Řeči**.

Výsledky přehlídky Miletínské divadelní jaro 2020

Lektorský sbor ve složení prof. František Laurin, divadelní a filmový režisér, a pedagog, Alexandr Gregar, režisér, herec a pedagog a Jaromír Vosecký, scénograf a pedagog udělil následující čestná uznání a ceny:

ČESTNÁ UZNÁNÍ

Jiřímu Trnovskému za herecký výkon v roli Gustava Prouzy v inscenaci *Světáci* DS Kolár Police nad Metují.

Janu Antlovi za herecký výkon v roli Tondy Skopce v inscenaci *Světáci* DS Kolár Police nad Metují.

Ivu Hambálkovi za herecký výkon v roli Honzy Petrtýla v inscenaci *Světáci* DS Kolár Police nad Metují.

Květoslavě Vídeňové za herecký výkon v roli Božky v inscenaci *Světáci* DS Kolár Police nad Metují.

Simoně Šenkýřové za herecký výkon v roli Marie Ježkové v inscenaci *Účа musí pryč!* DS Ledříček při TJ sokol Klášterec nad Orlicí.

Martinu Černochovi za herecký výkon v roli Viléma Vernera v inscenaci **Účа musí pryč!** DS Ledříček při TJ sokol Klášterec nad Orlicí.

Martinu Kozákovi za herecký výkon v roli Pavla Pavla v inscenaci *Amant* Ochotnického spolku ŽUMPA, Nučice.

Otovi Kohoutovi za herecký výkon v roli policisty v inscenaci *Amant* Ochotnického spolku ŽUMPA, Nučice.

Ochotnickému spolu ŽUMPA Nučice za dramaturgický výběr textu *Amant*.

Vladimíru Kněžourkovi za inscenování hry *Z pohádky do pohádky* SDS Erben Miletín.

Radce Schardové za herecký výkon v roli hostinské v inscenaci *Dva* DS AMADIS Popůvky u Brna.

Josefu Širhalovi za herecký výkon v roli hostinského v inscenaci *Dva* DS AMADIS Popůvky u Brna.

DS Ledříček při TJ sokol Klášterec nad Orlicí za inscenaci *Účа musí pryč!*

CENY

Jitce Nejedlé za scénu a kostýmy v inscenaci *Řeči Dobřichovické* divadelní společnosti.

Petru Říhovi za režii inscenace *Řeči Dobřichovické* divadelní společnosti.

Hereckému kolektivu Dobřichovické divadelní společnosti za zdařilé ztvárnění postav v inscenaci *Řeči*.

Dobřichovické divadelní společnosti za inscenaci *Řeči*

ZVLÁŠTNÍ UZNÁNÍ POROTY
Vladimíru Kněžourkovi za dlouholetý přínos tradici ochotnického divadla v Miletíně.

Doporučení na KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM 2020
DS Ledříček při TJ sokol Klášterec nad Orlicí s inscenací *Účа musí pryč!*

Nominace na KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM 2020
Dobřichovická divadelní společnost s inscenací *Řeči*.

Nominaci na Vysoké nad Jizerou získala Dobřichovická divadelní společnost s inscenací Řeči.

Inscenace Řeči souboru Dobřichovická divadelní společnost.

21 / Miletínské pozdní jaro

Tak jako život okolo nás se na pár týdnů zastavil a obloha, byť často slunečná, zůstávala prázdná, letadelprostá, byla prázdná náměstí a Karlovy mosty – tak i divadelníci museli na chvíli odložit své pravidelné rituály, přehlídky nevyjímaje. Nic však netrvá věčně. Šrámy sic zůstávají, ale mnohdy je špatné i k něčemu dobré...

Miletínské divadelní jaro, konané letos o něco později než obvykle (19. a 20. června 2020), svedlo na příklad v místním Sousedském domě sousedy poměrně vzdálené, možná by se jindy ani nepotkali. Oproti předchozím sedmnácti ročníkům totiž hostilo nejen soubory z východních Čech, ale i divadelníky vzdálenější, od Brna a ze středních Čech, což vůbec nebylo na škodu. Program byl sice pouze dvoudenní a nabídl méně představení než v letech minulých, ale zato většina účastníků v Miletíně zůstávala a k hrstce místních přispěla i pohledně zaplněným (orouškovaným) sálem.

Východočeský prostor reprezentovaly soubory vesměs v Miletíně známé, Kolárovci z Police nad Metují, soubor Ledříček z Klášterce nad Orlicí a místní SDS Erben. Poprvé do Erbenova rodiště zavítal soubor Amadis z Popůvek u Brna, známý z řady různých přehlídek, třeba i z Holic, Femadu Poděbrady či Volyňského Pikniku. Představil se i spolek Žumpa z Nučic, který již také vyzkoušel třeba pražský Popad, Kaškovu Zbraslav či Winterův Rakovník. A konečně – do miletínského programu zasáhla i Dobřichovická divadelní společnost, kterou provází výtečná pověst z několika účastí na celostátních přehlídkách, z Vysokého nad Jizerou, z Volyně i Jiráskova Hronova...

Letošní miletínský program otevřela adaptace kultovního filmu z šedesátých let minulého století, Podskalského a Blažkovi ***Světáci***. Příběh venkovských fasádníků, kteří si chtějí užít „pražského života“, se dodnes mihne v televizi a několik divadel slaví úspěch s jejím jevištním přepisem, především díky komickým situacím, ale hlavně kvůli zlidovělým „hláškám“, které diváci pamatují z úst filmových protagonistů, např. Jana Libíčka nebo Ivy Janžurové. Polický režisér Jaroslav Souček chtěl inscenací nejen pobavit, ale i připomenout atmosféru šedesátých let – hlavně hudební složkou, použitou jako předěly mezi obrazy. Dobu připomínaly i kostýmy a do jisté míry, byť ne zcela funkčně a srozumitelně, i scéna. Její proměny – inscenace je založena na střídání mnoha (původně filmových) prostředí – byly možná největším problémem, který ztěžoval srozumitelnost inscenace. Odhalilo se tak i nejasné uchopení žánru – režisér se pohyboval někde mezi formou kabaretu a sérií „scének“ ze života bakalářského střihu... Proměny se proto poněkud vlekly, formálně byly nejednotné, někdy v řádu iluze, jindy jakéhosi „zcizení“, vybrané dobové hudební motivy působily většinou tématicky náhodně, scházel výraznější „tajming“, přesnost, spád... Byť se souboru nepodařilo překonat ošidná úskalí scénicky náročného tvaru, publikum určitě zaujaly herecké výkony hlavních postav, hlavně mužských – Jiřího Trnovského, Jana Antla a Ivo Hambálka, ani trojice jejich ženských protihráček nezklamala...

Páteční večer patřil Klášterckému Ledříčku a jeho inscenaci německého dramatika Lutze Hübnera ***Účа musí***

Inscenace Světáci souboru DS Kolár, Police nad Metují.

pryč. Se současným světem rezonující komedie „o rodičích a dětech“, resp. o rodičích a jejich vztahu ke školní výchově, zaujme už autenticitou – odehrává se ve školní třídě jako tribunál rodičů, soudících třídní učitelku, Postupně se odhalují vztahy mezi účastníky třídní schůzky, jejich postoje k problému (nespokojenost s pedagogickými metodami učitelky) i mezi nimi vzájemně – situace mohou připomínat např. *Společenství vlastníků* pražské Vostopětky, či stejnojmenný film. V podstatě jde o „hořkou“ konverzační komedii, která publikum osloví velmi pravděpodobným a současným tématem. Inscenace je založena na konkrétním jednání v konkrétním prostoru, vše stojí a padá na hereckých výkonech – a Klášterečtí je nabídli v hojné míře. Vytvořili charakteristické a uvěřitelné lidské typy, jejichž jednání má srozumitelný psychologický podtext. Režisér Václav Štefek má nejen smysl pro rytmus i tempo dialogů, ale také cit pro jevištní situaci, logické i dramatické aranžmá. Herecky je soubor ovšem poněkud nejednotný, zkušeným a slovem i jednáním přesvědčivým (Simona a Ladislav Duškovi, Martin Černoch) sekundují herci s určitými rezervami v souhře i mluvním projevu, což ale působivosti inscenace neubírá...

Ochotnický spolek Žumpa (zkratka názvu Žebravé Umělecké Panoptikum, nikoliv nějaký underground) tvoří v Nučicích, těch na západ od Prahy, kamarádi, vesměs učitelé a žáci tamní školy. Jejich inscenace Němcovy komedie ***Amant*** nabízí hlavně zábavu. Text, z rodu Feydeauových frašek, plný nedorozumění a kuriózních omylů, nabízí hercům potěšení ze hry a divákům radost z „cizího neštěstí“. Zmatků nad hlavu. Situace překotně střídá druhou, vrší se se zběsilou rychlostí... Typově dobře obsazená hra dává hercům příležitost se vyřádit – v tomto případě každému z nich po svém a dle jejich hereckých schopností. Ty však jsou rozdílné, výkon některých nabízí až drsnou grotesku, jistou hereckou fraškovitou exhibici, u některých zůstává v pouhé rovině slovní (deklamační), v některých místech jako by se partneři ani nevnímali, zatímco text plyne... Takže celek není úplně jednolitý. Herci sice hrají s nasazením a energií, jenže spíš vnějšími prostředky, posunky, grimasami, patrná je, bohužel, absence souhry, partnerství a vzájemného podněcujícího jednání, které k podobnému typu komedie patří, chvílemi to připomíná „loutkové divadlo“... Ale publikum se v rámci možnosti baví – slovními bonmoty především.

Nestor a duše miletínských ochotníků, Vladimír Kněžourek, se netají svou láskou k historii, české řeči a tradičnímu ochotnickému divadlu. Viděli jsme v minulých ročnících řadu jeho režií, např. Klicperova Hadriána z Římsů či koláž podle Starých pověstí českých, ale také Kolodějovu komedii Postel pro anděla či Břehového Zátiší s loutnou... Také má rád pohádky, režíroval třeba Lisické Ženicha pro čertici nebo Kolodějovu Jak čert vyletěl z kůže – patří se to připomenout, protože miletínská porota Vladimírovi udělila zvláštní uznání za dlouholetý přínos k tradici ochotnického divadla v Miletíně. Potvrdil ho i soutěžním představením ***Z pohádky do pohádky***, autorsky připsáné dvojici Svěrák a Uhlíř, ale samozřejmě také s autorskými stopami samotného režiséra. Na jednohuché naivistické scéně s kašírovanými kulisami, s březovou lavičkou a jakýmsi „jevišťátkem – betlémskými jesličkami“ se odehrají fragmenty pohádek *O Budulínkovi* a *O dvanácti měsíčkách*, a to v provedení nejmladší miletínské ochotnické generace – zpívá se, tančí, hraje na flétnu či ukulele, vše s úsměvem i vážně, představení má formát jakési „pašijové hry“, nechybí komentář „opovědníka“, ani loutky sovy a krávy. Vše je milé a něžné, vystupující (děti) mají radost ze hry, a je to vidět. Sekundující starší opory spolku (mj. Milan Lánský) si hru také užívají a (nejen) místní publikum se baví...

Z Popůvek u Brna dorazil do Miletína soubor Amadis, jehož inscenaci žánrově i stylově náročného textu Jima Cartwrighta ***Dva*** režijně vedl hostující Tomáš Hradil. Soubor v programu připomíná, že touto inscenací se pokusil dovršit trojici her „o úplně obyčejných lidech“ – v uplynulých deseti letech už uvedl *Kapsy plné šutrů* Marie Jones či Saudersovy *Smíšené dvouhry*, skvělé tituly a hry především herecky náročné. Carwrightova hra pro dva herce nabízí kromě závažného tématu – problémy partnerského soužití, lásky, nenávisti a domácího násilí – skvělou příležitost pro dva herce, hrající všech čtrnáct rolí jednotlivých příběhů hry: role různého stáří, různého charakteru i temperamentu. Epizodické členění inscenace podporuje hudba a svícení, méně už kostýmy a scénografie, resp. její včlenění do dramatické situace. Oba herci, Josef Širhal i Radka Schardová, vládnou suverénně textem, jejich herecká „dvouhra“ má své kouzlo, přesto by oběma, a zvlášť mužské postavě, slušela větší dávka přesvědčivosti – nepředstírat, ale hrát až na dřeň témata, o nichž postavy vypovídají, o nichž se hraje. Ale i přes tuto výhradu jsme viděli zdařilé představení a dobré herce.

Jak se říká, konec korunuje dílo. Tak bylo i na letošním Miletíně. Dobřichovický soubor jako jediný přijel až na poslední chvíli. Jen postavil náročnou dekoraci (z tvrdých kulis) a lehce upravil svícení, už se hrálo... Americký dramatik Neil Simon je určitě vynikající komediální autor (*Bosé nohy v parku, Vstupte! aneb Zlatí hoši*), ovšem hrát jeho komedie, plné strhujících vtipných dialogů, není nejsnadnější. Vyžaduje to především soubor hereckých osobností, protože důležitého úkolu není prosta žádná z postav, od těch malých až po ty hlavní. A ovšem také, kromě zajímavých a dovedných herců, i režiséra, který umí zacházet jak s hercem, tak i s prostorem a časem. To všechno ale dobřichovičtí k inscenování hry Simonovy komedie ***Řeči*** mají. Děj není složitý, byť se tak může zdát – neustále ho dynamicky a téměř hekticky roztáčí snaha postav zakrýt události, o níž by se neměli dozvědět nově příchozí a nakonec i policie (hra má i lehce ironické kriminální prvky). Neustále se vymýšlí, fabuluje, přesvědčuje, zpochybňuje – prostě řeči! S mimořádnou energií se v tomto dějovém kolotoči uplatnil celý dobřichovický soubor, složený ze suverénních hereckých osobností. A režisér Petr Říha navíc umí skvěle postavit dramatické situace, má smysl pro přesnou mizanscénu, pro timing, pro pointování... I scénografie (Jitka Nejedlá) nabídla konkrétní a přitom stylizované prostředí haly „zbohatlické“ vily, a tím i řadu možností k rozehrání dynamického aranžmá. Také působivé stylové kostýmy mají svůj podíl na efektním výsledku – vše proto fungovalo jako přesně namazaný stroj, v první půli natolik překotně, až divák ztrácel přehled (dokonce tato snaha o co největší tempo poznamenala i jinak skvělou dikci, zvlášť v dámské části souboru). Šlo však o mimořádný výpadek (v diskusi se souborem potvrzený), herci v přetlaku z pozdního příjezdu „vypálili“ natolik temperamentně, že se snad sami ani neslyšeli – repliky nestačily stíhat předchozí a spíše je předháněly...

Ve druhé polovině se soubor uklidnil, dialogy a situace se vrátily k nazkoušenému řádu, založením na plastické, věrohodné a pravdivé tvorbě jevištních postav, na mimořádné herecké souhře – herci mají nejen smysl pro přesný charakter postavy, ale pro každou pointu dialogu, jednají nejen logicky, ale především v kontextu skvěle vybudované divadelní situace. Publikum se ovšem těší především jejich hrou, nikoliv jen dobře umístěnými bonmoty. Porota mohla nějakým uznáním ocenit každého ze souboru, ale raději sáhla ke kolektivní ceně za herectví, skvěle se uplatnil každý, od Emy Klementové či Aleny Říhové, Matěje Merunky či Petra Bendla až po vynikajícího Jiřího Geisslera a Irenu Neradovou v menších rolích policistů.

Inscenace Účа musí pryč! souboru DS Ledříček při TJ sokol Klášterec nad Orlici.

Porota letošního Miletínského divadelního jara (prof. František Laurin, předseda, Mgr. Alexandr Gregar, Ph. D, a Mgr. Jaromír Vosecký) udělila řadu čestných uznání, protože v každém souboru se našly mimořádnější výkony herců. DS Ledříček a Žumpa Nučice získaly navíc čestná uznání i za dramaturgii a konečně dobřichovičtí si odvezli všechny ceny: Petr Říha za režii, Jitka Nejedlá za scénu a kostýmy a k tomu všichni, co byli na jevišti, kolektivní cenu za herectví. **Na letošní Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou byla doporučena inscenace DS Ledříček z Klášterce nad Orlicí *Účа musí pryč*, nominaci k přímému postupu získala s inscenací hry Neila Simona *Řeči* Dobřichovická divadelní společnost.**

Alexandr Gregar

Andrea Moličová z Centra uměleckých aktivit a Josef Jan Kopecký z VSVD.

22 / Letošní Miletínské divadelní jaro

Ve dnech 12. – 13. června proběhla v Miletíně krajská postupová přehlídka venkovských divadelních souborů s postupem na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou. Do Miletína jezdím moc rád. Malebné městečko u Hořic vybízí k relaxaci a pohodě. A milé, domácké prostředí přehlídky zážitek jen umocňuje.

V posledních letech jsme o miletínské přehlídce každoročně diskutovali na Radě VSVD, především proto, že ztrácela diváckou odezvu. A na letošní rok proto bylo naplánováno hned několik novinek, které měly zájem veřejnosti oživit – vidle nám do původní koncepce ovšem hodil Covid 19. A tak jsme experimentovali, flexibilně reagovali na všechna opatření – a osudu navzdory přehlídku nakonec přece jenom realizovali.

Během jedné z porad jsme už byli blízko tomu, že letošní Miletín úplně odpískáme. Ověřovali jsme, kolik předkol Vysokého bude realizováno, kolik souborů je ochotno přijet k nám – a pragmaticky vyhodnotili, že pokud by bylo realizováno dost krajských kol, Miletín odpískáme. V té době jsme měli potvrzené čtyři soubory – a pátý byl půl na půl.

Ovšem čas běžel. A situace se změnila. Vzhledem ke stejně pragmatickému přístupu v dalších krajích se nám najednou do programu dostaly soubory, které k nám „krajově" sice nepatří, ale neměly kam jinam jet – a tak jsme je u nás přivítali. A musím říci, že to byl jeden z několika kladných aspektů letošního Miletína.

Co zůstalo? Zůstalo místo, poctiví, vstřícní a ochotní pořadatelé z místního souboru (kterým patří velký dík za vše, co pro letošní přehlídku udělali), zůstal Impuls – Centrum uměleckých aktivit jako ten, kdo vše zaštítil (opět velký dík! Především potom Andrejce Moličové jmenovitě!). Zůstalo silné jádro ve složení poroty (Laurin, Gregar, Vosecký). Ale jinak··· Jinak byl termín. Posun na červen, to byl kauf! Termín na přelomu jara a léta přehlídce jenom prospěl. Najednou jsme nemuseli odjíždět za ubytováním nikam daleko, opět po letech jsme mohli spát v kempu, opět po letech jsme si mohli užívat zahrádky (nejenom Pivovarské). Bylo to skvělé. Bylo krásně. A na celou přehlídku to mělo, alespoň myslím, velký vliv. Jinak byl i program. Jak jsem už zmínil, rozkročili jsme se mezikrajsky – a tak jsme měli možnost vidět mj. také soubory od Prahy, jakož i od Brna. A přehlídce to vlilo krev do žil. Byl to svěží vítr. A nezpochybnitelné obohacení. Jinak byla i nálada. Zatímco v minulých letech soubory mnohdy potom, co odehrály, hned odjížděly, tentokrát zůstaly téměř všichni. Volné chvíle mezi představeními tak byly opět po letech vyplněny příjemnými diskusemi, setkáváním, vyměňováním si názorů, poznatků, zkušeností. Zkrátka Miletín žil. Žil divadlem. A žil lidmi. A bylo to moc příjemné!

Porotci František Laurin a Alexandr Gregar.

Letošní Miletínské divadelní jaro se konalo poosmnácté. Vstoupilo do plnoletosti. A dokázalo, že má našlápnuto. Že si umí poradit. Letošní Miletínské divadelní jaro stihlo jaro jen o několik málo dnů, ale i kdyby bylo létem, nic by na své atmosféře neztratilo. Rada VSVD jistě letošní ročník vyhodnotí. A za sebe budu určitě navrhovat, abychom jej vzali jako ročník, který se vyplatí opakovat.

JJK

Zástupci domácího pořadatele SDS Erben, Miletín.

Herecký workshop s Davidem Novotným.

23 / ZAOSTŘENO NA DIVADELNÍ VZDĚLÁVÁNÍ (PART I) ZPRÁVA O VZDĚLÁVÁNÍ PODZIM 2019/JARO 2020 ANEB JAK JSME SE VZDĚLÁVALI

Vážení amatérští divadelníci, přátelé amatérského divadla, milí divadelní nadšenci, dovolte mi, abych vás zde obeznámil s právě proběhlou sezónou PODZIM 2019/JARO 2020 za obor vzdělávání a vyhodnotil, co všechno se nám v Impulsu, centru podpory uměleckých aktivit, podařilo z avizovaných plánů, představ a vizí (psal jsem o nich v předchozích dvou číslech Divadelní Hromady) vlastně uskutečnit a zrealizovat. Hned na začátku si sám - neskromně, sebevědomě a samožersky – odpovím: všechno. Ještě před tři čtvrtě rokem bych tomu sám nevěřil, ale vězte, že je tomu tak. Opravdu všechno z toho, co jsme plánovali a o čem jsme přemýšleli, se nám podařilo dotáhnout do zdárného konce. Je to samozřejmě a především díky všem těm divadelním nadšencům, kteří se kurzů a seminářů účastnili a VSVD, které i v nových podmínkách podpořilo myšlenku vzdělávání svých členů a kurzovné za ně uhradila a dosud stále hradí. Pojďme se tedy podívat za uplynulou sezónou a pokusit se o rekapitulaci.

Loňský podzim jsme zahájili první listopadový víkend akcí, kterou jsme nazvali **Víkend divadelního vzdělávání**. Uspořádali jsme simultánně dva semináře – jeden v prostorách profesionální divadelní scény Divadla Drak a byl zaměřen na Scénografii a divadelní svícení, druhý se odehrával u nás v Impulsu a týkal se Divadelní produkce. Zatímco první byl cílen na osvětlovače, výtvarníky a divadelníky zabývající se scénou, druhý byl určen pro produkční, vedoucí a jednatelé divadelních spolků a sdružení. Jedním z cílů tohoto víkendu bylo i propojení účastníků obou kurzů a sílení jejich zkušeností na společných obědech v kultovní restauraci „Na Hradě". Následovala i společná hodina účastníků obou kurzů (na závěr účastníci Scénografie předvedli Produkčním svoje návrhy scénografických řešení, na kterých o víkendu pracovali). Naplnili jsme tak beze zbytku naše heslo: PROPOJUJEME, SDÍLÍME, SPOLUPRACUJEME... MEZIOBOROVĚ, AMATÉŘI S PROFESIONÁLY.

Workshop **Scénografie, scénický objekt a světlo** se zaměřil na uchopení divadelního prostoru s přihlédnutím ke kombinaci všech podstatných složek divadelní scénografie jako jsou: celková scénografická architektura, použité materiály a jejich vlastnosti a možnosti při použití scénického osvětlení. Účastníci měli možnost vyzkoušet si v prostorách profesionální scény a jeho technického zázemí všechny základní druhy divadelních reflektorů a jejich vlastnosti, osahali si spoustu materiálů používaných pro divadelní scénografii, praktické míchání barev, jejich tónů a psychologického vlivu na diváka. To vše pod vedením lektora Kamila Bělohlávka, výtvarníka a scénografa, který je v Draku jako doma a který se

všem účastníkům věnoval s energií sobě vlastní. Všichni účastníci si vytvořili svoje vlastní scénická řešení. Celkem jich bylo jedenáct, zastoupené byli činoherní i loutkové divadelní soubory z Lovčic, Náchoda, Police nad Metují, Vysokého Mýta, Chlumce nad Cidlinou, Jánských Lázní, Třebechovic, Jaroměře a Sobotky.

Seminář **Divadelní produkce aneb produkční a propagační minimum** byl určen především pro principály divadelních souborů, kteří u amatérů zároveň zastávají pozici produkčního. Erudovanou lektorkou a průvodkyní světa produkce, managementu a PR divadelních projektů byla Tereza Sochová, ředitelka divadla DISK, která si sebou přivezla i odbornici na marketing Kristýnu Šestákovou. Dvouhodinový blok byl také vyhrazen problematice autorského práva a vedl ho dramaturg Michal Zahálka, dříve také pracovník autorskoprávní umělecké agentury Aura-Pont. Účastníci si mohli vše projít prakticky i na svých vlastních projektech. A bylo jich úctyhodné číslo: šestnáct.

Dalším vzdělávacím počinem byl (poslední listopadový den) seminář **Úvod do praktické dramaturgie**, který vedl nový ředitel Divadla Drak, dramaturg a scénárista Tomáš Jarkovský. Seminář se věnoval dramaturgii jako inscenační složky divadelního díla a seznámil účastníky se základními principy dramaturgického uvažování při tvorbě inscenace. Účastníci dopředu poslali scénáře svých zamýšlených inscenací a lektor Tomáš Jarkovský je s nimi – jeden po druhém – rozebíral, procházel a fundovaně připomínkoval. Účastníků bylo jedenáct, zastoupeny byly soubory z Doubravic, Chlumce, Rychnova nad Kněžnou, Hradce Králové, Žamberka, Jánských Lázní a Ústí nad Orlicí.

Rok 2019 jsme zakončili v prosinci seminářem **Hlasová technika a jevištní řeč**, o který byl takový zájem, že jsme nakonec spustili dva běhy. Oba dva byly během chvíle naplněny. Vedla ho totiž Eva Málková (Spoustová), velmi žádaná lektorka hlasových disciplín. Zaměřila se na souvislosti mezi tělem, dechem, hlasem, artikulací, na to jak držení těla ovlivňuje dech a dech zase hlas. Účastníci absolvovali řadu cvičení právě na správné držení těla a práci s dechem a dále se věnovali výslovnosti českých hlásek a českému přízvuku. Účastníků bylo celkem za oba běhy třicet dva.

Rok 2020 jsme pak odstartovali 18. ledna již tradiční **Dílnou o přednesu aneb Příprava recitačního vystoupení v praxi**, která byla určena především sólovým recitátorům a pedagogům, kteří se připravují na recitační přehlídky. Dílnu vedla pedagožka Ema Zámečníková, účastníkům pomáhala při rozboru textu, při hledání výrazových prostředků, při výstavbě, jaké prostředky zvolit, aby byl přednes sdělný pro publikum. Dílny se zúčastnilo devět frekventantů.

A v poslední lednový víkend proběhl první blok z uceleného vzdělávacího cyklu **Základy činoherní režie**, který vede lektor Aleš Bergman, režisér a pedagog JAMU Brno. Tématem prvního bloku byla **Režie a dramaturgie**. Lektor s účastníky probíral teoretické základy – historie di-

Hlasová technika a jevištní řeč s Evou Spoustovou.

Víkend divadelního vzdělávání v Centru uměleckých aktivit.

vadla, co je režie, režijní vidění, styly režijní práce, téma a forma režijních částí, žánr, dramaturgicko-režijní koncepce. Svůj erudovaný výklad často doprovázel promítáním videoprojekcí – ukázek z ikonických divadelních děl. Na tento čtyřvíkendový cyklus se přihlásilo úctyhodných patnáct zájemců z divadelních souborů Klicpera z Chlumce nad Cidlinou, Exil Pardubice, Na Tahu z Červeného Kostelce, Jesličky z Hradce Králové, LDO ZUŠ K. Halíře Vrchlabí, Předměřic nad Labem a DUHA z Hlinska...

22. února 2020 v odpoledních hodinách se nám podařila zrealizovat i unikátní vzdělávací akci zaměřenou na amatérské herce – Herecký workshop s Davidem Novotným. Však také byl během několika hodin od zveřejnění zcela vyprodán – kapacita byla omezena na maximální počet čtrnácti účastníků. Známý divadelní a filmový herec David Novotný se v šesti hodinách podělil o své herecké zkušenosti a věnoval se základům a principům řemesla herectví. Především se zaměřil na to, jak divadelní text správně přečíst, kde hledat jeho význam a důraz a jak jej správně interpretovat. Všichni účastníci se prakticky zapojili a četli a rozebírali konkrétní texty – *Horská dráha* Erica Assouse a *Mrzák Inishmaanský* Martina McDonagha.

Druhý víkend v březnu se uskutečnil i druhý víkendový blok Základů činoherní režie nazvaný **Režie a scénografie**, ve kterém se amatérští režiséři věnovali, jak napovídá název, především scénografii. Lektor Aleš Bergman je seznámil se zákonitostmi divadelního prostoru, řešením prostorových vztahů, mizanscén. Ukázal jim práce J. Svobody, L. Vychodila, A. Radoka, J. Grotowského, T. Kantora, R. Wilsona a P. Brooka. A frekventanti již začali pracovat nad konkrétním textem – Čechovovým *Platonovem* – a vymýšlet jeho scénické řešení.

Nu, a týden na to vstoupil do našich životů Coronavir, čas se zastavil.... Všechny kurzy a semináře museli být zrušeny a nejen ony, ale vždyť všichni víte, netřeba se rozepisovat... Jakmile se ale vládní opatření začala uvolňovat a bylo opět možné pořádat vzdělávací akce, proběhl poslední květnový víkend třetí blok na téma **Režie a herec**. Obsahem byl herec a postava, herec a situace dramatické hry, metody herecké tvorby. Aleš Bergman se věnoval především Stanislavského metodě výchovy herců, pouštěl ukázky práce s herci ve slavném newyorském Actor´s studiu, popsal a vysvětlil Stanislavského herecké „vábničky“, zmínil dialogická jednání. Účastníci si sami vyzkoušeli herecká tzv. předvýrazová cvičení a na závěr se herecky zapojili do aranžování první scény z Čechovova *Platonova*.

Což se už dostáváme k žhavé současnosti: Poslední sobotu v květnu odstartovala další vzdělávací akce dlouhodobějšího a systematičtějšího charakteru – vzdělávací cyklus **Základy činoherního herectví** sestávající ze čtyř jednodenních seminářů, určený pro amatérské herce. Lektorem je Lukáš Rieger, vedoucí ateliéru činoherního herectví na JAMU Brno. Při své výuce čerpá především ze své stáže na tradiční ruské herecké škole Institutu Borise Ščukina v Moskvě. Semináře mají za cíl provést účastníky základními postupy, které formulují směr výuky činoherního herectví na Divadelní fakultě JAMU. O semináře byl opět velký zájem, nakonec jsme dokonce o jednoho překročili dohodnutý maximální počet účastníků, takže jich je třináct. Zastoupení zde mají tyto divadelní soubory: Exil Pardubice, Divadlo Jesličky, DUHA Hlinsko, Vice-

IMPULSY Z IMPULSU – CENTRA UMĚLECKÝCH AKTIVIT

na Ústí nad Orlicí, Klicpera Chlumec nad Cidlinou, J. K. Tyl Meziměstí, Heřman Heřmanův Městec. První blok byl nazván **Jevištní existence (autenticita)**. Lukáš Rieger se v něm skutečně zaměřil na tajemství herecké přesvědčivosti, které tkví ve schopnosti nepředvádět se, ale existovat a naopak nespočívá v mimické nebo gestické ilustraci textu, ale v hledání toho, co mu předchází – tedy v uvědomění si situace, v níž se postavy nacházejí. Účastnici pod jeho vedením absolvovali spoustu praktických cvičení a hereckých etud, ve kterých si trénovali pozornost, představivost, hledání důvodů k jednání a uvěření nečekané reakci.

O týden později proběhl druhý blok – viz téma **Dramatický konflikt (párové etudy)**. Lukáš si opět připravil pro účastníky herecké etudy, které tentokrát měly za cíl posilovat hereckou dovednost „já v daných okolností“. Jednalo se o improvizované párové etudy – jedna z nich byla např. „Pán a sluha“, kdy pán měl za úkol prohnat sluhu a sluha měl úkol splnit pánovi vše, co mu na očích vidí. Jinou etudou byl „Tyjátr – zástupná slova“, kdy úkolem bylo předvést buď přednes poezie, nebo TV zpravodajství, nebo předpověď počasí, ovšem za předpokladu, že nebude použitá čeština, ale pouze tzv. spontánní mluvení. Nutno říct, že se s etudami všichni poprali se ctí a kreativitou sobě vlastní!

Frekventanty ještě koncem června čekají dva bloky Základů činoherního herectví na téma **Vnější charakterizace (napodobování) a Rytmická struktura (kontrast)**. O tom ale až příště! Co tedy na závěr? Snad jen dvě slova: Radost a Pýcha. Máme opravdu radost z toho, co všechno se podařilo zrealizovat, ale především, především jsme pyšní na naše „amatéry“. Na to, jak jsou lační po vzdělávání, po rozvíjení a zdokonalování svých talentů, jak jsou schopní obětovat tomu svůj čas, peníze a soukromí. Klobouk dolů! Jsem přesvědčen, že o budoucnost východočeského amatérského divadla se nemusíme obávat. Jsme a budeme Jedničky!

Jaroslav Souček, koordinátor uměleckého vzdělávání

Základy činoherní režie s Alešem Bergmanem.

24 / ZAOSTŘENO NA DIVADELNÍ VZDĚLÁVÁNÍ (PART II) CO SE CHYSTÁ NA SEZONU PODZIM/ZIMA 2020

Vážení amatérští divadelníci, přátelé amatérského divadla, milí divadelní nadšenci. S rekapitulací a zhodnocením právě proběhlé divadelně – vzdělávací sezóny by ruku v ruce měla jít i anonce a upoutávka na sezónu nadcházející, jakési probuzení vaší ctěné zvědavosti a apetýtu. Tož tedy tak činím.

S největší pravděpodobností už v září proběhne seminář **Divadelní svícení a jevištní technika**, určený především pro osvětlovače. Bude se konat v prostorách divadla v České Třebové pod vedením Leoše Marka. Zaměří se na trochu té teorie viz fyzikální vlastnosti světla, prostor kukátkového divadla, elektrické zdroje

Základy činoherního herectví s Lukášem Riegrem.

světla, světelné příslušenství (svítidla), řízení světel, pozice svítidel a filtry, ale především pak praxí na jevišti: představení světelných zdrojů pro divadelní produkci, ukázkou řídících prvků pro světelné zdroje, předvedení možných pozic světelných zdrojů, tvarováním projekce zdroje, světelnou difuzí, filtrováním, programováním scén. Účastníci společně vytvoří individuální světelný návrh pro dvě scény a jeho praktickou realizaci na jevišti a odbavení v režii.

První říjnový víkend se bude konat závěrečný blok nazvaný **Režie a inscenace** vzdělávacího cyklu Základy činoherní režie vedené lektorem Alešem Bergmanem. Jeho obsahem budou témata: fáze zkoušení inscenace, projekt a skutečné jevištní dění, vedení dramatického napětí, atmosféra, temporytmus, svícení jako vypravěč. Frekventanti budou konkrétně pracovat na Čechovově Platonovi.

Na podzim až na zimu chystáme další semináře **Hlasové techniky a jevištní řeči** pod vedením Evy Spoustové Málkové a to jak nadstavbové semináře pro pokročilé, tj. pro ty, kteří již Eviny semináře absolvovali, tak i pro úplné začátečníky.

Kromě toho zorganizujeme také semináře zaměřené na **Autorské právo, právo duševního vlastnictví a smluvní problematiku (obecně o smlouvách, smluvní typy, praktická příprava smluv) a specifika kulturního provozu**. Povede je Václav Hodonický, právník pracující pro se Intergram a zároveň produkční. Dále plánujeme semináře či dílny zaměřené na **Dramaturgii a autorskou tvorbu**, zde jsme navázali zajímavou spolupráci se spisovatelem Emilem Haklem. Rozhodně také budeme organizovat další seminář zaměřený na **Základy herectví** s Lukášem Riegerem. Doporučuji pravidelně sledovat naše webové a facebookové stránky: https://www.impulshk.cz/ a @centrumumeleckychaktivit, ale úplně nejvíc vám doporučuji přihlásit se k odběru našeho newsletteru - do mailu vám tak přijde jednou za měsíc seznam akcí a novinek na další měsíc. Nic vám neunikne a o všem budete vědět s předstihem. Přihlásíte se na www.impulshk.cz (úplně dole na stránce, kde vyplníte váš e-mail a dáte Odebírat).

Co se týká delšího časového horizontu: už teď vás trochu navnadím a poodhalím, že určitých zřetelnějších obrysů nabývá idea **Hradecké Divadelní Konzervatoře**! Měla by být minimálně jednoletá, bude rozdělená do dvou větví, **režijní a herecké** – a víc zatím neprozradím. To be continued. Na úplný závěr vás znovu vyzývám (a budu za to vděčný): pošlete mi, volejte mi, jakékoliv vaše podněty, náměty, nápady týkající se vzdělávání na můj e-mail: vzdelavani@impulshk.cz či tel.číslo je: 603 800 249.

Jaroslav Souček, koordinátor uměleckého vzdělávání

25 / Modrý kocour: Festival, kde i zahájení má svůj název

„Počátkem devadesátých let se rodilo mnohé. Od nápadů po samostatné státy. A mezi zrozenci "nové doby" objevila se také myšlenka založit (si) takovou malou přehlídku. Divadelní. V Turnově. Tedy ve městě s více než stoletou tradicí hraní divadla, ve městě s půvabným divadlem postaveným podle pražského prozatímního vzoru. Modrý kocour se ale nevydal osvědčenými, bezpečně vyšlapanými cestami. Od svého zrodu dával jasně najevo, že tenhle festival nebude tuctový. Chtěl divadlo živé, divadlo, které se nebojí, divadlo, které stojí za to. Divadlo, které může být pokaždé jiné. A přece divadlo, které spojuje." (CHRISTOV, Petr. Kacířská úvaha o historii Modrého kocoura. In. CHRISTOV, Petr, KUBAŠ, *Mario. Modrý kocour: Čtvrtstoletí divadelního mrouskání 1996–2020*. Modrý kocour z.s.,Turnov 2020. s. 21.)

Od onoho zimního víkendu roku 1996, kdy se turnovský Modrý kocour objevil v našem divadelním světě, se změnilo mnohé, ale nemálo toho naopak přetrvalo. Třeba taková regionální turnovská divadelní přehlídka dospěla do 25. ročníku své existence a nepochybně nabrala na síle, známosti i energii. Čtvrtstoletí „kocouřího mrouskání" si proto přirozeně vyžádalo patřičný humbuk a oslavy: vyšla reprezentativní, dvousetstránková modrá kniha se vzpomínkami, fotografiemi, archivními informacemi i komiksy (autor tohoto textu veřejně prohlašuje, že je jedním z jejích autorů – viz poznámku č. 1, a předem tak varuje před možným střetem zájmů), v průběhu všech festivalových dní si diváci i účastníci mohli ve foyerech turnovských scén, tedy v Městském divadle a Kulturním centru Střelnice, prohlédnout výstavy archivních plakátů a fotografií či sledovat unikátní sestřihy video nahrávek z minulých ročníků. A tu i onde nejedno návštěvnické oko zaslzelo nostalgií, radostí či údivem.

Pětadvacetiletý kocour navíc letos krom tradičního tuzemského divadelního programu posílil i na dalších "doprovodných" frontách, a to ne jen přizváním – v posledních letech už také vlastně tradičních – hudebních hostů, jimiž letos byly opět hvězdy tuzemské hudební a DJ-ské scény: večerní koncerty DJs Mardoši z TATABOJS či Ventolina s Myslivcem z MIDI-LIDI jsou inspirativní a čím dál populárnější programovou položkou turnovského festivalu, která propojuje svět divadelní přehlídky s turnovskou veřejností i na jiné než jenom divadelní vlně.

Mezinárodní turnovský festival

V rámci oslav však festival také výrazněji vykročil k (v minulosti již také ovšem realizované) mezinárodní spolupráci a diváci tak měli možnost posoudit, o čem na divadle uvažují studenti od Varšavy či dospělí Nizozemci. Polský TEATR ETNA z malé obce Piaseczno na varšavském předměstí je mladý soubor plný energie se sympatickým vedením, který v Turnově představil scénické pásmo *Na počátku je vždy chaos* podle textů básníka Konstanty Ildefonse Galczyńského známých pod názvem Teatrzyk Zielona Geś (Divadélko Zelené husy). Episodický sled jednotlivých obrazů/výstupů tvoří zejména krátké biblické apokryfy, jako například osvědčené trable Adama a Evy s hadem a jablkem. Z jejich inscenace v prvé řadě tryská energie, pod kterou se schovají i mnohé otazníky a divák snadno zapomene na slabší scény a v paměti mu zůstane tvůrčí radost celého souboru, muzikalita jeho členů a také pár působivých výtvarných řešení. Porota souboru ostatně udělila speciální festivalovou cenu **SHOOTING STAR MODRÉHO KOCOURA 2020**, udělovanou souborům, u nichž je patrný potenciál dalšího rozvoje. Do příští sezóny prý připravují variaci na Dona Quijota a soudě podle zamýšleného (typového) obsazení, máme se snad na co těšit.

Energií z jeviště zahltil své diváky také mezinárodně ostřílený holandský divadelní soubor KROV z nizozemské Bredy. Věkový průměr souboru je (odhadem) 45/50+ a jejich Afterparty (s podtitulem Dynamický experiment o lidském údělu) je divácky vděčnou inscenací, která vypráví o pocitech stárnoucích (zejména) žen v současném světě. V pozdní fázi firemního večírku odhalují jednotliví aktéři (a zejména tedy aktérky) svá srdce i těla a předstupují před diváky se svými trápeními a svěřují se se svými, zpravidla nenaplněnými touhami, sny a osudy. Vše na scéně ověšené stříbrnými závěsy, ve zdánlivě sexy šatech, prostřednictvím slov a monologů, ale také tanečních výstupů se spoustou dynamické hudby. A dojde i na svlékání (do spodního prádla)... Publikum nadšeně kvituje odvahu (a také hereckou suverenitu) aktérů a aktérek a ochotně inscenaci odmění standing ovations. A to přesto – nebo tedy právě proto – že je inscenace zjevně připravena jako efektní zájezdové číslo s vybranými výstupy nazkoušenými v angličtině, aby divák alespoň některým mluveným pasážím rozuměl. *Afterparty* je nepochybně inscenací, která je velmi zdařilým a promyšleně vystavěným dílkem, které se dere o pozornost, strhává většinové publikum a zajisté mnohé inspirovalo/inspiruje. Přesto může, a autor tohoto článku se k tomuto, zřejmě menšinovému, názoru otevřeně přiznává, působit trochu vypočítaně, kýčovitě a – navzdory všem pozitivním emocím v něm obsaženým – poněkud nudně a vyprázdněně.

Nejen soutěží je Kocour *živ...*

V programu turnovského Modrého kocoura se již pravidelně setkávají inscenace soutěžní s těmi, inu, nesoutěžními. A není zcela podstatné, zda je budeme nazývat doprovodnými, inspirativními, off-programovými, profesionálními... V letošním roce zde opět našlo své místo jak divadlo pro děti (Anička a letadýlko Frutti di mare), tak divácky osvědčené profesionální divadlo. V případě divadla VOSTO5 a jeho inscenace *PROTON!!!* se tentokrát ovšem jednalo o svého druhu návrat profesionálů na místo svých amatérských činů, neb VOSTO5ka bývala (zejména na přelomu tisíciletí) pravidelným účastníkem turnovské přehlídky, na které soutěžila o "divadelní postupové vavříny". Jedno je jisté: Modrý kocour dokáže svou "kombinovanou dramaturgií" vyprodat plné hlediště turnovského divadla, což není k zahození!

Pootočíme-li perspektivu – a ponecháme-li stranou další

Inscenace Párek souboru Statické divadlo.

nesoutěžní inscenace, jako např. Vassu tradičního hosta Rádobydivadla Klapý, *Divadlo bez zvířat* dalšího pravidelného účastníka, pražského divadla RADAR či *Klešice* René Levínského z osvědčené a v Turnově nejednou viděné koprodukce Nejhodnějších Medvídků a Divadla Na tahu – zůstane nám (stále ještě) desítka soutěžních položek, které usilovaly o postup na národní přehlídky studentského a experimentujícího divadla, tedy na Mladou scénu v Ústí nad Orlicí a na Šrámkův Písek.

...ale tahle přehlídka je pořád postupová!

Viděno souhrnným, a tedy také nutně příliš zobecňujícím pohledem, lze konstatovat, soutěžní představení letošního programu možná nenabídla žádné unikátní či ohromující "umělecké" výkony a "nezapomenutelné" scénické zážitky, ale stejně bylo o čem hovořit. A nutno připomenout, že v Turnově se festivalové publikum chodí rádo a hojně o divadle bavit – každoročně s potěšením sleduji hojnou účast na kocouřích debatách o zhlédnutých představeních s porotou, rok co rok mi dělá radost spousta kuloárních diskusí o tom, co se v programu objevilo. A ani letos to nebylo jiné: inscenaci ostravských divadelníků sice mnozí diváci nedokázali dokoukat do konce, ale stejně měli chuť a zájem bavit se o tom, co že to vlastně viděli. S potěšením navíc podotýkám, že debata se zahraničním souborem proběhla k potěše všech zúčastněných v angličtině!

A právě inscenace Statického divadla Ostrava s jednoduchým a zdánlivě banálním názvem Párek se nakonec stala letošním (jediným) "laureátem" doporučení na Šrámkův Písek. Ostravský soubor se sice v tuzemském přehlídkovém světě pohybuje už několikátou sezónu, na Modrého kocoura zavítal ovšem v letošním roce poprvé. A není pochyb o tom, že jeho poetika souzní s jednou z tradičních programových linek turnovského festivalu: absurdita, nekompromisnost, svébytný rukopis či tematické ohledávání hranic trapnosti na jevišti. To vše jsou hodnoty, které Párek v režii Jakuba Tichého nabízí. Diváci jsou nutně postaveni před nelehké rozhodování: jak se vlastně vypořádat s tím, co vidí a sledují. Technicky velmi dobře vybavení herci s nimi komunikují způsobem, který není snadný, není lehce srozumitelný, nenabízí jednoduché reakce: smích? odchod ze sálu? naladění na tvůrce? Možností mnoho, jistoty skoro žádné. Navíc je Párek inscenací, která je o nás, o Češích, o našich hodnotách, o hledání našich jistot. A vydrží-li diváci do konce, dostane se jim i náležitého " (sebe)poznání". Ano, inscenaci by zajisté prospělo dílčí krácení, někteří

PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU

by v ní určitě uvítali i o něco více "rozhřešení" v samém závěru, nicméně přesto se Statickému divadlu podařilo vystavět kolem banalit našeho (tuzemského, pěkně česky zaprděného) bytí nepříliš lichotivý obraz naší národní povahy. Možná trochu očekávatelný, ale přesto prospěšný a potřebný. A závěrečný obraz "inovované české vlajky" (s provokativním modrým kosočtvercem uprostřed) za trochu té divácké námahy stojí.

Jako obvykle dorazil na Modrého kocoura se svou inscenací i východočeský** D.R.E.D., tentokrát s kreací s výmluvným názvem *Mít dlouhou chvíli zklamaného očekávání*. Po úvodním působivém obraze oranžově žhnoucích oharků cigaret herců pokuřujících na potemnělé scéně následoval přesun aktérů (herců) do hlediště a série promluv na téma prázdného prostoru, (obrácení) role diváků a herců: zkrátka dostalo se nám očekávané dávky ze série "dredovského" ohledávání možností divadla a jeho jednotlivých složek. Ohledávání to bylo sympatické, k zamýšlení vybízející, přesto jakoby trochu zaražené v půli cesty. V závěru akce aktéři opouštějí postupně sál zahaleni do prostěradel a vybízejí diváky: "Dělejte si, co chcete!" Gesto výtečné, pro diváky stále (i v dnešní době) nebezpečně svobodné a nejisté. Přesto, když se někteří z diváků odváží s aktéry interagovat (a třeba jim prostěradlo z těla strhnout), aktivní reakce ze strany aktérů nepřichází, následuje pouze "nacvičený" odchod či úprk ze sálu, což je možná trochu škoda. Není zajisté třeba po Ondřej Pumr & comp. chtít, aby byli Ulayem a Marinou Abramovič, ale když už se podobnými cestami vydávají, bylo by (možná?) dobré počítat i s jistým (větším?) rizikem… Mít dlouhou chvíli zklamaného očekávání ovšem stojí za to mít. I když nebude tak úplně zklamané a už vůbec nebude ta chvíle nijak dlouhá.

Studenti + divadlo = OK / MK

Silné zastoupení mívají v Turnově studentské soubory všeho druhu – od kreativněji laděných ZUŠek (Divadlo Micky Myšákové z Jablonce n/N.) a studentských divadelních spolků (liberecká STOPA či Vývojová fáze Divadelního kroužku Děti pódia z Mnichova Hradiště), přes autorsky svébytná uskupení či vnitřně pevně organizované pedagogicko-produkční jednotky (OLDstars) až k souborům tanečním (TPS Magdaléna). Překvapením letošního ročníku se však stala autorská inscenace *Zavilá droga* domácího Turnovského Divadelního Studia (TDS) v režii zakladatele Modrého kocoura Petra Hakena. Ta si vysloužila jednomyslné doporučení na Mladou scénu, a to navzdory poněkud zavádějícímu názvu, který inscenátoři (snad) pro další uvádění pozmění. Není totiž o drogách (a to ani metaforicky). Ale o cestě – cesta se řekne polsky "droga". Dlouhé a složité. Na krátké ploše necelé tři čtvrtě hodiny se prostřednictvím trojice mladých herců (Theresia Anna Hakenová, Karolína Janatková, Artuš Hašek) setkáváme s autorskou "anekdotou či hříčkou o touhách a představách mladé dívky" jak praví podtitul inscenace. Autorský text Petra Hakena vypráví o vztazích dvou sourozenců: dospívající sestry a jejího mladšího nevidomého bratra (za přispění sestřiny kamarádky/spolužačky). Inscenace velmi zdařile pracuje s několika rovinami – dívčiny touhy a představy (zejména v úvodním monologu T. A. Hakenové), vztahy mezi nevidomým bratrem a dospívající sestrou, vazby mladých lidí s okolním světem; do konstrukce inscenační ovšem také přirozeně zapadá linka tematizující (výtvarné) umění jako takové – tedy umění, které zpravidla vnímáme očima, zrakem, tedy smyslem, o nějž je mladší bratr ochuzen. Vše se odehrává na nevelkém, čarami jasně vymezeném prostoru, herečky se průběžně během inscenace střídají za klávesami na něž hrají záměrně jednoduché melodie. A v mnoha ohledech seriózní a vážné téma je předáváno s nadhledem, lehkostí, ba humorem. Tvůrcům se na základě komorního vztahového příběhu podařilo vytvořit sympatickou, metaforickou výpověď o světě "viděném" očima dospívající generace; o světě, který je plný touhy a v němž jinakost nemusí být překážkou.

Pozornost si také zaslouží inscenace mladého, skromného souboru (s příznačným názvem) Vývojová fáze z Mnichova Hradiště, působícího pod hlavičkou tamního městského divadla. Jejich *Hematom* vznikl jako svébytná autorská a generační odpověď na kdysi kultovní "teenagerský" film Breakfast club. Rámcová situace je lákavá: nesourodá skupina žáků je nucena z jistých důvodů trávit společně čas v jedné učebně "po škole". Postupně jsou nuceni nacházet si k sobě cestu, odhalují svá vnitřní traumata, svěřují se navzájem se svými (nejen) rodinnými problémy, a do toho se musejí vypořádat s dozorující učitelkou, která upadne do bezvědomí. Stanislavou Matulovou velmi dobře vedený hradišťský soubor se snaží své role odehrát co možná nejuvěřitelněji – k tomu sice ještě potřebují urazit nemalý kus cesty, ale jejich herecké kreace jsou (jako celek) poměrně zdařilé a inscenace (jako celek) působí jako kompaktní pokus vyzkoušet si, jakými prostředky jsou schopni studenti/herci vládnout a jak (od)vyprávět lákavý příběh jevištními prostředky. Vývojová fáze se nepochybně ještě nějakou chvíli vyvíjet bude, ale v příštích sezónách by se jí mohlo dostat ještě více pozornosti. Třeba se zdárně vyvine (a nebo taky ne)...

Slušné a ambiciózní inscenační tvary přivezli (jako již tradičně) také pražští OLDstars. Nejvíce pozornosti si tentokrát vysloužilo jejich uvedení hry německé dokumentárně laděné hry vycházející ze skutečné události *Nord-Ost*. Jako obvykle sáhli inscenátoři po "současném" textu pro divadlo. Hra Torstena Buchsteinera z roku 2006 představuje tragickou událost z roku 2002, kdy čečenští teroristé přepadli a více než dva dny okupovali moskevské Divadlo na Dubrovce a při následném zpackaném "osvobozovacím" útoku ruských speciálních sil přišlo o život 170 lidí, především z řad běžných diváků. Tři monology tří žen, jejichž osudy jsou krutou událostí propleteny více než málo, se v inscenaci režiséra Tomáše Staňka odvíjejí na takřka prázdné scéně, pouze prostřednictvím tří hereček, jejich kostýmů a židlí. Silné téma hry přináší silný zážitek zejména pro ty, kteří jsou s událostí konfrontováni poprvé; herečkám se daří s textem pracovat poměrně zdatně, nicméně v mnoha pasážích je nad jejich síly. Ke škodě inscenace pak některé pasáže nejsou dobře slyšet, jiné jsou zbytečně chaotické a znesnadňují diváckou orientaci v příběhu. Nakročeno však Nord-Ost neměl špatně.

Modrý Kocour trvá

V programu letošního Modrého kocoura se objevila (jako již tradičně) praktická dílna, letos opět zaměřená na principy a techniky neviditelného divadla a divadla utlačovaných Augusta Boala (pod vedením německého lektora Franka Weisseho vystupujícího pod pseudonymem Lek Tor) – ale také (tentokrát již dokonce jako "představení" soutěžní) jeden LARP (s názvem *1789: Malá francouzská revoluce* v podání Faileovy svobodné kompanie pod vedením Arnošta Haška). Koncept, s nímž se v příštích letech zřejmě budeme na přehlídkách setkávat pravidelněji (a nebo také ne)...

Modrý kocour netrvá dlouho. Zpravidla "pouhé" čtyři dny (plus jedno festivalové představení pro širší veřejnost v předvečer), ale ty jsou nabité divadlem všeho druhu a všech chutí. Letos možná nebyla soutěžní linka festivalu tak šťavnatá a lákavá jako například v roce loňském (viz i počty letošních a loňských doporučení na národní přehlídky). Přesto to byly čtyři dny plné skvělého divadla s energickou a přátelskou atmosférou. Byly to čtyři dny, které přinesly do Turnova více než jenom "obyčejné" divadlo. Modrý kocour totiž v posledních letech opět není konvenční regionální divadelní přehlídkou. Je událostí, která přesahuje hranice regionu a také hranice toho, co běžně divadlem nazýváme. Podařilo se mu přitáhnout do divadla mladé publikum, ale i seniory (kteří mají na představení vstup zdarma!). Podařilo se mu ukázat, že divadlo si rozumí i s dalšími aktivitami a že návštěvníci festivalu se nemusejí bát turnovské veřejnosti a naopak. A navíc, stejně jako v minulých letech, v jedné věci je Modrý kocour stále unikátní: je to snad jediný divadelní festival u nás, kde i zahájení má svůj název... Pro letošek: *Démétér!*

VÝSLEDKY 25. ROČNÍKU MODRÉHO KOCOURA 2020

Ocenění **SHOOTING STAR OF MODRÝ KOCOUR 2020** získal soubor **Etna Teatr**

Doporučení poroty na národní přehlídku studentského divadla v Ústí nad Orlicí 2020 získalo **Turnovské divadelní studio** s hrou *Zavilá droga*

Doporučení poroty na národní přehlídku experimentujícího divadla Šrámkův Písek 2020 získalo S**tatické divadlo Ostrava** s hrou *Párek*

Modrý kocour **děkuje Lek Torovi Franku Weisse** za zviditelnění neviditelného divadla ve středoevropském kontextu, a **uděluje cenu za herecký výkon** v inscenaci *1789 Malá francouzská revoluce* **Michalu Samirovi, Petru Klarinovi Klárovi a Petru Christovovi**.

Petr Christov

Inscenace Gedeonův uzel Divadla Prkno z Veverské Bítýšky.

26 / Orlická maska 2020

Krajskou postupovou přehlídku amatérského činoherního a hudebního divadla pořádala Malá scéna Ústí nad Orlicí, spolek ve spolupráci s DS Vicena Ústí nad Orlicí za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Pardubického kraje a Města Ústí nad Orlicí ve dnech 5 . - 8. března 2020. Na programu bylo 11 představením (136 členů hrajících souborů), lektorský sbor: Mgr. Alexandr Gregar, Ph.D., MgA. Vladimír Fekar, MgA. Eva Spoustová.

Výsledky:

Lektorský sbor **nominoval** na celostátní přehlídku amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně: **Divadlo Prkno Veverská Bitýška** s inscenací *Gedeonův uzel*, režie: Libor Ulovec.

Lektorský sbor **doporučil** na celostátní přehlídku amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně: **Turnovské divadelní studio, Turnov** s inscenací *Tři sestry*, režie: Petr Haken a DS ZAKLEP, Svitavy s inscenací *České Vánoce*, režie: Veronika Řechková.

Lektorský sbor udělil čestná uznání:

Janu Vytlačilovi za herecký výkon v roli Bernarda v inscenaci *Na správné adrese* DS Hýbl při KC Česká Třebová.

Veronice Řechkové za režii inscenace *České Vánoce* DS ZAKLEP Svitavy.

DS Zaklep Svitavy za kostýmy k v inscenaci *České Vánoce*.

Evě Jakubcové za herecký výkon v roli Heather v inscenaci *Gedeonův uzel* Divadla Prkno Veverská Bitýška.

Petru Hofmanovi za vedení souboru ke groteskní herecké stylizaci v inscenaci *Je to vůbec revizor?* DS Symposion Třebechovice pod Orebem.

Lence Faltové za stylizovaný herecký výkon v roli Špitálního rady v inscenaci *Je to vůbec revizor?* DS Symposion Třebechovice pod Orebem.

Mirkovi Vikovi za herecký výkon v roli Osipa inscenaci *Je to vůbec revizor?* DS Symposion Třebechovice pod Orebem.

Růženě Kněžourkové za herecký výkon v roli Kači v inscenaci *Zátiší s loutnou* DS Erben Miletín.

Martinu Šímovi za herecký výkon v roli Vrchního v inscenaci *Boj o Lucernu* DS J. N. Š. Chrudim.

Martinu Mimrovi za hlasový projev v roli Oskara v inscenaci *Oskar a růžová paní* SDO Diviš Žamberk.

Janu Střechovi a DS Škeble Gy Lanškroun za inspirativní dramaturg. volbu textu k inscenaci *Drak*.

Lukáši Barošovi za herecký výkon v roli Lancelota v inscenaci *Drak* DS Škeble Gy Lanškroun.

Heleně Lochmanové, Marcele Bucháčkové a Zuzaně Průchové za přirozený kontakt s dětskými diváky v rolích Čertů v inscenaci *Kuba a tři čerti* DS Vicena Ústí nad Orlicí.

Lektorský sbor udělil Ceny:

Kapele Z-Band za hudební doprovod inscenace *České Vánoce* DS ZAKLEP Svitavy.

Liboru Ulcovi za režii inscenace *Gedeonův uzel* Divadla Prkno Veverské Bitýšky.

Kláře Havránkové za herecký výkon v roli Corryn v inscenaci *Gedeonův uzel* Divadla Prkno Veverské Bitýšky.

Josefu Kynclovi za herecký výkon v roli Anděla v inscenaci *České Vánoce* DS ZAKLEP Svitavy.

Petru Hakenovi za text hry *Tři sestry* Turnovského divadelního studia.

Janu Pekařovi za ztvárnění série postav v inscenaci *Tři sestry* Turnovského divadelního studia.

Lektorský sbor udělil Cenu za inscenaci:

Divadlu Prkno Veverská Bitýška za inscenaci *Gedeonův uzel*.

Turnovskému divadelnímu studiu za inscenaci *Tři sestry*.

27 / Orlická maska 2020

Přehlídku Orlická maska uspořádal spolek Malá scéna a DS Vicena Ústí nad Orlicí. Probíhala v sále Malé scény a v Roškotově divadle. Malá scéna fungovala jako mateřská základna se vstřícným a nesmírně přátelským zázemím pro všechny účastníky přehlídky. Na živé tempo divadelního sprintu dohlížela turbomotorová Lenka Janyšová jako obětavé perpetuum mobile, které neméně obětavě pomáhal tým spolupracovníků z DS Vicena, vší možnou péčí nás zahrnovala (od vidím do nevidím) jako potravinová a "životabudičová" základna posádka bárku Malé scény a náruč takřka maminkovskou s domácími koláči a pomazánkami poskytla našemu poradnímu sboru andělská Lenka Kaplanová. Pokaždé v Ústí si uvědomuji, kolik sil a energie všechny organizace a zdařilý průběh přehlídky stojí a smekám před všemi těmi dobrými lidmi! Program přehlídky byl tak nabitý, že jsme neměli čas vnímat pošmourné deštivé počasí venku ani detailní zprávy o koronavirové smyčce, která pomalu obkličuje svět – shlédli jsme jedenáct představení. Krátce tedy k nim:

***NA SPRÁVNÉ ADRESE* – DS Hýbl při KC Česká Třebová:**

Ve Francii velice úspěšná komedie francouzského dramatika Camolettiho, nabízející řadu vtipných situací I dialogů byla poprvé uvedena v Paříži v roce 1966. Bývalá kabaretní hvězda "na starší kolena" pronajímá pokoje ve svém bytě dvěma mladším ženám – nájemnicím: klavíristce a malířce. Svou (nikoli nevýznamnou) roli v příběhu hraje další mladice – služebná. Všechny dámy podají inzerát, každá jiný – dle svých vlastních potřeb. Díky zkratce, kterou v inzerátu použijí, dojde k mnoha nedorozuměním, když každý z inzerátů přiláká do bytu po jednom muži, který přichází vždy s jinou motivací. Pochopitelně dojde k záměnám, zmatkům a zašmodrchaným situacím, které se nakonec rozšmodrchají a vzniknou čtyři (snad šťastné) páry. Tedy – „konverzační klasika s mnoha dveřmi". Jedním z mnoha úskalí této inscenace byly právě ty nešťastné dveře – jen jedny, ve středu scény a podivné vymezení prostoru haly, kde se všechno odehrávalo před jakýmsi "poloplůtkem" na "sloupech", který tvořil koridor pro odchody a příchody dvěma směry do portálů. Scénografie hercům nepomohla – příchody a odchody se nedaly realizovat tak, aby mohly zahrát "pokoje", tedy jasně rozmístěné oddělené prostory soukromí, což by vzhledem k jevištní situaci bylo velmi užitečné. Soubor se v poslední době herecky "omladil". Zřejmě z nezkušenosti herci v rolích hodně "tlačí na pilu", situace jsou občas "rozmazané", chaotické – pro diváka ne zcela pochopitelné, jednání je spíše slovní, nevychází ze situace. Bylo by vhodné vycházet více z reality příběhu a zkusit herecký projev přiblížit více civilu – hra se příčí tomu, dělat všechno jen "jakoby". Pro začínající herce hra poskytuje materiál velmi obtížný, ale lze ji také brát jako výbornou výzvu k hereckému tréninku, pokud jde o vytváření situace na scéně, vnitřní motivaci postav, fázování atd.

Inscenace České Vánoce souboru DS Zaklep, Svitavy.

***ČESKÉ VÁNOCE* – Divadelní spolek Zaklep, Svitavy:**

Na základě všem známého příběhu o narození Spasitele konstruuje spolek Zaklep situaci oznámení narození Ježíška v českém obecním restauračním zařízení. Skvěle doplněno bravurní hrou bandu a zpěvem vánočních písní. Anděl a čert se společně radostně zpijí pod obraz na pozadí předního plánu – české národní "mé baťbať" povahy. Herci jako zosobnění "české národní povahy" staví na "neherectví" – na jaksi "punkové", společné existenci, kterou si umějí užít. Jde o pásmo – bez výrazné dramatické struktury, kterému jistě nejvíce svědčí prostředí, ve kterém nejsou herci nijak výrazně odděleni od diváků. Představení, které nenápadně "nastavuje zrcadlo" soudobé české hamižné malosti může být nápomocné při stmelování společnosti v zábavních společných místnostech a má přidanou hodnotu nenápadného mravního a morálního apelu.

***GEDEONŮV UZEL* – Divadlo Prkno, Veverská Bítýška:**

V učebně 5. třídy přijímá učitelka Ether matku jednoho ze svých žáků, Contry. Během děje hry se odvíjí napínavé pátrání po motivech sebevraždy Obrynina syna. Skvělá herecká příležitost pro dvě herečky. Klára Havránková a Eva Jakubcová pod režijním vedením Libora Lovce předvedly mimořádně soustředěný výkon. V rámci svých postav "myslí pod textem" a veškeré jejich jednání na jevišti svědčí o schopnosti přesvědčivě se vžít do postavy i situace s mnoha barvitými odstíny v měnících se pohnutkách. V diskusi jsem probrali i to, že méně nápadná postava učitelky je pro herečku v této roli možná větší oříšek, než pro aktivně jednající (zde brilantně hranou) postavu matky. Jakékoli neverbální chování učitelky s sebou totiž v takto psychologicky velmi precizně vypracované inscenaci nese informaci o vnitřním myšlenkovém životě postavy.

***JE TO VŮBEC REVIZOR?* – Divadelní spolek Symposion, Třebechovice pod Orebem:**

Představení, které místy vypadá, jako by ho "formátoval dadaista". Soubor zpracovává, parafrázuje původního Gogolova Revizora velmi "tlustým štětcem", hlava nehlava, gesticky a mimicky razantně. Občas to ovšem vypadá, že jsme přítomni jakémusi formálnímu neosobnímu Haloweenu masek (lehce pod vlivem....) se samoúčelnou nacvičenou gestikulací. Výtečně působí v jednolitém, těžkopádném, vcelku neproměnlivém tempu postava Osipa (Mirek Vik), který jako jediný vychází z realistického základu, který povyšuje specifickou stylizací. Kdyby takto vnitřně naplnili své formální "slupky" i ostatní aktéři, představení by to prospělo a zabránilo by to častým propadům energie, zbytečným "výplním" mezi replikami a samoúčelným popisným akcím. I v nadsázce lze přece zachovat vkusnou a vhodnou míru stylizace. Nutno dodat, že Karkulka, která (zcela nezávisle na čemkoli, co by mělo jakoukoli logiku) prochází překvapivě jevištěm, byla takřka zlatým hřebem představení, zvláště proto, že se jednalo o sympaticky přirozený dětský chlapecký výkon.

***ZÁTIŠÍ S LOUTNOU* – Divadelní soubor Erben, Miletín:**

Tři sestry, důchodkyně, se dozvídají o dosud utajeném dědictví (cenných obrazech) po matce. Jedna z nich

má problematickou dceru, která ji systematicky obírá o peníze. Do bytu přijde exekutor a domáhá se vyrovnání dceřina dluhu. Svou roli v příběhu sehraje Volyňská Češka, které sestry poskytují bydlení a zázemí a ona jim za to dělá hospodyni. Vztahy sester, tak jak je vykreslují herečky jsou po celou dobu skrytě konfliktní, vnějškově uštěpačné. Dialogy by mohly být vtipnější, pokud by herečky více uvěřily, že JSOU tím, koho ztvárňují, než že ho HRAJÍ. Jejich projev je civilní a odehrává se v jednolitém "televizním" nevzrušeném tempu, repliky se odříkají, charakter postavy je vytvářen převážně jen ve slově. Postava učitelky je charakterizována stejně ječivým hlasem po celou dobu, bez ohledu na proměny situace. Všem třem hlavním postavám by pomohlo větší "obmyšlení" pohnutek jejich chování a přemýšlení o vývoji jejich vztahů (i do doby, než se nimi potkáme). Dramatické situace nejsou dostatečně rozkryty. Sestry mají rozdílné zázemí – jiné otce – nabízí se tedy příležitost více je odlišit, tuto rozdílnost tématizovat. Problémem je zde také ne příliš umná předloha, která potřebuje spíše herecky "podržet" a sama o sobě nepomáhá. Exekutor a jeho pomocnice zaujali pevnější konturou svých jevištních postav. V roli Kači naopak dokázala naplnit osobnostním plnokrevným herectvím bravurně Růžena Kněžourková.

***DRAK– ŠKEBLE*, divadelní soubor Gymnázia Lanškroun:**

Velmi poetický text s velkým společenským přesahem, který je "oříškem" i pro technicky vyspělé interprety, byl jistě zajímavým materiálem jako příležitost k růstu interpretačních dovedností členů školního souboru. Jakkoli se s obtížným literárním textem utkali poctivě a snaživě, přece jen: opět se ukázalo, že je velký rozdíl mezi ODŘÍKANÝM textem a PROŽITÝM textem. Často se nepovedlo inscenátorům rozkrýt a vyložit vztahy mezi postavami do větší hloubky. Láska se stala hlavním tématem celého kusu také proto, že je to téma studentům nejbližší. Hra je napsána jako jinotaj, účtující s totalitářským stylem vládnutí a politickou manipulací. V diskuse vyplynulo, že studenti toto téma hry velmi dobře chápou, ale není jednoduché tak velkou, obtížnou látku inscenovat do důsledků. Obstáli tedy jistě na nejlepší možné úrovni, jaká odpovídá stávajícím podmínkám zkoušení a provozu souboru a je třeba všimnout si i snahy o složitější scénografii a práci se světlem. Je třeba zvážit, zda se s reflektory, pravidelně mířícími publiku do očí, nedá zacházet – vzhledem k diváckým očím – šetrněji. Výběr textu byl pozitivně vnímán jak studenty, tak publikem.

***BOJ O LUCERNU* – Divadelní spolek Jana Nepomuka Štěpánka, Chrudim:**

V komedii na motivy báchorky Aloise Jiráska došlo k rozvětvení (a rozmělnění) původní Lucerny (doslova na "oMRVinky"). Představení je přecpáno aktualizačními vtípky, narážkami, glosami, přímým oslovováním publika, žoviálními dovětky, primitivními "prdíky" a sexistickými "dráždítky" atd., a to tak mohutně, že budí občas dojem bublajícího výrazně nedopečeného dortu, do kterého pejsek s kočičkou naházeli všechno, co našil. "Baviči" utržení ze řetězu bez ladu a skladu vršící balast, bažící po jakémkoli diváckém "ohlasíčku" ale dosti zba-

Inscenace Tři sestry Turnovského divadelniho studia.

běle "cupitají po povrchu", o nic vlastně nejde, jen si tak bezpečně zavtipkaříme divákům (i mírným "prasáčkům" mezi nimi) po srsti – sbírkou stereotypů, rozpustíme podstatné sdělení s tím, že o nic nejde – vždyť je to Česko taková krásná, spokojená zemička s neukojenými vodníčky a usmívající se vrchností bez názoru a lípkami, ve kterých se tak pěkně obcuje, až se lipové lístky v pravidelných intervalech třepotají. V diskusi jsme si tentokrát výrazně kladli otázku: Co je posláním divadla? Tak nějak pobavit lidi, tím, čemu dneska – tak jako – rozumějí?" "Tak to určitě..." – Soubor, který je herecky velmi dobře disponován, má rozhodně na víc. Postava Vrchního se nám jevila jako nejpropracovanější s jasným charakterem, který ovšem byl, vzhledem k ději hry, zcela nečekaným – sympaťákem. Upřímně řečeno: být Haničkou – beru vrchního a uteču daleko od Čech, od kněžny s nepochopitelným chováním, od mlynáře, kterému v hlavě straší uprchlíci, od neviditelného prádla na neviditelných šňůrách v jinak zcela realistickém jevištním světě, od ekologicky blokované lípy, která má dvířka, protože je tam našrouboval rekvizitář (jak se bylo zdůraznilo), od rybníků, které chce vypouštět strana Zelených a od mělkých žertíků na první dobrou...(smajlík)

***KUBA A TŘI ČERTI* – Divadelní spolek VICENA, Ústí nad Orlicí:**

Pohádka s jednoduchým námětem, Lucifer s úpisem, peklíčko se třemi (docela férovými) milými čerty, dívka, charakterní chasník chudý, bezcharakterní chasník bohatý, babička. Největší potíž – v obsahově jednoduché, pro mateřinkové i lehce starší děti dobře "stravitelné", vhodně komunikující pohádce – tkví ve váznoucích přestavbách a domyšlení-dotažení některých jednotlivostí – využití hudby, svícení (atmosféra), rozehrání situací, barvitější vykreslení charakterů atd. Je skvělé, že se, jako v tomto případě, vyskytují nové režisérské osobnosti, pouštějí se do práce a mají možnost získat větší zkušenosti. Dlužno zmínit, že děti, které byly na představení, živě reagovaly, všemu rozuměly a dobře se bavily.

***POSTEL PRO ANDĚLA* – DUHA, Hlinsko z. s.:**

Ožralý Ludvík přichází domů. V kuchyni na něj čeká jeho anděl strážný, kterému tento mysliveček Mysliveček střelou poranil křídlo, když střílel "Pánubohu do oken". Svou roli v příběhu sehrály kukačky s vytrvale stojícími ručičkami (přestože čas v ději plynul a kukačka kukala), plyšovou (po návštěvě sousedky evidentně mrtvou) plyšovou kukačkou, plyšový kocour (který byl zřejmě zabit zhruba v půlce představení a ležel pod schody na jeviště, aniž by to byl kdokoli řešil), boty a paruka (které hlavní hrdina také nechal ležet bez povšimnutí na zemi a šel bez nich v ponožkách na sousední dvorky a na nákup), dcera a budoucí zeď, manželka a veterinář s Rudým právem, zřetelně těhotný(á) katolický farář(ka), dva další andělé a závěrečný malý satanášek (s křídly a Kinder-vejcem). Řadě nahodilostí, zchuntaných situací a přehršlí rádobyvtipných "hlášek" statečně čelil postřelený anděl, jehož herecký výkon byl soustředěný a srozumitelný, i když občas trochu bezkrevný. Ale bylo příjemné vnímat, že toto "rozkomíhané" představení má alespoň nějaký trochu pevnější bod. Manželka i veterinář se také drželi role, dva andělé v konci představení se způli prostyděli, způli prozachránili (tu stydící se půli) – k pointě. Představení zakončil (místo očekávaných andělských dvojčátek, jejichž budoucí dva patroni nám zvěstovali jejich příchod) černý mrňavý roztomilý pišišvor v oblečíčku zvrhlého andělíka, byl naveden na Kinder-vejce, které usápl a odskotačil. Zmatené publikum vzdechne nadšeně nad budulínkem s černými křidélky. Další Karkulka – říkám si.... V diskusi zaznívá, že režisér, pokud současně hraje hlavní roli a režíruje, má to těžké a nemusí to vždycky dobře dopadnout. Jako herci je třeba mu přiznat suverenitu a plasticitu výrazu a rozhodně – živelnost. Nejvíce mrzí ten pocit, že to, oč jde, je touha po (v mnoha případech laciném) úspěchu u publika. Jakákoli, byť vzhledem k ději absurdní "blbůstka" se bere, protože je to fórek, vtípek, (nebo alespoň je to jiné, ozvláštňující?) a lidi se jdou přece "hlavně pobavit". Mobil v hov..ech – záruka smíchové reakce. Ano, autor to tak napsal. Proč akcentovat ještě víc něco, co (i u vědomí toho, že text není z nejlepších) může být přece zápletkou jemnější, rafinovanější – přínosem pro vztahovou proměnu, pro změnu situací – proč za každou cenu ze všeho těžit "humor pro jednodušší publikum"? Můžeme jistě na divadle také prdět, krkat a smrdět a pomazávat se exkrementy – najde se jistě i takové publikum, které to bude s povděkem radostně kvitovat··· Je třeba ujasnit si, PROČ divadlo dělám a zdali chci zůstat u legrácek a jít po povrchu, nebo chci brát divadlo vážněji, s vědomím, že ovliňuji a jsem za to, čím a jak oslovuji diváka, zodpovědný. Víme, že to může takhle stačit, ale také víme, že brát něco vážně znamená víc si cenit sám sebe. Není třeba se divákovi podbízet – tak herecky převážně schopný tým může stát za svou tvorbou s mnohem větší hrdostí a úctou k sobě – i s vírou v diváka – věřit, že mě bude chtít vnímat a pochopit, i když mu nebudu podlézat. Možnosti tu jsou, potenciál souboru také. Jistě: není to hra, která nabízí příležitosti k výkonu nějak zvlášť psychologickému, přesto se v ní dají objevit zárodky vděčných divadelních situací a dají se v ní více uplatnit herci jako typy. Těšíme se na příště!

***OSKAR A RŮŽOVÁ PANÍ* – Spolek divadelních ochotníků Diviš, z. s. Žamberk:**

Chlapec na nemocniční posteli a teta pečovatelka v růžovém. Těžké téma: smrtelná nemoc a dítě, kterému zbývá dvanáct dní života. Hra o vášni k životu ve stínu smrti. Pokud jde o mluvený projev – představitel hlavní role je výborným rétorem – disponuje příjemnou barvou hlasu, skvělou artikulací a dokáže poutavě pracovat s textem i zprostředkovat klukovské myšlenky živě, bez patosu. Byli jsme zpočátku překvapeni tím, že celou roli čte přiznaně ze scénáře. Představitelka Růženky roli ovládala zpaměti. Při diskusi se objasnilo, že jde vlastně o záměrné scénické čtení na velmi jednoduchém plátně – tedy mluvit o inscenaci v tomto případě "by bylo velmi vznešené". Přesto byl příběh dojemný. Autor předlohy poskytuje vlastně návody, jak si užít život naplno, vložil do příběhu cosi velmi intenzivního, co diváka přirozeně zajímá.

***TŘI SESTRY* – Turnovské divadelní studio:**

Překvapivá, kvalitní, rafinovaně promyšlená textová

PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU

Inscenace Gedeonův uzel Divadla Prkno z Veverské Býtíšky.

konstrukce vznikla přepisem původního textu Čechovovy hry – dramaturgická úprava, která by byla vděčnou záležitostí pro divadelního kritika – poučená, srozumitelná i pro nepoučeného diváka. Pokud si divák uvědomí záměr, je zážitek z představení ještě silnější. Není to jen hříčka pro hříčku, jde o groteskní parafrázi s repetitivním jednáním, směřující k absurdnímu divadlu – pro tři muže ve třech mužských bratrských rolích a dalšího muže ve čtyřech rolích dalších – zcela bez ženského elementu – hraná přesvědčivě, se surovým zápalem všech protagonistů. Znovuobnovené představení, které už má za sebou (2008–2012) cestu věnčenou mnoha úspěchy na několika českých festivalech a dostalo příležitost objevit se i na profesionálních prknech Činoherního klubu.

Poslední představení se zaskvělo jako výrazná tečka celé Ústecké masky, která byla tentokrát specifická tím, že soubory obvykle přijely, odehrály své a pospolitý radostný večerní život po skončení denního programu, jaký je pro setkávání divadelníků typický a milovaný – s koncertováním, zpíváním, spolužitím a rokováním o divadle – se takřka nekonal. Doufejme, že se to přihodilo jen v důsledku toho virového stínu za našimi zády a že příští rok se divadelní "spolčování" opět bude odehrávat stejně radostně a naplno, jak jsme zvyklí. Toto pobývání s přáteli, kteří mají tolik společného, přece pomáhá utužovat dobré vztahy napříč společností, generacemi, vytváří podhoubí, ze kterého se rodí kultivující, vstřícné zázemí dalších generací profesionálních i skvělých amatérských tvůrců a má tedy vyšší, velmi pozitivní smysl. Děkujeme všem ústeckým za výbornou organizaci a zcela láskyplné přijetí. A všem souborům, kteří se letos divadelní přehlídky Orlická maska účastnili, děkujeme za jejich úsilí, vervu, energii, čas, statečnost, myšlenky, tvořivost a energii!

Lektorský sbor (Mgr. Alexandr Gregar, Ph.D., MgA. Vladimír Fekar, MgA. Eva Spoustová) udělil tato ocenění:

Nominace na celostátní přehlídku amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně: **Divadlo Prkno Veverská Bitýška** s inscenací ***Gedeonův uzel.***

Doporučení na celostátní přehlídku amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně: **Turnovské divadelní studio, Turnov** s inscenací ***Tři sestry*** a **DS ZAKLEP Svitavy** s inscenací ***České Vánoce.***

Čestná uznání: **Janu Vytlačilovi** za herecký výkon v roli Bernarda v inscenaci Na správné adrese DS „Hýbl" při KC Česká Třebová; **Veronice Řechkové** za režii inscenace České Vánoce **DS ZAKLEP** Svitavy; DS Zaklep Svitavy za kostýmy k v inscenaci České Vánoce; Evě Jakubcové za herecký výkon v roli Heather v inscenaci Gedeonův uzel Divadlu Prkno Veverská Bitýška; **Petru Hofmanovi** za vedení souboru ke groteskní herecké stylizaci v inscenaci Je to vůbec revizor? DS Symposion Třebechovice pod Orebem; **Lence Faltové** za stylizovaný herecký výkon v roli Špitálního rady v inscenaci Je to vůbec revizor? DS Symposion Třebechovice pod Orebem; **Mirkovi Vikovi** za herecký výkon v roli Osipa inscenaci Je to vůbec revizor? DS Symposion Třebechovice pod Orebem; **Růženě Kněžourkové** za herecký výkon v roli Kači v inscenaci Zátiší s loutnou DS Erben Miletín; **Martinu Šímovi** za herecký výkon v roli Vrchního v inscenaci Boj o Lucernu DS J.N.Š. Chrudim; **Martinu Mimrovi** za hlasový projev v roli Oskara v inscenaci Oskar a růžová paní SDO Diviš Žamberk; **Janu Střechovi** a DS Škeble Gy Lanškroun za inspirativní dramaturg. volbu textu k inscenaci Drak; **Lukáši Barošovi** za herecký výkon v roli Lancelota v inscenaci Drak DS Škeble Gy Lanškroun; **Heleně Lochmanové, Marcele Bucháčkové**, Zuzaně Průchové za přirozený kontakt s dětskými diváky v rolích Čertů v inscenaci Kuba a 3 čerti DS Vicena Ústí nad Orlicí.

Ceny: Kapele Z-Band za hudební doprovod inscenace České Vánoce DS ZAKLEP Svitavy; **Liboru Ulcovi** za režii inscenace Gedeonův uzel Divadla Prkno Veverské Bitýšky; **Kláře Havránkové** za herecký výkon v roli Corryn v inscenaci Gedeonův uzel Divadla Prkno Veverské Bitýšky; **Josefu Kynclovi** za herecký výkon v roli Anděla inscenace České Vánoce DS ZAKLEP Svitavy; **Petru Hakenovi** za text hry Tři sestry Turnovského divadelního studia; **Janu Pekařovi** za ztvárnění série postav v inscenaci Tři sestry Turnovského divadelního studia.

Cena za inscenaci: Divadlu Prkno Veverská Bitýška za inscenaci Gedeonův uzel; Turnovskému **divadelnímu studiu** za inscenaci ***Tři sestry***.

Eva Spoustová

Turnovský drahokam v nouzovém stavu nabídnul nouzový program.

28 / Letošní Turnovský drahokam se odehrál pod rouškou a za zavřenými dveřmi

Regionální loutkářská přehlídka pro Liberecký kraj a Český ráj Turnovský drahokam se letos konala už po 30. Místo oslav ale festival čekala 14. března komorní verze s vyloučením veřejnosti.

V původním programu mělo na přehlídce původně vystoupit 13 souborů z Libereckého a Královéhradeckého kraje s 13 inscenacemi. Z důvodu rozšíření nákazy koronavirem, a na základě rozhodnutí o přijetí opatření Vlády České republiky číslo 199, článek I, odstavec 1, ze dne 12. března 2020, byla přehlídka pouze jednodenní.

Na doporučeni ředitelky NIPOS-ARTAMA Lenky Lázňovské se přehlídka uskutečnila s vyloučením veřejnosti pouze pro účinkující a porotu, tak aby byl dodržen postupový systém přehlídek na národní přehlídku Loutkářská Chrudim. Přehlídky se účastnilo pět souborů z Libereckého kraje. Počty přítomných v divadle v danou chvíli

PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU

nepřesáhly 20 osob. Na prknech turnovského divadla se vystřídalo na 7 účinkujících a v sále zasedla porota a několik hostů divadelníků. Představení byla hrána různými typy loutek. Pořadatelsky přehlídku zajišťovali bezplatně dva členové souboru Na Židli, Turnov.

Představení hodnotila odborná porota ve složení: Mirka Vydrová, loutkoherečka souboru Bořivoj, Praha, Michal Drtina, pracovník NIPOS-ARTAMA a Rudolf Krause z Divadla Spojáček, Liberec.

Odborná porota doporučila programové radě do užšího výběru na národní přehlídku Loutkářská Chrudim tyto inscenace:

O ZVÍŘÁTKÁCH Rudy Hancvencla ze souboru Vozichet, Jablonec nad Nisou.

KAŠPÁREK TO ZAŘÍDÍ Jaroslava Ipsera, souboru Čmukař,i Turnov.

ČERNÝ KOCOUR Tomáše Hájka z Bažantovy loutkářské družiny, Poniklá.

Dále odborná porota udělila sedm ocenění souborům a jednotlivcům:

Divadlu Na kliku, Liberec, za cílené hledání tématu pro dětského diváka.

Pavlíně Kordové, souboru Kordula, Liberec, za schopnost vyprávět příběh v kontaktu s diváky.

Rudovi Hancvenclovi, souboru Vozichet, Jablonec nad Nisou, za osobité převyprávění a funkční hudbu.

Jaroslavu Ipserovi, Čmukaři, Turnov, za herectví s loutkou.

Tomáši Hájkovi, Bažantova loutkářská družina, Poniklá, za autorské zpracování hry E. A. Poa.

Petru Zárubovi a souboru Na Židli Turnov, za uvedení přehlídky v nouzovém stavu.

Přístup ke konání přehlídky byl kladně hodnocen starostou města Turnova Tomášem Hockem, členy odborné poroty i hrajícími soubory. Pořadateli přehlídky jsou loutkářský soubor Na Židli, Turnov za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky, Libereckého kraje a Města Turnov.

NOUZOVÝ PROGRAM
sobota 14.března

9:00 J. Ipser: KAŠPÁREK TO ZAŘÍDÍ, Čmukaři, Turnov.
10:00 P. Kordová: BAREVNÉ TRÁPENÍ CHAMELEONA LEONA, Kordula, Liberec.
11:00 V. Motyčková, M. Bereckei: NEOTVÍREJ KNIHU, Divadlo na kliku, Liberec.
13:00 E. A. Poe, T. Hájek: ČERNÝ KOCOUR, Bažantova loutkářská družina, Poniklá.
14:00 R. Hancvencl: O ZVÍŘÁTKÁCH, Vozichet Jablonec nad Nisou.

29 / SITE SPECIFIC V BRNĚNCI

Karanténa přerušila přípravy krajské přehlídky Sněhového Brněnce týden před vlastním divadelním víkendem. Bylo to zklamání nejen pro diváky, ale také pro herce, porotu a pořadatele samotné, protože onen divadelní víkend je v soukromých diářích všech značen výrazně a s očekáváním, s těšením a určitou mírou nervozity. A pak nic. Škoda. Nedá se nic dělat. Někteří si našli cesty na jiné postupové přehlídky, někteří počkají na příští rok… Hlavně se ve zdraví sejít. Jindy. Kdekoliv.

Léto v Brněnci rozjedeme 26. června Malou vodnickou pohádkou, která bude odehrána přímo v řece. Pozvali jsme Divadlo Feste Brno, jejichž uvedení v řece Svitavě v Brně bylo velmi působivé, a tak jsme je jen posunuli proti proudu a stejnou podívanou dopřejeme i našim divákům jako malou náplast na divné jaro.

Od podzimu začneme zkoušet novou divadelní hru. Hra bude o textilní továrně v Brněnci a hrát se bude, jak jinak, přímo v továrně v Brněnci. Jedná se o druh divadla podobný dokumentárnímu divadlu, žánru site specific. Diváci společně s námi, herci, budou procházet místem i dějinami zároveň, budeme se pohybovat společně a naše role se budou prolínat, společně pak prožijeme atmosféru továrny v různých dobách. Místa, které může být místem klidu, bezpečí, jistoty, strachu i smrti, místa, které může vypadat úplně jinak, než jakým je doopravdy. A které tu pravdu ani nemusí znát. Postavami budou podnikatel a továrník Löw-Beer, Oskar Schindler a jeho žena, zaměstnanci továrny, Židé, jež byli na seznamu zachráněných, holčička, která čeká na své rodiče a další. Na tvorbě představení budeme spolupracovat s Danielem Löw-Beerem (vnukem továrníka Löw-Beera), s německou herečkou Kristinou Günther a s režisérem Jiřím Honzírkem, který úspěšně uvádí představení site specific v Brně. Premiéra hry bude příští rok v květnu a stejně jako ostatní reprízy budou zahrnuty do festivalu Meeting Brno. Jde o multižánrový festival, s nímž jsme navázali kontakt a který se už letos rozšiřuje i do Brněnce. Letošní program festivalu 5. září bude zahrnovat prohlídku areálu, představení plánů do budoucnosti a promítání filmu Schindlerův seznam přímo v místě, kde Oskar Schindler provozoval dílnu. Z Brna bude pro diváky vypraven speciální vlak. Čeká nás zajímává a očekávání plná divadelní sezóna. Přijeďte se někdy podívat, co všechno Brněnec nabízí.

Festival Pernštejnlove sídlí na pardubickém zámku.

30 / Festival Pernštejnlove letos zaplní nádvoří a valy Zámku Pardubice

Zámek Pardubice, působivý renesanční klenot uprostřed krajského města, se letos opět stane dějištěm letního festivalu pod širým nebem. Už popáté bude hostit Pernštejn(love), divadelní festival o lásce a vztazích. Tentokrát zaplní zámecké nádvoří a valy od 28. července do 1. srpna. Vstupenky jsou v prodeji v síti sms ticket a v Infocentru Pardubice.

„Koronavirová opatření a probíhající rekonstrukce zámku přípravu festivalu zdržely a zkomplikovaly, ale nakonec se nám podařilo připravit opravdu povedený program nabitý skvělými hrami. Jediné, co musíme oželet, je doprovodný program v parkánu,“ uvádí Tomáš Libánek, ředitel Východočeského muzea v Pardubicích, které 5. ročník festivalu společně se spolkem naEx pořádá. *„Tradičně nabídneme představení od 21 hodin na velkém nádvoří. Novinkou je scéna šapito na prvním rondelu zámeckých valů, která bude hostit představení od 18 hodin,“* slibuje Libánek.

Na open air festivalu diváky opět čeká to nejlepší z amatérského i profesionálního divadla. Pernštejn(love) má jednotnou dramaturgickou linku. *„Zaměřujeme se na lásku a vztahy ve všech podobách a sázíme hlavně na kvalitu. Nevyhýbáme se přitom žádnému žánru či náročnějším produkcím. Přivítáme inscenace oceněné na soutěžních přehlídkách a divadelní projekty, které jsou na českých jevištích hitem už několik let,“* říká dramaturgyně festivalu Kateřina Fikejzová Prouzová.

*Festival zahájí autorská mafiánská opera **Il Congelatore – Zmrazovač*** v podání pražského Divadla Ad Hoc. Muzikál je plný napětí a morálních dilemat prošpikovaných hudebním géniem Verdiho, Pucciniho, Leoncavalla, Bizeta a dalších mistrů. Romance a akce, živý orchestr, mrtvé mrtvoly. Invenční a vtipnou hudební komedii uvidí diváci na zámeckém nádvoří v úterý **28. července 2020** od 21 hodin při zahájení festivalu. Ve středu **29. července 2020** od 18 hodin se v šapito na prvním rondelu zámeckých valů odehraje jeden z nejžádanějších titulů **Divadla Tramtarie** Olomouc. Kabaret ***nahatý Shakespeare*** nabídne pět nejslavnějších tragédií Williama Shakespeara v jedné divadelní komedii.

*„Jsme nesmírně rádi, že se nám po dvouletém jednání podařilo získat pro náš festival inscenaci **Oskar a růžová paní** v podání Jana Sklenáře a Martiny Eliášové, herců Klicperova divadla v Hradci Králové. Budou divákům vyprávět příběh desetiletého Oskara a jeho pečovatelky. Neúnavný rozumbrada, který zase tráví své dny v nemocnici, má díky hře vymyšlené babi Růžou možnost prožít si celý dlouhý lidský život,“* netají se radostí Kateřina Fikejzová Prouzová. Hraje se ve středu **29. července 2020** od 21 hodin na zámeckém nádvoří.

Z Karlových Varů do Pardubic dorazí **Divadelní studio D3** s hořkosladkou komedií o manželství ***Tři verze života***. Dva manželské páry. Jeden z nich přichází na večeři ke druhému, ale přichází o den dřív, než bylo domluveno. Hru o touze po tom, co nemáme, ale chceme a nikdy nemůžeme mít, uvede festival ve čtvrtek **30. července 2020** od 18 hodin v šapito. Slovenský soubor **Divadlo Commedia** Poprad baví svými komediemi diváky napříč celým bývalým Československem. Konečně se zastaví i v Pardubicích, ve čtvrtek **30. července 2020** od 21 hodin si diváci na zámeckém nádvoří vychutnají celosvětově známý satirický příběh ***Don Quichot a Sancho Pancha*** v originální verzi neméně originálního souboru.

Skvělá autorská situační komedie, která se letos stala suverénním vítězem soutěžní přehlídky v Červeném Kostelci, to je ***Haló*** a soubor **U. F. O.** (Unie ftipných osobností) z Týniště nad Orlicí. Lumír má prosperující podnik, peníze a krásnou mladou ženu. A také chamtivou bývalku, natvrdlého syna a stále tíživější pocit, že až tu jednou nebude, nikdo si na něj nevzpomene. Na programu je v pátek **31. července 2020** od 18 hodin v šapito.

Láska hory přenáší, ale vášeň dělá z lidí... co? Kdo nechce vzplanout, nesmí do lesa! Známý pražský soubor **Geisslers Hofcomoedianten** propojuje moderní umění se starým, komické s tragickým, vznešené s přízemním. V pátek 31. července 2020 ve 21 hodin přiveze na zámecké nádvoří erotickou němohru ***V borůvčí***. Diváci se mohou těšit na moderní, komediální, vizuálně působivé a velmi hudební divadlo.

*„V sobotu **1. 8. 2020** od 18 hodin v šapito pro vás máme **Představení (rande) naslepo**. Neprozradíme, kdo bude hrát, ani co to bude za titul. Takové divadelní rande naslepo. Berte to od náš jako dárek k 5. výročí festivalu o lásce a vztazích,“* tajuplně zve Kateřina Fikejzová Prouzová.

Divadlo bez zákulisí Sokolov uvede v sobotu **1. srpna 2020** od 21 hodin hořkou komedii nazvanou ***Tlustý prase***. Mladý, úspěšný Tom se na obědě setká s Helenou. Zatímco on je IN, ona je ... tlustá jako prase. Je tak jiná než dívky v jeho světě, že se do ní zamiluje. Láska je slepá, ale Tomovo okolí, Carter a Jeannie, ne. Jak dopadne střet světa IN a OUT? Divadelní festival se uskuteční za finanční podpory města Pardubice, Eurovia, a. s., Archatt, s. r. o., EOP Opatovice, a. s., a Pardubického pivovaru, a. s. Záštity nad festivalem se ujali místopředsedkyně Senátu Miluše Horská, 1. náměstek hejtmana Pardubického kraje Roman Línek a náměstek primátora města Pardubic Jan Mazuch.

Více informací na www.pernstejnlove.cz a www.facebook.com/pernstejnlove. Kontakty: Kateřina Fikejzová Prouzová (naEx) – výkonná produkce, divadelní dramaturgie – prouzovak@seznam.cz, tel. 605 251 596, Kateřina Procházková Skůpová (VČM) – propagace, produkce – katerina.prochazkova@vcm.cz, tel. 720 934 869, Tomáš Klement (naEx) – propagace – tomino@outlook.com, tel. 604 622 322

PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU

Geisslers Hofcomoedianten a erotická němohra V borůvči.

Na Košumberském létu se letos objeví inscenace Don Quichot a Sancho Panza v podání slovenského Divadla Commedia.

31 / Naši furianti otevřou Košumberské léto 2020

Ryze česká klasika Naši furianti z pera Ladislava Stroupežnického otevřou letošní Košumberské léto, které postupně nabídne sedm divadelních představení komediálního žánru.

Naši furianti v podání divadelního souboru z Libošovic, obce nalézající se poblíž hradu Kost, nabídne zajímavé inscenování této klasiky, divák se ocitne na pouti a stane se součástí dění příběhu. A nebude chybět točené pivo přivezené z pivovarů, nalézajících se v kraji kolem Kosti. Rozhodně stojí za to přijít, pobavit se a oslavit po pauze (způsobené pandemií) krásu divadla na Košumberku. Jsme rádi, že letošní dramaturgie takto vyšla a že festival zahájí ryze česká komedie. V programu kulturního léta dále vystoupí, jak již bylo zveřejněno, postupně soubory z Vamberku, Brna, Popradu, Pardubic, Meziměstí a Hlinska. Nabídka je vskutku pestrá a rozhodně by měla diváka pobavit. Přijďte a uvidíte.

Milan Zlesák, dramaturg KL

Košumberské divadelní léto 2020

Program:

11. 7. ***Naši furianti*** /DS LOS Libošovice/
18. 7. ***Létající snoubenky*** /DS Zdobničan Vamberk
25. 7. ***Plný kapsy šutrů*** /DS AMADIS Brno
1. 8. ***Don Quijote a Sancho Pancha*** /Divadlo comme dia Poprad /SR/
8. 8. ***Ani za milion*** /DS Neruškruh Pardubice
22. 8. ***S tvojí dcerou ne*** /DS J. K. Tyla Meziměstí
29.8. ***P. P. S.*** /DS DUHA Hlinsko Ejhle, loutka 2020

32 / Ejhle, loutka 2020

Rádi bychom informovali čtenáře Divadelní hromady o chystaném festivalu Ejhle, loutka, který se bude konat 21.-22. 8. v Žamberku.

Již 13. ročník festivalu proběhne tradičně v kulturním centru Vonwillerka a v areálu u kapličky Pod Suticí. Těšíme se na koncert kapely Zrni a Leto s Monikou a také na představení v podáni Studia Damuza Praha, Divadla Loutek bez hranic a Divadla Dno. Vice na www.layno.cz. Děkujeme a zdravim,

Johana Vavřínova

33 / DS NA TAHU Červený Kostelec – od ledna až po dnešek

Koronavirus a následná pandemie nám rozdělila život na před a snad po koronaviru. Takže nejdříve ta doba před: dospěli jsme konečně k premiéře hry *Šéf kontra Vagabund*. Hru napsal původně Johan Nepomuk Nestroy, ale k dnešní podobě ho přepsali Zdeněk Tesař a Pavel Labík. Režie se ujal Pavel Labík a po dvou letech práce přivedl hru ke zdárnému konci. Původní záměr, aby si zahráli téměř všichni členové souboru (má 78 členů) se povedl. Její děj jsme vsadili do televizního studia a udělali si legraci ze současných televizních soutěží, reality show a ostatních slaboduchých programů a stále se opakujících reklam. Protože víme jak reklamy ve své podstatě vadí divákům, nasadili jsme reklamy dvakrát a hlavně ve chvílích, kdy divák čeká posunutí děje dopředu – tak jsme napsali hru pro 22 herců a reklamy natočili s dalšími 44 herci, takže si v této hře zahraje a zazpívá suma sumárum 66 herců.

Hra se povedla, premiéra byla 18. ledna a reprízovali jsme o týden později. Obě představení naplnila červenokostelecké divadlo do posledního místa. A protože náš soubor má na současném repertoáru ještě další hry je nutno doplnit, že *Detektor lži* v režii Marcely Kollertové hostoval 21. ledna v Novém Městě nad Metují a hru Frankovka, *Anděl, Čert a Kača* v režii Vlasty Klepáčka (je i autorem této hry) jsme odehráli ve Velkých Svatoňovicích 11. ledna. A od začátku února se náš soubor chystal na Krajskou přehlídku činoherního a hudebního divadla – jak na přípravu občerstvení pro účastníky přehlídky, tak na vlastní účast, do přehlídky jsme přihlásili obě dvě inscenace, *Detektor lži i Šéf kontra Vagabund*.

Krajská přehlídka byla pro náš soubor velice úspěšná. Petr Mikyska získal čestné uznání za herecký výkon v roli

Komedie Detektor lži v režii Marcely Kollertové.

Borise (v inscenaci *Detektor lži*) a inscenace Šéf kontra Vagabund vynesla čestné uznání souboru za hudební nastudování, čestné uznání Pavlu Staňkovi za herecký výkon v roli Jiřího Floka, čestné uznání Viktoru Polákovi za herecký výkon v roli Karla Nitky, čestné uznání Tomáši Rosovi za herecký výkon v roli Františka Klihy, čestné uznání Pavlu Labíkovi za režii této inscenace a Pavlovi Labíkovi a Zdeňkovi Tesařovi za adaptaci textu této inscenace. A navíc druhé doporučení na CP Divadelní Piknik Volyně – co víc jsme si mohli přát.

A kromě toho jsme se postarali o žaludky všech účinkujících, poroty a diváků. Hodnocení poroty se konalo v nově zrekonstruovaném Malém sále divadla, kde se občerstvovali nejen soubory, ale i diváci, kterých na hodnocení po představení chodilo spousty – protože na všechna představení chodí opravdu nebývale mnoho diváků má naše přehlídka dokonce vlastní předplatné – letos ji shlédlo celkem 620 platících a spokojených diváků.

A po přehlídce jsme se mohli klidně a v pohodě zase sejít v naší divadelní restauraci. A tak se tu sešlo Tylovo kvarteto, všichni čtyři: Jiří Kubina, Mirek Čermák, Jan Brož a Pavel Labík. Jsou totiž nositeli Zlatého odznaku J. K. Tyla. A to bylo 6. března 2020.

A pak to přišlo – koronavirus! A bylo po plánech, po představeních, po zkouškách a po scházení. Nandali nám roušky, s nimž se nedá ani dýchat, ani pořádně si popovídat. A ani pít. Takže jsem seděli doma, občas si zatelefonovali a pomalu tloustli. A měli strach aby z nás koronavirus neudělal alkoholiky. – Neudělal, takže dnes,

DS Na tahu se rozrůstá. Během karantény se herec Petr Máslo stal hrdým otcem Stely.

tj. začátkem června, už zase můžeme zkoušet a plánovat další představení – na podzim např. v Třebechovicích pod Orebem, v Malých Svatoňovicích a v Broumově. Klepáčkovci pojedou na Slovensko a po vlastech českých a moravských. Což je zatím z dění v DS NA TAHU Červený Kostelec všechno . – A přece ne, jedna zpráva je nádherná. Našemu herci, Péťovi Máslovi, se narodila v únoru dceruška Stela. Což je dobrá zpráva neboť nevyhyneme.

Za DS NA TAHU Červený Kostelec, Pavel Labík

V inscenaci Šéf kontra Vagabund hraje a zpívá šestašedesát herců.

34 / Zpráva z pardubické karantény

Co jsme dělali v karanténě? Odpočívali: Nejprve jsem byla pochopitelně smutná ze zrušených představení. Ale postupně mi docházelo, jak jsem já (i další kolegové) pauzu potřebovala. Najednou jsem netrávila 2–3 večery týdně na zkouškách, nemusela plánovat, řešit, organizovat. Sice se nám stýskalo, ale dobyli jsme baterky a získali nový elán. V nucené pauze jsme nezaháleli. Aby na nás diváci nezapomněli, zpřístupnili jsme jim na chvíli dva záznamy našich představení. On line jsme zkoušeli, oprašovali jsme naši oblíbenou letní komedii *Záměna*, se kterou bychom rádi zahájili příští divadelní sezónu. A také jsme se pilně připravovali na premiéru hry Víta Peřiny *Souhvězdí aneb řecké báje mimo výseč*.

A co děláme teď? Hned po uvolnění jsme se setkali na členské schůzi a ujasnili si vize do budoucna, máme nového dramaturga a rádi bychom se pustili i do autorských her. Režii si poprvé vyzkouší František Kašpárek s hrou Rudolfa Trinnera *Která jste která*. Do této hry sháníme herce a herečky ve středním věku (cca kolem 45 let), pravděpodobně vypíšeme náš první konkurz. Začali jsme opět zkoušet naživo. Úspěšně jsme 12. 6. odehráli premiéru *Souhvězdí* v Integračním centru Kosatec. A těšíme se moc na hrad Košumberk, kde nás čeká 8. 8. představení *Ani za milión!* V divadelní sezóně 2020/2021 na viděnou!

DitKa

35 / NOS bez prken

Jsou to právě dva měsíce, co jsme odehráli naší v pořadí již osmou premiéru a bohužel to bylo na dlouho naše poslední vystoupení. Závěr letošní sezony jsme si asi všichni určitě představovali jinak. Dne 8. března 2020 jsme na prknech naší domovské scény v Nechanicích vystoupili s premiérou hry Strašidlo cantervillské v úpravě Romana Vencla – ani ne za pět minut dvanáct, ale přímo v hodině dvanácté, jen pár dní poté se svět zastavil.

Těšili jsme se na další ročník Miletínského divadelního jara a opětovné setkání s kolegy ochotníky z jiných souborů, na příjemně strávené chvíle na jevišti, v zákulisí i v hledišti, ale vláda a coronavirus byli jiného názoru. S radostí jsme uvítali pozvolný návrat do našich starých kolejí. Již prvního června jsme se znovu shledali na prknech, která znamenají svět, byť jen za účelem, abychom si ze skříní uklidili všechny naše staré

Na začátku března stihli v Nechanicích ještě premiéru hry Strašidlo cantervillské.

kostlivce, na které přes další povinnosti nezbýval čas. V průběhu našeho setkání jsme se jednohlasně shodli na tom, že divadlo nám všem velmi chybí a jelikož nás nácvik a přípravy na „strašidlo“ stály mnoho vynaloženého úsilí a financí, padlo rozhodnutí, že obnovíme premiéru tohoto skvostného díla, takže pokud jste naši inscenaci neviděli, nemusíte zoufat, ještě budete mít šanci a věřte, že to bude podívaná velkolepá, plná vtipu, speciálních efektů a do detailu propracovaných kulis a kostýmů. Sledujte naše webové a facebookové stránky, na kterých Vás budeme s předstihem informovat o dalších vystoupeních.

Vaši Nosáci z Nechanic

36 / Škeble a Praškeble Lanškroun v době virové

S náhubkem se kára tahá těžko, ještě že jsme stihli aspoň tu Orlickou masku. Byla skvělá, a jestli se Lence zdála letošní divácká účast slabší než loňská, s odstupem času se zdá, že lidé už začínali s dobrovolnou karanténou. Viděli jsme to hned další den po Masce v Rudolticích – poprvé za posledních 10 let jsme si zde zahráli přesilovku! No a v úterý 10. 3. to vypuklo naplno. Už jsme jenom rušili termíny.

Školu nám na dva měsíce zavřeli, a tak jsme se zmohli jen na internetové textové zkoušky nové hry. Není to ono, ale – třeba budeme mít konečně jednou pěknou výslovnost. A teď už jsme zase vylezli z děr a čekají nás první společné akce. Se staršími (Praškeble) si 27. 6. zahrajeme na přehlídce Artsy Fartsy v Hlinsku, s mladšími až v září, někteří z nich teď maturují. Tož tak.

Za soubory současných a bývalých studentů Gymnázia Lanškroun: Jan Střecha

Lanškournská Škeble v době virové zkoušela virtuálně.

37 / Díky karanténě si začaly vážit svobody, kontaktu s přáteli i toho, že mohou dýchat čerstvý vzduch – na kus řeči s performerkami z Jaroměře

Nouzový stav, vyhlášený kvůli pandemii Covidu-19, začal 12. března a skončil 17. května 2020. Do amatérského divadelního života zasáhl citelně. Spousta přehlídek se zrušila bez náhrady. Jiné měly to štěstí, že se konaly v náhradním termínu. Jednou z prvních byl první červnový víkend Audimafor a Divadelní setkání – bylo to velmi komorní, na balkoně královéhradeckého Divadla Drak jsem si o nezvyklé situaci povídala s Bárou Maksymovovou a Kájou Novotnou ze souboru 120db, ZUŠ F. A. Šporka z Jaroměře, které přivezly meotarové představení *Cik!*

V jaké situaci vás karanténa zastihla?

Bára: Zastihlo mě to v den mých narozenin. *Kája:* Měli jsme mít poslední zkoušku na *Cikádu (Cik!)* před Audimaforem (původní termín). Byl to docela šok. Nečekala jsem to. *Bára:* Byl to šok z toho, co se u nás a ve světě děje.

Vadilo vám to, že musíte být pouze doma?

Bára: Mně ano. Vnímala jsem to, že jsou potlačovaná moje práva a osobní svoboda. Chápu, že to bylo pro dobro všech. Na druhou stranu jsem si připadala silně omezovaná.

Kája: Ze začátku mi připadalo, že je to na místě a je to potřeba. Později mi to začalo vadit. Chtěla jsem se vídat s ostatními lidmi. Také jsem se psychicky připravovala na náročné období zkoušení v divadle, ježdění po přehlídkách a na školu. To se nekonalo. Byl tu nečekaný odpočinek.

Co se týká inscenací, které jsme viděli od vás tady na Audimaforu, pauza jim pomohla nebo uškodila?

Bára: Co se týká *Cik!*, určitě by se na tom dalo pracovat mnohem víc, kdybychom měly k dispozici víc než jeden víkend. Ale já stejně teď už nejsem v Jaroměři, tak zkoušení je spíš sporadické. Na inscenaci jsme začali pracovat už loňské léto. Byl to předpřipravený tvar. Ale kvůli nouzovému stavu se na to půl roku nesáhlo. Doháněli jsme to s Kájou přes sociální sítě a s Jarkou Holasovou přes emaily.

Jak se díváte na moderní komunikační technologie? Teď jsme je všichni intenzivně prověřili. Mohou nahradit přímý lidský kontakt?

Kája: Zkoušeli jsme i online hospody, kdy si přes kameru ťuknete pivem a povídáte si jako naživo u jednoho stolu. Ale nenahradíte to. To rozhodně ne. Na druhou stranu, se ukázalo, že když se něco stane a musíte být někde zavření, že je dobře mít alespoň tyto možnosti komunikace. Ale není to dlouhodobě udržitelné. *Bára:* Když

PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU

Karolína Novotná jako Viktorka.

nemůžete být se svými nejbližšími, vidět je alespoň přes kameru a mluvit s nimi, je super.

Kájo, ty jsi na letošním Audimaforu se ZUŠ Jaroměř vystoupila ještě v inscenaci Viktorka, která je věnovaná Boženě Němcové. Tam bylo mnohem větší obsazení. Jak se v tomto případě projevila karanténa?

Kája: Když jsme se dozvěděli, že Audimafor nakonec bude, museli jsme se rozhodnout, jestli se zúčastníme. V inscenaci je hodně osobního kontaktu, tancuji tam s kolegy a dva měsíce jsme to nezkoušeli. Navíc někteří z herců žijí ve společné domácnosti s prarodiči nebo s někým z ohrožených skupin. Nechtělo se nám riskovat, že se někdo nakazí koronavirem. Pak jsme řešili, jestli dvoumetrové rozestupy nezničí atmosféru.

Stín koronaviru na letošní přehlídce nepřehlédnutelně sedí. Omezení ho značně poznamenala. Jak to vnímáte?

Bára: Přehlídka je trochu prázdná. Nemyslím po obsahové stránce, ale co se týká lidí. Chybí nám, že nemohou přijet kamarádi z venku a podpořit nás. Chtěli jsme jim *Cik!* zahrát. I když je tu samozřejmě spousta lidí, které známe a považujeme je za kamarády. Dále inscenací je méně, diváků taky.

Některé soubory ZUŠ měly dokonce přímý zákaz se přehlídky osobně zúčastnit a mohli do soutěže poslat jenom videozáznam.

Kája: Záznam živé představení nenahradí. Naopak inscenaci hodně uškodí. *Bára:* Kvůli těm souborům mě to mrzí. Myslím si, že si chtěly také zahrát a být tu s námi. Není už důvod, aby se jim to zakazovalo.

A je tedy dobře, že se Audimafor v takové podobě vůbec konal?

Kája: Určitě ano. Je to návrat do normálního života. Dává nám to naději, že všechno bude zase v pořádku *Bára:* A hlavně motivaci. To dlouhodobé volno, kdy se nedalo nic dělat, jsem hodně ztrácela motivaci něco dělat nebo nad něčím přemýšlet. Konečně je tu nějaký hnací motor. Najednou mám chuť zase na všem pracovat.

Přineslo vám koronavirové období něco pozitivního?

Bára: Zjistila jsem že, jsem zřejmě hodně sociální člověk. Tolik mi všichni chyběli! Užívám si, že se konečně můžu vidět s kamarády. *Kája:* Začneš si vážit toho, že můžeš jít ven. Vážit si svobody a toho, že si můžeš dělat, co chceš. A když nemusíš mít roušku, užíváš si čerstvý vzduch.

Ptala se Kateřina Fikejzová Prouzová

DS Obědovice.

38 / V Obědovicích se zrodila nová hra – a alternativní scéna

Nejlepším lékem na splín je jakákoliv aktivita. A když jsou ty splíny divadelní povahy (pramenící například z toho, že jste kvůli „svinstvu v luftu“ museli odvolat tři představení, z toho jedno nadějně vyprodané), měla by vám je ideálně pomoci zahnat nějaká múza. Já jsem se pokusil fňukání zaplašit dopsáním nové divadelní hry, kterou plánujeme na příští sezónu. A světe div se, ono to šlo, ačkoliv jsem řešení dramatických osudů svých hrdinů prokládal zlomky, shodou podmětu s přísudkem a Čechami v husitské éře – tato drobná odbočka má být kratičkým holdem všem pedagogům, kteří se léta snaží udržet hořící pochodeň poznání před plnými třídami dětí (já jí máchal pouze před dvěma, ale několikrát málem zhasla). Příběh, který zatím čeká na své jméno, má ambici být lehkou komedií, jejíž hrdina, profesionální a respektovaný divadelní režisér, se po sérii osobních karambolů vrací na rodné maloměsto, aby tu s místními ochotníky nastudoval Jiráskovou *Lucernu*. Bohužel až příliš pozdě pozná, že ti místní ochotníci jsou místy velmi neochotní. Chtě nechtě se v tom kuse objevuje spousta autobiografických prvků a s odstupem času začínám mít silné podezření, že jsem hru o divadle napsal především proto, že mi divadlo v době zavřených kulturních stánků mocně chybělo.

Ovšem, co je nová divadelní hra v porovnání s novou divadelní scénou, která se v Obědovicích rovněž zrodila v průběhu velmi nejisté sezóny. Abych parafrázoval klasika: Byl pozdní večer, první Máj, večerní Máj byl vína čas, hereččin hlas zval nikoliv ku lásce, ale do léty poznamenané stodoly, kterou se mí divadelní kolegové rozhodli zrekonstruovat. Borový tam zaváněl háj, za což mohly nádherné fošny z dřeva tohoto jehličnanu, umístěné ve vyvýšeném patře, akorát tak ve výšce správného divadelního pódia. Jen jsem ho spatřil, hned jsem věděl, že v téhle stodole musíme hrát divadlo. Odvážnou myšlenku se podaří realizovat ještě před letními prázdninami (díky až stachanovskému nasazení herců a hereček při vymetání pavučin) a dokonce z ní budeme pořizovat profesionální videozáznam. I díky tomu, že naše venkovská retro komedie *Ve víně je pravda* se do takových prostor hodí jako Mácha na Bezděz, abychom v příměrech zůstali u klasika.

Na to, že jsme kulturní karanténu mohli prosedět s rukama v klíně, se nám toho divadelně vydařilo poměrně dost. Divadlo v Obědovicích zkrátka žije a až nám rouška definitivně spadne z ouška, budeme připraveni.

Za DS Obědovice Pavel Novák, režisér

PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU

39 / Libický divadelní podzim 2020

Letošní 19. ročník LDP 2020 zahájí DS Vojan Libice n. C. svou premiérou hry Václava Havla Vernisáž v režii Jaromíra Hrušky. Podrobnosti o programu naleznete na www.vojanlibice.cz nebo na www.facebook.com/vojanlibice. Místa v sále lze rezervovat na dsvojan@gmail.com. Představujeme vám program přehlídky:

Sobota 5. 9. v 19.30: ***Vernisáž*** – premiéra, DS Vojan Libice n. C.

Sobota 19. 9. v 19.30: ***Počestné paní aneb Mistr ostrého meče***, DS Bratří Mrštíků Boleradice

Neděle 20. 9. v 15.00: ***Vší silou aneb A pak se to stalo!***, DS ŠOS Prachatice

Úterý 20. 10. v 9.00 a 10.30 a **středa 21. 10.** v 9,00: ***Krysáci a ztracený Ludvík***, Divadlo D5 Praha

Sobota 24. 10. v 18.00: Nájemníci, ***Česká beseda Daruvar (Chorvatsko)***, hraje se v českém jazyce.

Neděle 25. 10. v 15.00: ***Přadleny***, DS OPERA, Žatec

Sobota 28. 11. v 18.00: ***Je úchvatná***, Dobřichovická divadelní společnost Dobřichovice

Neděle 6. 12. v 15.00: ***Vánoční pohádka***, Divadýlko MRAK Havlíčkův Brod

Sobota 19. 12. v 18.00: ***Nevěsta k pohledání, derniéra***, DS Vojan Libice n. C.

Festival Theatrum Kuks.

40 / Theatrum Kuks 2020

Sobota 15. 8. 2020

PROLOG FESTIVALU: Geisslers Hofcomoedianten: ***Jedem s medem!***
18:00 Josefov, Prachárna, divadlo, vstup zdarma.

Neděle 16. 8. 2020

PROLOG FESTIVALU: Geisslers Hofcomoedianten: ***Malé příběhy velkého hraběte***
18:00 Dvůr Králové nad Labem, před Hankovým domem, divadlo.

Středa 19. 8. 2020

Slavnostní kolaudace Galerie loutek Jiřího Nachlingera s divadelním představením a vernisáží virtuálních Ctností
16:00 Comoedienn Haus, vernisáž.

Land-artová instalace Abbé Libanského Bibliotheca XVI.
18:15, parčík pod hospitálem Kuks, vernisáž.

Capella Ornamentata: Hudba k poctě rakouského císaře Ferdinanda III.
19:00, refektář hospitálu Kuks, koncert

Slavnostní zahájení 19. ročníku festivalu s divadelní premiérou, živou hudbou a rautem
20:30, šapitó Drak, divadlo.

Čtvrtek 20. 8. 2020

Po stopách věčného národa: Vlčkovice-Bokouš-Velká Bukovina
9:30, výlet.

Tomáš Podrazil & Studio Damúza: Golem
11:00 Kulturní dům Vlčkovice v Podkrkonoší, divadlo pro děti.

Barokování vol. 1: Židovská kultura v období baroka,
12:00 Kulturní dům Vlčkovice v Podkrkonoší, diskuze.

Due di Kuckus: Drozd kvíčala píše vysoce urozenému hraběti Sporkovi (1730)
14:00 údolí Bokouš u Velké Bukoviny, divadlo.

Jidiš ve třech
15:30 Židovský hřbitov Velká Bukovina, koncert.

Jaroslav Tůma: Johann Kuhnau - David a Goliáš
18:30 Comoedien Haus, koncert.

Bratři v tricku & Holektiv: Lov
20:30 nádvoří hospitálu Kuks, divadlo.

Pátek 21. 8. 2020

Akademie staré hudby Brno: Hudba jezuitů
16:00 Kostel sv. Anny v Žirči, koncert.

Barokování vol. 2: Jezuitští misionáři a jezuité v Čechách
17:30 Café Damian, Žireč,diskuze

Akademie staré hudby Brno: Hudba milosrdných bratří
19:00 Kostel Nejsvětější Trojice v Kuksu, koncert.

Ensemble Damian: C. A. Badia - La Psiche
21:00 lapidárium hospitálu Kuks, opera.

Sobota 22. 8. 2020

Fúze baroka a modernity: Prezentace tanečního workshopu Andrey Miltnerové
10:00 terasa hospitálu Kuks, prezentace workshopů.

Vi.tvor: Lázně
11:00 zahrada Rentzova muzea, divadlo.

Barokování vol. 3: O (nejen) barokním tanci s Andreou Miltnerovou
12:30 BarOko z důlku, diskuze.

Pro Arte Bohemica: Zapomenuté perly baroka
13:30 kaple Kostela Nejsvětější Trojice, koncert.

Kolegium hraběte Šporka Jaroměř: Přání na nitkách
14:00 Comoedien Haus, divadlo pro děti.

Vi.tvor: Kde budeme bydlet?
15:30 Comoedien Haus, divadlo pro děti.

Delizie Musicali: Passacalli della vita
17:00 Kostel Nejsvětější Trojice v Kuksu, koncert.

Geisslers Hofcomoedianten: Tři ženy a zamilovaný lovec
18:30 šapitó Drak, divadlo.

Andrea Miltnerová: Anděl všudypřítomné smrti
20:30 Šporkovská hrobka, hospitál Kuks, tanec.

Sarraf
22:00 BarOko z důlku, koncert, vstup zdarma.

Neděle 23. 8. 2020

Postochotnický soubor Jatelinka: Honza Pták
10:00 a 11.00 Comoedien Haus, divadlo pro děti.

Nalezené příběhy: Prezentace literárních dílen s Reném Nekudou
12:00 BarOko z důlku, prezentace workshopů.

Tereza Bortlová & Ondřej Holub: Dvojrecitál - Souboj sopránu s tenorem
14:30 kaple Kostela Nejsvětější Trojice koncert.

Kolegium hraběte Šporka Jaroměř: Kabaret Sporck
16:00 BarOko z důlku, divadlo.

Martin C. Putna: O smrti i vesele - Písně barokní i postbarokní
17:30 sklepení Rentzova muzea barokního tisku, koncert.

Geisslers Hofcomoedianten: Láska ke třem pomerančům (LK3P 1)
19:00 šapitó Drak, divadlo.

Aftas y levadura: Baroko, jazz a Latinská Amerika - závěrečná festivalová afterparty
21:00 šapitó Drak, koncert.

Inscenace S čaganem lamag nohy letos získala dvě nominace na Jiraskův Hronov.

41 / Šrámkův Písek 2020

Ve dnech 26.–28. června 2020 (tedy z důvodu epidemiologických opatření v posunutém termínu) se uskutečnila 59. celostátní přehlídka experimentujícího divadla Šrámkův Písek 2020. Letošní Šrámkův Písek byl otevřenou celostátní přehlídkou neprofesionálních divadelních souborů, které využívají experimentální a alternativní postupy na pomezí divadla a dalších uměleckých druhů. Hlavními cíli přehlídky jsou dialog, vzájemná inspirace a otevření hranic mezi různými metodami a formami práce v divadelních souborech. Přehlídka nemá věkové ani žánrové omezení – pouze není určena dětským souborům do patnácti let. Celostátní přehlídce předcházejí krajské postupové přehlídky. Ke Šrámkovu Písku bylo připojeno i několik inscenací navrhovaných původně na celostátní přehlídku mladého a studentského divadla Mladá scéna, která se letos z důvodu protikoronavirových opatření neuskutečnila. Vzdělávací část ŠP je realizována samostatně v termínu od 13. do 24. srpna jako Setkání mladých amatérských divadelníků v Šumperku S.M.A.D. 2020.

Letos se uskutečnilo pouze šest krajských přehlídek a z těch bylo do programu Šrámkova Písku vybráno 13 nejzajímavějších inscenací amatérských souborů z celé republiky: 120dB ZUŠ Jaroměř, Akolektiv Helmut Praha, Antonín Puchmajer D. S. Praha, Divadelní soubor Tajfun Ostrava, DS HOP-HOP ZUŠ Ostrov, HumorOva Ostrava, Reservé Most, Špenát a kedlubna ZUŠ Most, Slepé střevo ZUŠ Louny, Statické Divadlo Ostrava, Turnovské divadelní studio a Zběsilá pípa Ostrava.

Všechna představení byla hodnocena ve čtyřech veřejných diskusích lektorským sborem, jehož členy byli Vladimír Hulec, Petr Váša a Tomáš Žižka.

V sobotu 27. června probíhal v Palackého sadech doprovodný program „Šrámkův Písek – Písku“, určený široké veřejnosti. A pro děti připravil DDM Písek dopolední tvůrčí dílny.

Hned na úvod naší sondy, jak si v Písku vedli Východočeši prozradíme, jak to dopadlo s nominacemi a doporučeními do Hronova. Nominované byly inscenace: Antonín Puchmajer D.S. – *Příběhy z pohřbu*, Akolektiv Helmut – *S čaganem lamag nohy* (postup z našeho Audimaforu) a doporučené byly inscenace Statické divadlo Ostrava – *Párek*, Reservé – *Malála*, Tajfun – Čekání na Gellnera a Špenát a kedlubna – *SVBD*.

V Písku se také objevila inscenace turnovského principála Petra Hakena Dlouhá cesta. Citujeme rozhovor, který s ním vedl Petr Klarin Klár v píseckém festivalovém zpravodaji:

Až z dalekého, legendami opředeného kulturního srdce

Podkrkonoší, přijíždí do epicentra letošního Šrámkova Písku Turnovské divadelní studio. Na všetečné redakční dotazy odpovídá, s pověstnou upřímností sobě vlastní, sám ataman souboru, Petr Haken. – Jaký byl proces vzniku Vaší inscenace, jak se rodil její název, a co znamená?

Původně to byl jeden monolog na nějakou soutěž, pak jsme neměli s čím jet do Jelení Hory, tak se to dopsalo a nazvalo *Cesta dlouhá*, v Polsku to přeložili *Zawila droga*, nám se líbilo již řídce používané české slovo „zavilá“, a tak jsme to nechali, jenže... ono to úplně nefungovalo, tak jsme se vrátili k *Dlouhé cestě*. A co že znamená? Dlouhá cesta znamená dlouhou cestu? Asi.

Jak se herečtí představitelé podíleli na vzniku textové předlohy inscenace?

Ten úvodní monolog jsem napsal sám, ty ostatní již společně s herci a pasáž ve fitku si napsaly holky v podstatě samy.

Jaká jsou specifika režírování rodinných příslušníků, respektive blízkých přátel?

Můžu jim víc nadávat, když se flákají. „Kájo, když uděláš chybu, plácnu tě přes zadek.“ To bych si v kamenném divadle asi dovolit nemohl (ďábelsky se řehní, pozn. red.).

Jaký je současný tvůrčí profil Vašeho souboru?

Když se na to podíváme z profilu, tedy ze strany, tedy stranicky, nestraníme se ničeho. Vedle klasiky (*Tři sestry* v podání čtyř pánů), výtvarného divadla Hanako podle novely Franty Zborníka, přes trochu minimalistickou Dlouhou cestu až po *Ponožky* (absurdní drama z prostředí mániček a horolezců).

Jaká očekávání máte od letošního Šrámkova Písku?

Nic asi neočekávám, na to už jsem stár, na nějaká radostná očekávání. Jo, ono je to letos spojené se studentskou scénou. Tak to Starej kocour samozřejmě očekává pěkné mladé slečny (nasazuje vědoucí úsměv svůdného jurodivce, pozn. red.).

Juta nebo konopí a proč?

Juta je výrobek turnovské stejnojmenné firmy. Jedná se vlastně o umělé konopí, za bolševika hodně oblíbené. Já raději dávám brambory do klasických konopných pytlů, není to ode mne hezké vůči domácí firmě, leč příroda je příroda.

Ptal se Petr Klarin Klár

A přidejme ještě recenzi v Písku uvedené turnovské Dlouhé cesty od Petra Odo Macháčka

Nerad formuluji interpretace, je to pochybná aktivita. Ale tentokrát jedné pseudointerpretaci neodolám: celý tento theátr mi přišel jako metafora hledání, ohledávání, tápání, šmátravého nacházení.

Slepý brácha ohledává prostor, sestřino oblečení, sestřinu bytost, Ovidia. Sestra ohledává iluzorního návštěvníka. Kamarádka většinou nepotřebuje ohledávat, protože nějak tuší, co má dělat, i když nemá ohledáno. A kamarádka má zásadní hodnotu: existuje proto, aby byla ohledávána. To ohledávání několika bytostí a objektů je otevřené, vzrušující, upřímné, bez ambice násilně něco najít. Pro hledajícího diváka mnoho rozkoše.

Tak to je moje rádobyinterpretace. Důsledná interpretace naštěstí není možná, jak to u dílek sahajících hlouběji chodí. Teď už jen technické úvahy: Tereza v hlavní roli byla obdivuhodná. Promiňte, že trapně upřesním – na svůj věk obdivuhodná. Šíře hereckých poloh, kterými nás zahrne už v prvním monodramatickém vstupu, to bylo něco. Ale má to i háček: ty polohy byly činoherně stylizované (čili poněkud předem připravené, ne úplně otevřené, s omezeným potenciálem pro autentičnost), zatímco celá koncepce inscenace činoherní (naštěstí) není. A ta „činohernost“ (nebo nějaký jiný parametr? – kdo to má vědět?!) způsobuje, že tenhle propracovaný a mnohobarevný projev je trochu (opravdu jen trochu) nedůvěryhodný; sice obdivuhodný, ale lehce nedůvěryhodný. Pokud ne okamžitě, pak tedy v kontextu pokračování – umírněně formalistického pokračování, během něhož vládne umírněnost a přiměřená civilnost.

A teď něco k pravoúhlosti tras na jevišti: dobrý nápad, za začátku fungující, postupně se vyčerpavší. Možná by se přechody měly zrychlovat nebo nějak jinak, zajímavěji než zrychlováním, postupně transformovat. Ale díky za lahodné experimentující divadlo.

My krademe, vy se bavíte – Akolektiv Helmut!

Soubor Akolektiv Helmut je sice z Prahy. Ale do Šrámkova Písku postoupil z naší východočeské přehlídky Audimafor. Už v Hradci Králové byla jejich inscenace *S čaganem lamag nohy* velmi osvěžující – teď si navíc ze Šrámkova Písku odváží nominaci na Jiráskův Hronov. Dejme o tomto souboru a jejich inscenaci opět slovo Petrovi KKlarinovi Klárovi.

Báječným divadlem a dalšími zběsilými událostmi k prasknutí naplněný program 59. ročníku Šrámkova Písku uzavřela poslední červnovou neděli inscenace pražské divadelní skvadry Akolektiv Helmut *S čaganem lamag nogy*. Máte výborný název, kde se vzal?

Che, díky. Název pochází z jedné divadelní hry, kvůli které jsme se dali na začátku dohromady a kterou jsme nikdy nenazkoušeli. Napsal ji Adam, jmenovala se *Helmutovy narozeniny* a pojednávala o frustracích vyhřezlých na jedné rodinné oslavě. Vystupoval v ní třeba klaun se samopalem. Jenže pak jsme seznali, že je nás málo na to, abychom sehráli rodinnou oslavu, a že radši než inscenovat text, uděláme revival vánoční besídky u Adama doma. Tak nějak to celé začalo. Akolektiv jsme proto, že si často připadáme trochu a-kolektivní vůči potenciálním spolupracovníkům. Je to interní narážka na naši pracovní sevřenost.

Má vaše autorská tvorba vzory, k nimž vzhlížíte? Jaké jsou zdroje Vaší inspirace?

Jasně, máme jich hodně. Občas se nám zdá, že se inspirujeme až příliš a pak chceme použít pro představení motto „My krademe, vy se bavíte.“ Nebo máme ještě druhé, více interaktivní: „Chcete vidět něco, co jste už viděli?“... Všichni si třeba hovíme ve filmech Davida Lynche. Z raných divadelních inspirací si pamatujeme původní Divadlo Komedie nebo Sokolovy inscenace McDonaghových her v Činoherním klubu.

Na Šrámkově Písku náš region zastoupil také, inscenací soubor 120dB ze ZUŠ Jaroměř s inscenaci Cik!

Jaká je vaše ideová, estetická a dramaturgická profilace?

V minulosti jsme vytvořili dvě bytové satiry, které byly spjaté s konkrétním časem a prostorem – s hektickou předvánoční dobou v jednom pankráckém bytě. Jenže ten byt teď šel do rekonstrukce, a tak jsme se rozhodli, že z něj vylezeme. *Čagan* je naší první výzvou pokusit se popasovat s vážným tématem. Ne že by v jádru našich satir nebyla vážná témata, pochopitelně byla, ale byla svázaná s člověkem a určitou jeho všedností, banalitou. *Čagan* tohle překračuje. Přesto jsme si všimli, že se naší prací vine motiv jakéhosi nečekaného hosta. Možná to souvisí s momentem překvapení, který věříme, že je na divadle klíčový. Překvapovat diváky a překvapovat sebe navzájem, to je pro nás cesta, jak udržet divadlo živé. K naší profilaci by se snad dalo ještě říct, že pracujeme vždy od nuly. Nemáme textovou předlohu ani režijní koncept, scénografii, nic. Na začátku je vždy jen nějaký impulz a od něj teprve začíná všechno bujet a pučit.

Jaké jsou okolnosti vzniku Vaší inscenace, a její základní východiska?

Na začátku byla terénní výprava na chatu do Beskyd. Chodili jsme po horách a hrabali se v historii vesnice Morávka. Četli jsme historické dokumenty, legendy, pátrali po základech vypálených osad, poslouchali tamní rádio Čas a zpovídali místní. A najednou nám napříč tím vším začínaly vyvstávat paralely, uviděli jsme dějiny a mýty obce Morávky jako opakované divadelní výjevy, a to nás fascinovalo. Pilotní verzi inscenace jsme uvedli loni v září ve Svatojánské věži ve Frýdku-Místku a od té doby se celý rok neustále vyvíjela a proměňovala, hledali jsme její pravou podobu, museli jsme mírnit touhu téma ironizovat a pak jsme zas bojovali s patosem. Naším prvním a hlavním impulzem bylo zahrát *Čagana* přímo na Morávce, kde ještě žijí pamětníci určitých stěžejních událostí a to téma je tam stále živé. Měli jsme už dohodnutý termín hraní na začátku dubna, ale korona... Teď se hraní odložilo na dobu neurčitou, což nás hodně mrzí. Každopádně tenhle plán nás hnal a brzdil zároveň. Možná je dobře, že to nevyšlo a mohli jsme inscenaci dokončit a odpremiérovat uvolněněji. Mimochodem, před pár dny jsme náhodou narazili na krátký starší text Olgy Tokarczuk k vydání jejího románu z česko-polského pohraničí *Denní dům, noční dům* a v něm je naše roční cesta zachycená. Byl to pro nás dost neuvěřitelný objev, v tom třístránkovém textu je

všechno, naše touhy, obavy, co to vlastně znamená pokusit se zachytit místo a jaká úskalí to s sebou nese.

S jakými očekáváními vyrážíte do Šrámkova Písku?

Že dostaneme zpětnou vazbu, která je pro nás velmi cenná. Nemáme žádného režiséra, žádné vnější oko, a jsme v tématu ponoření už tak dlouho, že ztrácíme nějaký nadhled, soudnost. Těšíme se ale na celou přehlídku jako takovou a taky na ostatní inscenace, protože jsme na Šrámkově Písku nikdy nebyli.

Ptal se Petr Klarin Klár

A ještě názor na představení Cik! Skupiny 120 dB při ZUŠ F. A. Šporka, opět z pera Petra Odo Macháčka

Malé půvabné meotarové dílko. U meotarů a otevřeně manipulovaných loutek a podobně je velmi důležitá interakce herců s tím, co se odehrává věcmi. Velmi oceňuji, že tato interakce – vlastně herecká stylizace – byla jednotná, a sice do velké míry civilní; téměř úplně.

Stylizace se dá zjednodušit na stav, kdy herečky dělaly jen to, co bylo vynucené technickým scénářem. A jejich „hraní“, „naciťování“, „pocity“ jen přirozeně vyplynuly z toho, co technicky prováděly. To je velmi sympatický způsob vzniku komunikace, která je za těchto podmínek velmi autentická. Někdy možná nevýrazná, ale vnímá-li člověk citlivě, ocení její pravdivost. Druhé zasmušilé studentské představení dnešního rána...

42 / 69. Loutkářská Chrudim přece jen byla

Loutková představení pro dětské i dospělé diváky, semináře, dílny pro veřejnost a koncerty nabídla i letošní festival Loutkářská Chrudim. Jeho 69. ročník začal v úterý 30. června a skončil v pondělí 6. července. Kromě inscenací hlavního programu, které byly vybrány na regionálních přehlídkách, mohli návštěvníci zhlédnout i další inscenace v doplňkovém Open programu festivalu... Chrudimskému festivalu loutkového divadla mělo předcházet deset postupových přehlídek. Kvůli pandemii koronaviru však bylo pět regionálních kol zrušeno bez náhrady a další dvě se neuskutečnily v náhradním termínu, protože soubory nemohly přihlášené inscenace dokončit. Ze zbylých tří přehlídek a došlých videozáznamů vybraly odborné poroty a programová rada festivalu do hlavního programu dvanáct nejzajímavějších inscenací letošní sezony.

Inspirativní část festivalu tvořily inscenace českých nezávislých a statutárních profesionálních divadel jako například Divadlo Víti Marčíka, které uvedlo svoji *Popelku*, Buchty a loutky inscenaci *Paleček*, Divadlo Líšeň inscenaci *Robinson*, Divadlo Alfa Plzeň inscenaci *Pozor Zoro!*, Divadlo Drak inscenaci *Cesta* nebo divadlo LokVar inscenaci *Krvavý román*. Zahraniční hosty letos Loutkářská Chrudim nepřivítala. Festivalové zpravodaje najdete na internetových stránkách festivalu www.loutkarskachrudim.cz.

Výsledky 69. Loutkářské Chrudimi:
Lektorský sbor 69. LCH udělil ceny

Jaroslavu Ipserovi, za půvab autorské interpretace v inscenaci *Kašpárek to zařídí.*

Rudolfovi Hancvenclovi, za půvab autorské interpretace v inscenaci *O zvířátkách*

Souboru Reservé, ZUŠ F. L. Gassmana, Most, za dramaturgii inscenace *Malála.*

Souboru Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř, za režijně-dramaturgickou koncepci inscenace *Erben 1862.*

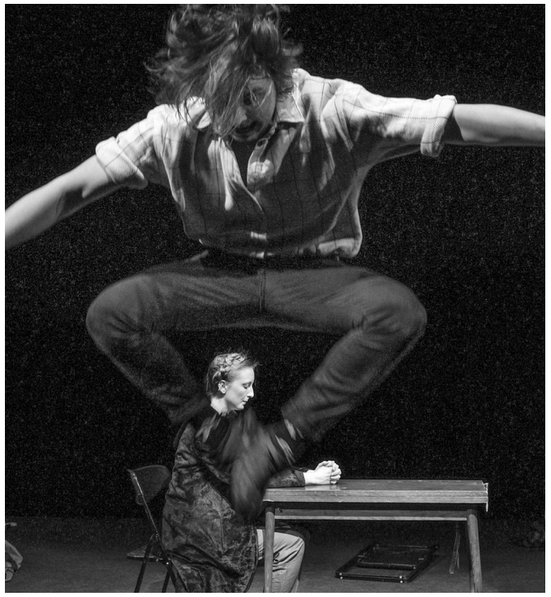

Soubor Akolektiv Helmut, Praha, inscenace S čaganem lamag nohy.

Souboru Akolektiv Helmut, Praha, za inscenaci *S čaganem lamag nohy.*

Souboru Bažantova loutkářská družina Poniklá, za inscenaci *Černý kocour.*

Lektorský sbor **nominoval** na mezidruhovou přehlídku amat. divadla Jiráskův Hronov 2020.

Soubor Akolektiv Helmut, Praha s inscenací *S čaganem lamag nohy.*

Soubor Bažantova loutkářská družina, Poniklá s inscenací *Černý kocour.*

A **doporučil** na mezidruhovou přehlídku amatérského divadla Jiráskův Hronov 2020.

Soubor Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř s inscenací *Erben 1862.*

(Zdroj: Zpravodaj 69 LCH)

Jubilejní 90. ročník Jiráskova Hronova nabídne nečekanou koncepci v režii Covidu-19.

43 / Jiráskův Hronov – korona model

Ve čtvrtek 18. června se sešel Festivalový výbor Jiráskova Hronova, na kterém byl představen „korona model“ letošního kulatého ročníku. S místními i pražskými pořadateli jsem byl v kontaktu už od března. S objevením Covidu se řešilo především to, zda „být či nebýt“, zda kulatý 90. ročník udělat v omezené podobě – nebo vůbec ne. Nakonec zvítězil „korona model“, především proto, že kontinuita JH nebyla za celých devadesát let ani jednou přerušena.

Když jsem byl na konci zimy osloven, abych napsal „posudek“ pro či proti vydání Almanachu k 90. JH, na chvíli jsem znejistěl, jestli to nebude zbytná práce. Nicméně jsem jej rád napsal. Přečíst si jej můžete v tomto vydání HROMADY.

A pak běžely měsíce, duben – a první vyjádření NIPOS-ARTAMA k přehlídkám, květen a druhé vyjádření, které zrušilo např. Volyni. A potom oznámení, že JH bude (#hronovbude)! Nebyl jsem jistě sám, kdo si říkal, za jakých podmínek proběhne. Jestli bude důstojný kulatého výročí, jestli bude letošní ročník stát za to. I já ale musel podpořit myšlenku, že přerušit každoroční devadesátiletou šňůru by byla velká škoda.

Hronov tedy bude. Hrát se sice bude jen ve dvou sálech, protože když se o něm rozhodovalo, nikdo nemohl vědět, jak budou rozvolnění nebo naopak přitvrzení koronavirových opatření vypadat v srpnu. Program byl složen z nominací a doporučení přehlídek, které proběhly, nikoli z výsledků celostátních kol, ale přesto se podařilo namíchat nabídku, která není špatná. I semináře budou, sice jich bude méně, ale budou. A tak uvidíme, jak vše proběhne, uvidíme, jestli vláda do té doby opět něco nevymyslí, uvidíme, jestli nepřijde druhá vlna. Nu, uvidíme. Ale já věřím, že letošní JH proběhne bez komplikací, že si ho užijeme, a že nabídne (sic hubenější) zajímavý pro-

gram, že si v půli srpna budeme moci říci: „Jo, byl to „korona Hronov“, ale nebyl vůbec špatný. S tím, co se mohlo, se udělalo maximum.“ Tak přijeďte. A podpořte ho. A oslavte ho. Devadesát mu znovu už nebude...

JJK

90. Jiráskův Hronov bude!

Nejstarší kontinuálně trvající divadelní festival na světě se letos představí již po 90. Přes veškeré omezení a po více než dvou měsících nejistoty přichází jedna jistota. Na rozdíl od mnoha dalších festivalů se 90. Jiráskův Hronov uskuteční v plánovaném termínu 31. 7. – 8. 8. 2020. Nejtradičnější divadelní festival v Česku odstartuje poslední červencový pátek a potrvá do soboty 8. srpna. Letošní ročník bude vlivem coronavirové pandemie jiný, než tomu bylo v posledních ročnících zvykem, i přesto si na své přijdou milovníci divadla i návštěvníci venkovních představení, koncertů a dalšího doprovodného programu HronOFF.

„Plánovaný program jubilejního ročníku doznal, vlivem vládních nařízení, výrazných změn. Jelikož jsme dlouho netušili, zda budou zachovány povinné rozestupy mezi diváky, zrušili jsme divadelní stan za radnicí a tradiční hrací prostory Sokolovny a malého prostoru, tzv. Myšárny. Omezení hlavních hracích prostor byl způsoben také tím, že z důvodu opatření nemohly proběhnout některé celostátní přehlídky, které mají právo nominací do programu Jiráskova Hronova,“ říká programový ředitel Jan Julínek.

Návštěvníci si zato budou moci užít expozici Jiráskův Hronov 90 let, která připomene nejdůležitější momenty historie tohoto festivalu. Nově se mohou těšit na den kulturního dědictví, kdy se v parku představí tradiční řemesla a regionální speciality. I přes všechny komplikace nebude chybět pět divadelních seminářů a tzv. Problémový klub, kde divadelníci diskutují nejrůznější témata. A v doprovodném programu se představí např. Divadlo Víti Marčíka, Buchty a loutky, Divadlo na větvi, Geisslers Hofcomoedianten nebo Divadlo Antonína Dvořáka z Příbrami s *Baladou pro banditu* a taneční divadlo BUFO. Jako každý rok se v parku budou každý den střídat pohádky pro dětské návštěvníky s koncerty a dalším divadelním programem. Mezi potvrzené hosty patří mimo jiné kapely Doktor PP, United Flavour, zpěvačka Kamila Nývltová a herci Martin Písařík, Miloň Čepelka a další.

Hronovský festival vznikl v roce 1931 a nepřerušila ho ani druhá světová válka. Od roku 1991 se přehlídky účastní i zahraniční soubory, které však letos vzhledem k mezinárodním opatřením nemohou přijet. Jiráskův Hronov je kulturním dědictvím ČR a díky své kontinuitě a známosti u každého amatérského souboru v ČR patří k světově významným fenoménům. O mezinárodní prestiži svědčí vyznamenání AITA/IATA (Association Internationale du Théâtre Amateur / International Amateur Theatre Association), která jej zařadila mezi sedm nejvýznamnějších festivalů amatérského divadla na světě.

Jiráskův Hronov z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury ČR a Královéhradeckého kraje pořádá NIPOS (útvar Artama) a MĚSTO HRONOV. Přehlídka se koná pod záštitou ministra kultury Lubomíra Zaorálka.

JJK

Doporučení vydání Almanachu 90. Jiráskova Hronova

Abych podtrhl význam Jiráskova Hronova, dovolte nejprve malé ohlédnutí za jeho devadesátiletou tradicí: Jiráskův Hronov (JH) je nejstarší divadelní přehlídkou v Evropě a pravděpodobně i na světě. Založen byl již v roce 1931. Na 1. ročníku JH se hrály pouze Jiráskovy hry a bylo zde rozhodnuto, že na každém ročníku bude uvedena alespoň jedna (tento model vyvrcholil a uzavřel se v roce 1951, v roce stého výročí narození autora).

Do roku 1948 byl program JH vedle divadelních představení doplněn také o celotýdenní „školu“ pro režiséry a výtvarníky. Přehlídka byla již od svého počátku soutěžní, uváděna byla jako „celostátní divadelní slavnost“. Od roku 1948 se konají veřejné diskuse o představeních, na které mohl přijít kdokoli a kterých se účastnilo i 400 – 500 lidí (tato volná tribuna se konala do roku 1963). A po roce 1948 byly některé ročníky JH zaměřeny ve své dramaturgii tematicky (např. vesnické prostředí). Kromě diskusí nabízel JH také odborné přednášky a školu lidové tvořivosti, od roku 1949 se stal „celostátní soutěží lidové tvořivosti“, která v roce 1949 trvala 16 dnů! Tento, 19. ročník JH. lze označit za přelomový, jeho programová skladba se totiž rozevřela nad rámec tradičně chápaného ochotnického činoherního divadla. V roce 1956 se JH stává též ústřední přehlídkou recitace. Od roku 1959 je součástí JH kurs pro režiséry. Od pol. 60. let se na JH konají tzv. diskusní kluby, které nahradily veřejné diskuse o představeních. V programu JH se začínají objevovat zahraniční soubory. Od 80. let se v programu začínají objevovat představení tzv. autorského netradičního divadla, nejprve zařazovaná jako představení studijní. V roce 1990 poprvé nebyly udělovány ceny, přehlídka přestala být soutěžní. Místo poroty zasedl lektorský sbor.

Od roku 1991 pořádá JH NIPOS-ARTAMA Praha a Město Hronov s dalšími spolupořadateli (1991: Okresní úřad Náchod, SČDO, Amatérská divadelní asociace, Volné sdružení východočeských divadelníků, České středisko AITA/IATA, Česká sekce UNIMA, Společnost Amatérské divadlo a svět a Klub přátel umění v ČR). JH se stává scénickou žatvou českého amatérského divadla, mezioborovou přehlídkou všech druhů amatérského divadla a vytváří nové mechanismy výběru inscenací (systém postupových přehlídek), aby se stal místem, kde lze uvidět to nejkvalitnější a nejinspirativnější. Jako reflexe představení fungují diskusní kluby (PC). Vzdělávací část JH spočívá v seminářích a dílnách pojatých ve své skladbě co nejšířeji – mezidruhově. Od roku 1991 program Jiráskova Hronova pravidelně obohacují zahraniční neprofesionální divadla. A od roku 2017 nová koncepce JH...

Za úvod se omlouvám, ale chtěl jsem jím podtrhnout, jak důležitý je JH pro amatérské divadlo, jak zásadní roli hraje v edukaci souborů a jak významně přispívá k širší diskusi a zpětné vazbě mezi tvůrci. JH prošel ve svém vývoji výše zmíněnými fázemi (Jiráskovy slavnosti – národní přehlídka činoherního a hudebního divadla – žatva), jakkoli se mezníky překrývají. Vždy reagoval na potřeby divadelníků – a reagoval na ně v širším (obecném) pohledu kulturním, společenském, politickém, teatrologickém i scénologickém, ale také materiálně prostorovém a produkčním.

I to je důvod, proč jeho historii mapovat almanachem. Poslední vyšel před deseti lety – proto by v zorném poli jeho autorů mělo být především posledních 10 let jeho vývoje. Lidmi, kteří zcela zásadním způsobem ovlivnili jeho podobu, jsou potom autoři připravovaného almanachu: prof. Císař je sním spjat letos rovných 50 let (poprvé se ho v roli porotce zúčastnil v roce 1970!), mnohá desetiletí jsou s ním spjati také Mgr. Lázňovská a PhDr. Strotzer, kteří také koncipovali novou podobu JH po roce 1990 jako žatvy (Lázňovská) a edukativní platformy (Strotzer) současného amatérského divadla.

Oslava 90. let fungování JH by měla být velkolepou. Jedná se přece o nejstarší divadelní přehlídku na světě! Zasloužila by si jistě ne jenom almanach, ale ucelenou teatrologicko-historickou práci s bohatou obrazovou přílohou. Taková publikace snad vznikne k stému výročí JH. Pojďme tedy 90. let tradice připomenout alespoň skromnějším almanachem.

Posledních deset let vývoje JH s sebou přineslo mnoho změn. JH neustrnul a stále se vyvíjí, stále reaguje na podněty – jak svrchu, tak zespodu od souborů. Tři roky funguje podle nové koncepce – a lze předpokládat, že tím (v roce 2017) začala jeho další fáze vývoje. Tím spíše by bylo vhodné jeho posledních deset let dobře zmapovat a tuto změnu popsat. Vývoj JH od jeho 80. až k 90. ročníku – a změny, které s sebou tento vývoj přinesl, je třeba usadit do širších souvislostí vývoje české dramatiky a klimatu divadla (teatrolog Císař), je třeba podívat se na tyto roky také úhlem kulturní politiky státu a mezinárodních souvislostí amatérského divadla (ředitelka NIPOS ARTAMA a prezidentka Českého střediska mezinárodní organizace amatérského divadla AITA/IATA, resp. viceprezidentka Středoevropské sekce AITA/AITA Lázňovská). A je také třeba zmapovat oněch 10 let také faktograficky a z pohledu zúčastněných souborů (PhDr. Milan Strotzer, někdejší šéfredaktor Amatérské scény, dnes vedoucí pracovního týmu Databáze českého amatérského divadla).

JH si almanach zaslouží! Proto rád podporuji jeho vydání a přimlouvám se za přidělení grantu k tomu potřebnému.

Za Volné sdružení východočeských divadelníků Josef Jan Kopecký

Divadelní začátky Mirky Císařové v roce 1960.

44 / Mirce Císařové k osmdesátinám

Nu, tak ten život jde, vykračuje si, a čas si nedá říct. Známe se, spolu s mou ženou Naďou, s Mirkou Císařovou snad celý věk. Pamatujeme ji ještě jako statnou mladici, která si (a dosud) život bez divadla, zvláště amatérského, nikdy nedovedla představit. Což ji ostatně přivedlo k celoživotnímu svazku s naším milým profesorem Jankem Císařem. Za ta uplynulá desetiletí se náš vztah k oběma prolnul v silné přátelství. S oběma jsme zažili mnohé radosti i starosti (vždycky rovněž proměněné na radost), při debatách o divadle, na přehlídkách, později hlavně na výletech z jejich vejminku v Unhošti třeba do Sv. Jana Pod skalou, nebo na jejich chalupě v Neratově, kde jsme strávili řadu letních týdnů a odkud jsme často také zamířili do okolního světa, také k pomníku císaře Josefa II. v Bartošovicích, jak mu ho postavili neb tam sekal ručně louku, z čehož se Janek vždy náramě těšil, nebo do poutních Vambeřic či po bunkrech v Orlických horách...

Jo, jak to letí. Mirce je osmdesát a je třeba přání – jenže co dodat, už v minulých dobách jsem na stránkách Divadelní hromady napsal leccos k Mirčiným předchozím výročím... Tak snad trochu jinak – přikládám básničku, kterou jsme Mirce poslali v den jejího výročí:

Bylo ti tenkrát, už nevím kolik,
a za slovo tenkrát se stydím.
Snad třicet, stál jsem jak kolík,
ještě dnes se tak načisto vidím –

byla jsi mladá a krásná, s očima laně,
jak v básničce špatné se přečasto píše,
já tehdy uhranut koukal jsem na ně,
plaše a tiše, snad vylekán spíše

– tak to je ta Mirka od pana docenta
tenkrát jím ještě byl, a taky mladík,
pro mě vždy maják a divadla placenta,
nu, všichni jsme byli tak nějak mladí...

Uběhlo roků snad padesát, ne více,
čas letěl dopředu a přibylo let,
byť pořád nám hoří života svíce,
ten kdo byl mladý, dneska je kmet.

Což zastavit se ani trochu nedá.
Není na to recept, ani lék, ani mast,
nezmůže nic radou Rusalka bledá,
zbývá jen věřit – život je slast!

A vášeň. Byť přibyl další křížek,
tobě dnes osmdesátý – neuvěřitelné!
Proto, i s Naďou, my podepsaní níže,
přejem ti radost a zdraví, pokud možno pevné!

Naďa a Saša Gregarovi, v Hradci Králové, 19. dubna 2020

45 / Z celého srdce za VSVD

Vážená a milá paní Císařová, chtěl jsem napsat „Císařovno“, protože tak Vás, vím, že poněkud familiárně, mezi sebou, jak asi víte, často jmenujeme. Je mi velkou ctí a potěšením, že Vám mohu za celé Volné sdružení východočeských divadelníků, ale také za sebe, popřát k Vašim úžasným kulatinám. S Vaším jménem je vlastně spojen celý můj divadelní život. Poznali jsme se, když jste byla tajemnicí porot přehlídek, kam jsme tehdy, zcela bojácní kdysi, dávno vyrazili. A vy jste nás za porotu vždy vlídně přivítala, nabídla nám klid a odvahu – a potom (alespoň si myslím) i usměrňovala způsob, jak nám byla pravda o našich divadelních pokusech, prezentována. Děkujeme.

S Vaším jménem se mi pojí mnoho nádherných rozhovorů, které jsme společně vedli. V Červeném Kostelci, na Audimaforu, ve Volyni, na Hronově, u Gregarových. I u Vás doma. Kdekoli. Jsem za ně velmi vděčný. Vždy to byly diskuse, které byly otevřené, upřímné, pravdivé. Ať už byly káravé či pozitivní, vždy byly obohacující. A laskavé. Moc Vám za ně děkuji. S Vaším jménem, jak čtenář pochopí z medailonku, který k přání připojuji, se setkávám permanentně během jakékoli práce pro VSVD či pro Impuls. Nebýt Vás (a Vám podobným), nemusel být ani Impuls, ale ani VSVD. A ani Hromada. Tím víc si vážíme Vaší stále přízně. A děkujeme.

Je mi moc líto, že jsme se v poslední době neměli možnost setkat osobně. A veřejně slibuji, že to napravím. Těším se, že si budeme moci někde (kdekoli) společně sednout, snad si ťuknout sluníčkem a opět si báječně popovídat. A to bude prostor, pro přání osobní. Vážená a milá paní Císařová, dovolte, abych Vám popřál za nás všechny hodně zdraví, štěstí, spokojenosti a Božího požehnání. Ať se Vám moc a moc daří! Všechno nejlepší!

Josef Jan Kopecký

Mirka (Miroslava) Císařová, rozená Meyerová
(* 19. 4. 1940, Úpice)

Mirka Císařová na královéhradeckém Audimaforu.

Celoživotní zaměření a pracovní působení Mirky Císařové ovlivnila divadelní Úpice, kde prožila část dětství a kde se oba rodiče účastnili divadelního dění. Ve třech letech poprvé stanula na jevišti, pak účinkovala v dětských představeních a později pomáhala s jejich přípravou. V roce 1960, po osvětové škole, nastoupila do Osvětového domu v Náchodě jako vůbec první pracovník přijatý na plný úvazek pro Jiráskův Hronov, tehdy třicátý. Postupně převzala i výtvarné obory a společně s Miroslavem Houšťkem založila v roce 1961 Studio mladých. Práce s mládeží ji pak provázela celý další život. V době svého náchodského působení začala hrát i s hronovským souborem (Shakespeare *Sen noci svatojánské*, Kruczkowski *První den svobody*, Williamsův *Skleněný zvěřinec* už nedozkoušela. Ale posléze se vdala (působila pod jménem Kadaníková) a v roce 1964 přesídlila do Hradce Králové.

Zpočátku pracovala ve školním klubu při Pedagogické fakultě a poté deset let v Krajském domě dětí a mládeže (či v Krajském domě pionýrů a mládeže, podle toho, jak se právě nazýval) na oddělení společenských věd. Opět tedy s mládeží. Mimo jiné se zde pořádaly zajímavé koncerty, filmová i divadelní představení. Ale také text-appealy z vlastní tvorby, filmy se také točily a divadlo hrálo. V roce 1975 nastoupila na Krajské kulturní středisko v Hradci Králové – zprvu jako pracovnice pro Lidovou konzervatoř Východočeského kraje (v té době nejrozsáhlejší a nejsystematičtější vzdělávání nejen divadelních amatérů v republice) a posléze se stala odbornou pracovnicí (metodičkou) pro divadlo.

Od roku 1975 se tedy výrazně začala podepisovat na amatérském divadelním dění nejen bývalého Východočeského kraje, ale vzhledem k velkému počtu národních přehlídek na jeho území, vlastně na amatérském divadelním dění vůbec. Byla členkou přípravných výborů těchto přehlídek a podílela se na jejich organizaci i obsahové náplni. Především dokázala vždy vycítit, co právě obor potřebuje a uměla si pro svou práci najít výborné spolupracovníky mezi profesionály i amatéry. Cílevědomě a systematicky budovala koncepci amatérského divadla ve Východočeském kraji. Pro kraj bylo štěstím, že si při tomto hledání našla i svého životního partnera v prof. PhDr. Janu Císařovi, CSc., čímž jej sice nenásilně, ale úzce přimkla k trvalé spolupráci. Mirčin cit pro aktuální potřeby oboru byl dán hlubokou a širokou znalostí „terénu“, osobní zkušeností získávanou neustálým kontaktem se soubory v celém kraji. Zasloužila se také o vydání řady studijních textů renomovaných autorů (prof. Císař, prof. Štěpánek aj.), a právě za jejího působení vznikla snad první přehlídka typu „žatvy“ v českých zemích – Inspirace.

Královéhradecké KKS se tak zvláště v 80. letech stalo navzdory totalitní době přirozeným centrem divadelního dění. Je i zásluhou Mirky Císařové, že se po zrušení KKS podařilo divadelní obory plynule převést pod křídla Střediska pro amatérskou kulturu Impuls v Hradci Králové. Stála u zrodu časopisu Divadelní hromada, jehož první dvě čísla vznikla ještě na KKS. V roce 1990 byla při založení Volného sdružení východočeských divadelníků, které je dnes nejpočetnější organizací amatérských divadelníků v České republice. Dnes je Mirka Císařová čestným členem VSVD. A v roce 2004 jí byl udělen zlatý odznak J. K. Tyla za celoživotní službu amatérskému divadlu, za zásadní podíl na vzdělávání amatérských divadelníků a výjimečné zásluhy o vytváření tvůrčího prostředí v amatérském divadelním hnutí ve východních Čechách.

JJK (odkaz z Databáze českého amatérského divadla)

46 / Milá Mirko,

jsem velmi ráda, že se mohu připojit k zástupu gratulantů a popřát Ti ke krásnému jubileu, hlavně to, co ti zřejmě přejí i všichni ostatní: pevné zdraví, spoustu energie do další životní etapy, mnoho zajímavých uměleckých zážitků a zejména hodně lásky Tvých blízkých.

Pro mne je toto blahopřání i příležitostí poděkovat Ti za dlouholeté přátelství, na jehož začátku bylo Tvé laskavé pozvání na divadelní přehlídku v Letohradu a můj veliký obdiv k Tvé práci a výjimečné osobnosti. Po celá léta, když jsme byly profesními kolegyněmi, jsi pro mne znamenala nedostižný vzor a v současné době je pro mne každé setkání s Tebou inspirací a pohlazením duše. Děkuji a přeji Ti vše dobré.

Jana Urbanová

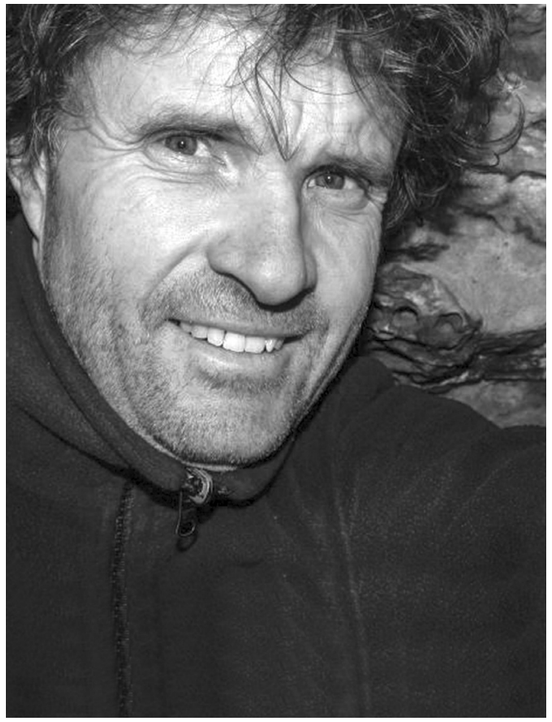

Ivo Mičkala jste letos mohli s objektivem potkat například v Červeném Kostelci, v Miletíně nebo na Loutkařské Chrudimi.

47 / Ivo Mičkal (* 14. 1. 1960)

Nevyšla snad jediná Divadelní hromada, ve které by chyběla fotografie Ivo Mičkala. Letos například jeho objektiv zachytil divadelní okamžiky z přehlídek v Červeném Kostelci a v Miletíně... Ivo je dvorním fotografem i mnohých národních přehlídek, pracuje i pro profesionální divadla.

A jsem hrdí na to, že je čestným členem VSVD, těší nás, že pro řadu z nás je i dobrým přítelem.

Při své práci dokáže být Ivo velmi nenápadný. Ani nevíte, že je v sále, je jako šelma na lovu, mlčky a v soustředěném klidu zacílí svůj objektiv a cvak – uchvátí svou kořist se stoprocentní jistotou. Jeho snímky žijí a trefně popisují situace, dýchají autentickou atmosférou.

Se stejnou lehkostí se Ivo proplétá mezi židlemi na seminářích a dokumentuje dialog mezi lektorským sborem a soubory. Vždy v elegantní košili sladěné s ostatními doplňky svého outfitu, elegán se šmrncem první republiky. A džentlmen ještě k tomu, přidrží dveře, přisune židli, řekne něco milého.

Na focení bývá Ivo maximálně připraven, má nastudovaný program, na místo dorazí dřív. A stále je ve střehu. Během přehlídky mizí do svého hotelového pokoje a rychle zpracovává první momentky pro sociální sítě. Když jde všechno podle plánu, je spokojený. Jakmile to jen snad lehce drhne, sám si vynadá! Je neuvěřitelné, jak je kritický ke své práci. A přitom jeho divadelní fotografie patří ve své disciplíně ke špičce.

Milý Ivo, přepočítávala jsem to asi třikrát! A nevěřím, že je ti 60 let. Hádala bych ti o 10 let méně. A tak ti za všechny divadelníky přeji k tvým narozeninám hodně zdraví, ať je pro tebe divadlo stále inspirativním prostředím a ať máš i v návalu práce čas na svoje oblíbené sportování.

Kateřina Fikejzová Prouzová

48 / V letošním roce slaví své životní jubileum Ivana Richterová.

Ivana Richterová (* 2. 1. 1945) je herečka, režisérka, organizátorka. Nositelka Zlatého odznaku J. K. Tyla, absolventka Východočeské lidové konzervatoře, vedené pedagogy Janem Císařem a Františkem Štěpánkem... A také dlouholetá opora Divadelního spolku Kolár v Polici nad Metují, byť působila i v ochotnických souborech v Teplicích, Náchodě a Hronově. Přes dvacet let se významně podílela na propagaci a organizaci Jiráskova Hronova. A v roli režisérky se ocitla poprvé při Gogolově Ženitbě, režírovala i řadu her a pohádek. Zaujala svými hereckými výkony mj. v Gogolových hrách, v *Revizorovi a Ženitbě*, v Drdových *Hrátkách s čertem*, Nušičových *Truchlících pozůstalých*, a také v *Někdo to rád horké*, *Ptačí kleci* i ve *Třech na lavičce*, které i režírovala...

„Milá Ivanko, už je to pět let, co jsem ti tu psal „líbesbríf“ k tvým sedmdesátinám. Uběhlo je to jako voda. A jsem

Herečka a režisérka z Police nad Metují Ivana Richterová.

moc rád, že nic neztrácíš ze svého mladického ducha, neutuchající energie a obětavosti pro divadlo. Jsem moc rád, že tvá slova – zpravidla pronášená těsně před premiérou – o tom, že teď už ale opravdu končíš s divadlem, nemyslíš vážně. A že znovu a znovu s námi naskočíš do toho z počátku kodrcavého a ve finále zběsile rozjetého vlaku zkoušek, generálek, premiér a repríz. Za těch posledních pět let jsi stihla odehrát desítky dalších představení jako Mette v *Trierově Kdo je tady ředitel?*, jako Sašenka v Gogolových *Hráčích* a nejaktuálněji jako paní Trčková v Blažkově a Podskalského komedii *Světáci*.

Kromě toho se ještě nezištně věnuješ naší divadelní mládeži a kultivuješ jejich hraný projev. Všechno, co děláš, děláš naplno, a pokaždé jsi prostě skvělá! Milá Ivanko, k tvému polokulatému výročí ti přejeme hodně zdraví, štěstí a především – ať tvá předpremiérová slova o konci u divadla jsou (i nadále, tak jako doposud) myšlena nevážně, jen jako žert. Protože: co bychom si bez tebe počali!“

Za celý DS Kolár Police nad Metují, Jarda Souček

Emílie Zámečníková.

49 / Emílie Zámečníková (* 20. 8. 1955)

Ema, jak se Emílii říká, je osoba, které by mohly zástupy jejích bývalých žáků v klidu popřát nejen k narozeninám – jak to mnoho z nás u ní v srpnu, v Černůtkách, dělá – ale i k Svátku matek. Totiž: ona byla pro nás, své žáky, vždycky víc, než jen pedagožka, mnoho z nás dovedla až na profesionální dráhu režisérů, dramaturgů, herců, hereckých pedagogů nebo i jinam do oblastí kultury a duchovna. Stála nám po boku v době našeho dospívání, formovala naše názory a pohled na svět, naslouchala, nenásilně nás vychovávala a postrkovala kupředu. Prostě máma.

Ale pak se vždycky vzaly kytary, nebo se šlo tančit a z Emy se stala kamarádka, Souputnice, trochu dospělejší vrstevník. A dnes je kapacitou uměleckého přednesu, podle její učebnice se už vychovává nová generace budoucích Karlů Hegerů a Ladislavů Pešků... Ema předsedá porotám divadelních přehlídek, ale – pořád je to ta stejná Ema, veselá, přívětivá, člověk s darem naslouchat a nadchnout se.

Kdyby byla hokejovým skautem, leckdo by si řekl, že měla „čuch na hráče“. Její inscenace, potažmo její žáci, vyhrávali Wolkráče, Hronovy i Šrámkáče, dostávali se na DAMU i JAMU, a zůstali u divadla, dá se říct, že jenom díky Emě. Vrtalo mi vždycky hlavou, proč tomu tak bylo. Z hodin v Jesličkách si pamatujuhlavně tvůrčí atmosféru, která se v nás vždy rozlila. Ema milovala svou práci, divadlo i své žáky. V každém hledala jeho skrytý potenciál, netlačila na pilu, naslouchala nápadům a podnětům, když se věc ubírala slepou uličkou, tak neztrácela optimismus a hlavně neustávala v podpoře. Což je, myslím, to hlavní, co ji odlišuje od mnohých pedagogů, Ema svým žákům nikdy nepřestávala věřit. A my to z ní cítili, počáteční nezdar se nakonec mohl vyvinout v úspěch, byl jen součástí tvůrčího procesu... Nezažil jsem nikdy Emu naštvanou, netrpělivou, zlou, či zvyšující hlas. Asi to ani nedovede. „Řešme problémy, až nastanou,” říkala vždycky. Když se ale mělo jet na festival, což vyžadovalo zabalení rekvizit a scény, určit čas odjezdu, a kdo s kým pojede, a jakým vlakem, kde přestoupit, a komu napsat omluvenku ze školy, kdo a kde zapomněl vycpanou žlunu a podobné radosti, to jsme zažívali Emu, která také uměla propadnout drobné panice, někdo by řekl, že uměla být hysterická··· Ale my ji měli rádi a byla u toho celkem zábavná. Tak jsme jí říkali: „Emi, nebuď hektická!“ Hektická... To se jí líbilo.

Děti, které Ema učila, vedle ní rostly a rozvíjely se v to nejlepší, co v nich bylo. A z žáků se stali partneři, kteří se nakazili jejím nadšením, kteří uvěřili ve vlastní schopnosti, kteří se otevřeli a divadlo do nich navždy proniklo. Jako Ema, máma, ta taky.

Ondřej Doležal

50 / Jaromír Vosecký (*27. 9. 1950), mladík ve věku předseniorském

Milý Jaromíre, tak ti píšu k narozeninám. Do Divadelní hromady už poněkolikáté, jak jde čas. Jenže on, potvora, nejde, on přímo letí··· A je ti už tolik, že v době, kdy jsme se poznali, by mě ani ve snu nenapadlo, že ti budu přát k sedmdesátinám, že se toho dožiju – jsem přece jen o sedm let starší...

Sám dobře víš, a vyprávěl jsem ti to mockrát, že od počátku svého laškování s divadlem, hlavně tedy při režírování nějakých kusů, jsem si vždycky přál dělat v týmu, mít k ruce „svého“ muzikanta a výtvarníka. Ale podařilo se mi to snad jen třikrát v životě, a že těch mých opusů jsou už víc než čtyři desítky. Poprvé to bylo kdysi na začátku, muziku pro jedno dětské představení mi napsal českotřebovský hudební skladatel František Zedínek, pro jesličkovskou Žebráckou operu v devadesátých letech pak hradecký Pepa Zámečník. A před dvěma lety Honza Fikejz, napsal mi a nahrál muziku pro úpické Odcházení... Jinak jsem si vždycky musel vysta-

Jaromír Vosecký jako porotce letošního Miletinského divadelního jara.

čit sám, s Vivaldim, Fischerem ad., ale jen z nahrávek. Hudební sluch sic mám, ale o noty jsem nezavadil.

A se scénografy to bylo podobné, jenže horší. Proto jsem si nakonec vždycky poradil sám. Jen v době svého Studia 02 jsem jako dvorního výtvarníka měl Petra Stolína, ale jinak nic – než jsem se ovšem potkal s tebou. Padli jsme si do oka v době, když jsi jezdil do poroty Žamberských divadelních májů, což je určitě víc než čtyřicet let. Oj, byli jsme mladí... A pak jsme se sešli nad mou inscenací Vévodkyně valdštejnských vojsk, uměls skvěle namalovat kostýmy a taky jsi je velkolepě pojal – samá kůže, chocholy··· Takže jsme nakonec jsme nakoupili maskáčovinu a ušili to po svém. Ale dlouhé hodiny jsme spolu trávili nad scénou – a psali si dopisy, tedy já psal, jak by to mělo vypadat... Pardubické divadlo tě ale tenkrát dostatečně polykalo, pracoval jsi i pro jiná divadla, v Praze, v Budějovicích, v Karlových Varech a jinde, něco jsem i viděl – nejvíc vzpomínám na tvůj skvělý scénografický koncept Romea a Julie ve VČD, ohně, barevné látkové šály, a taky na Přelet nad kukaččím hnízdem, a na Aristofanovy Ptáky, všechno s Michalem Tarantem... Ale co se týká oné Vévodkyně, nakonec zůstalo jen u těch (mých) dopisů, na něž jsi mi nakonec odpověděl: „A co mám teda dělat, když máš všechno vymyšlené..." Pravda, jednou jsi mi také navrhnul kostýmy pro představení A tak tě prosím, kníže, secvičil jsem ho (už je to taky dvacet let) s kamarádem Rudolfem Faltejskem. Jenže – návrh jsi mi předal až při premiéře, ale pěkně zapaspartovaný, mám ho stále pověšený na stěně pokoje, kterému říkám pracovní...

A tak to s námi bylo pořád, prokecali jsme spolu na scénografická i jiná témata, i nedivadelní, spoustu času. A celá ta léta, co se známe, jsme kamarádi, co se kamarádí. A co na sebe často myslí a vědí toho o sobě (i na sebe) tolik. Vzpomínáš, jak jsme před pár léty seděli (spolu s Císařovými) u tebe v Jevanech, pod tím nádherným stromem (třešeň to byla?), a vedli krásné divadelní řeči, a taky o životě, třeba o škole, tenkrát jsi taky učil (kostým na ústecké textilní škole a spolu jsme pak vyráběli nějaké módní přehlídky, i pro brněnské výstavní trhy), nebo když jsme těsně před listopadem 1989 putovali (s Pepou Tejklem) po rumunských horách a byli oloupeni o veškerou svou garderobu – tys nám (i Nadě) věnoval trička a trenýrky, v nichž jsme se pak vrátili do předrevolučních ještě Čech. To připomínám jen proto, že mezi námi nejsou pouze svazky divadelní...

Ono totiž kamarádství nebývá na chvíli. Někdy sic odezní a zůstane třeba pěkná vzpomínka, ale to naše nemá šanci se vytratit. Stále se rádi vídáváme, civilně i „pracovně", v porotách mnohých taky, ve Vysokém, v Miletíně, tam už léta··· Takže, co přát si víc, než aby ta naše láska přetrvala i tyhlety jubilejní řeči, k nimž se sic uchylujeme po dekádách, ale jejichž obsah si myslíme i ve dnech nesvátečních. Tak na sebe dej pozor, a mysli na zdraví. A co se nepovede (třeba dojet s autem do cíle nebo uklidit v Jevanech), ať se samo napraví.

Tvůj Saša Gregar (a Naďa taky)

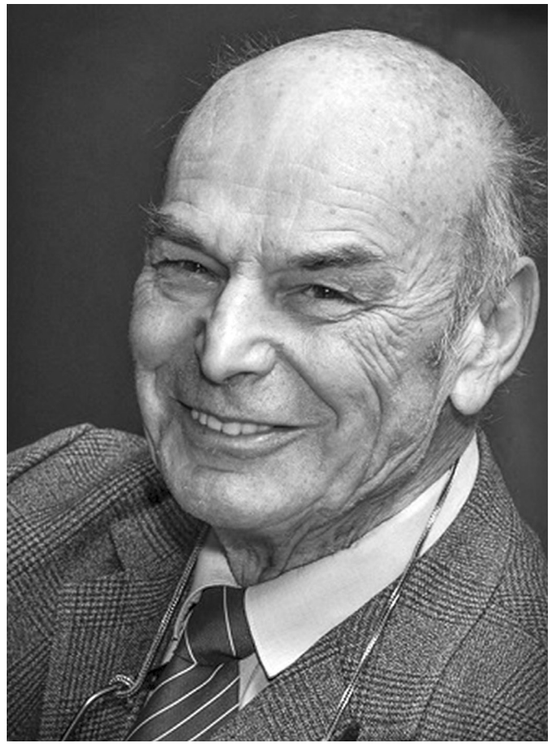

Jiří Vencl.

51 / Jiří VENCL *28. 2. 1936; + 31.1. 2020

Tak už nejsi mezi námi, z téhle cesty se už, bohužel, nevrátíš. Proto ti pro jistotu píšu, takovou vzpomínku na doby, kdy jsme v České Třebové mnohokrát vedle sebe stáli na jevišti souboru Hýbl, jak v Malé scéně, tak v Národním domě, tedy Nároďáku, jak jsme mu říkali...

Poprvé jsme se potkali, když jsem byl ještě hereckým a režisérským kandrdasem. V roce 1968 jsem režíroval Rollandovu *Hru o lásce a smrti*, to abychom dožrali Rusáky. A tys tam hrál takového báťušku, co zatýká revolučního fyzika Lavoasiéra, vypadals úplně jako někdo od NKVD, nohy v láptích, pušku v ruce. Vždycky jsi byl skvělý herec malých rolí jako třeba Václav Trégl nebo František Kovařík, ti velikáni malých rolí, kdopak je dnes pamatuje, snad jen z filmů pro pamětníky. Ale i ty máš svůj film. A velký, širokoúhlý – v mé paměti. Kdykoliv jsme se potkali, běžela mi před očima spousta pábitelských příběhů, v nichž jsi hrál roli hlavní, příběhů v nichž člověk překonává sám sebe a vždycky věří tomu, co dělá – i když to často pro okolí bývalo zcela nepochopitelné. Jen ty jsi věděl, co je to za slast, překonávat sám sebe. Kdysi jsem ode tebe dostal tvé vlastní curiculum vitae, v němž jsi psal toto:

„První krůčky do divadelního nebe jsem měl v měšťance, kde učitel Karel Štarman se mnou nacvičil *Baladu o očích topičových* a já ji recitoval na družebních kulturním zájezdu v Popradu a Kežmaroku. Později jsem se zúčastňoval Železničářské České Třebové, kde jsem recitoval báseň Ing. Jaromíra Šlemra, *Divadlo*. A s básní Jiřího Wolkera *Moře*, jsem vystupoval i na Ministerstvu dopravy. Já a můj bratr Hubert jsme po válce byli v 7. Junáckém oddíle, kde jsme začali hrát divadlo, tehdy s marionetami. Nejvíce jsme zkoušeli *Ostrov splněných přání* a potom Aladinovou *kouzelnou lampu* a Malíkova *Míčka Flíčka*, pro dospělé *Kabaret na nitích* - Pepek námořník tam hrál na harmoniku, byla tam i černošská jazzová kabela, dechovka, pianista, cvičenec na hrazdě i špičková tanečnice. Potom v roce 1960, kdy začala výstavba Malé scény jsme se bratrem také hned zapojili. Já už studoval na Vysoké škole železniční, takže vždy v sobotu, po příjezdu z Prahy, jsem místo domů šel hned na stavbu. V březnu 1966 byla Malá scéna slavnostně otevřena detektivkou A. Christie Past na myši, kterou nacvičil tehdy zcela nový mladý režisér Saša Gregar. A v divadelním souboru Hýbl jsem hrál především v malých rolích nebo dělal inspici. Velkou a hlůavní roli jsem jednou dostal od režiséra Jaroslava Hosnedla v *Křeslu pro vraha*. V loutkovém divadle jsem také dlouho dělal principála. Jsem také esperantista, byl jsem třeba ve štábu Mezinárodního kongresu v Praze, jsem taky členem železničářské sekce a kroužku Amikeco, byl jsem třeba na Ekumenickém kongresu v maďarské Piliscsabě.

A taky jsem členem Klubu českých turistů a taky ve Sjednocené organizaci nevidomých a slabozrakých ČR, navštěvuji kurzy němčiny, angličtiny i různé přednášky... A rád vzpomínám na závod s Ing. Jindřichem Schmidem na stadionou Na Skalce, kde on běžel 400 m s letným startem, já něco pod 300 m se startem z bloku. Vyhrál jsem. A to Jindra tenkrát běhal za Bohemians Praha a já prakticky běhy nepěstoval. Takže jsem se po vítězství skácel, ale to se stává i lepším běžcům. Potom jsem nemohl několik dní normálně chodit. Ale na stadionu bylo dosti diváků a pamatuji si, že Jindra mi nabízel tretry, už nevím z jakých důvodů. Taky jsem vystupoval na různých schůzích odborového sdružení železničářů, dříve ROH, třeba na tradičním posezení důchodců Na Horách, kde byl jednou takový hluk, že i můj silný hlas se těžko prosazoval nad tu vřavu.

Dlouhá léta jsem také samozřejmě vystupoval i na Jabkancové pouti, kde se pečou bramborové placky se sladkým tvarohem, ve Vysokém nad Jizerou tomu říkají sejkory, jenže tam to je bez tvarohu. A na Jabkancové pouti jsem taky předváděl *Vyznání náruživého cvičence* a cvičil v sokolském cvičebním úboru, taky jsem představoval Bimbambulu a tančil břišní tanec do půl těla svlečený. Rád jsem vystupoval na soutěžích monologů, na krajských i celostátních. Třeba za výstup s loutkou, v pohád-

ce, která začíná slovy „u lesa, kde snoubí se louka s černým polem, namluvila se jednou kráva s volem“, jsem dostal na Pohárku Svazu divadelních ochotníků ve Velké Bystřici u Olomouce diplom za vytrvalý a dlouhodobý únik z běžných divadelních kriterií. A taky jsem chodil dálkové pochody, jezdil jsem i přejezdy na běžkách. A taky navštěvuji, už potřetí, Univerzitu třetího věku na Univerzitě Pardubice, což se i moc líbí...“

Tak tohle mi Jirka napsal v roce, kdy mu bylo sedmdesát. Já mu tenkrát odpověděl: “Milý Jiří, až ti bude 140 let, vzpomeň si, prosím tě, na nás. A nepřepínej se, respektive, nepřepínej.“ Dnes musím dodat – Jirko, svět byl s tebou vždycky lepší, zábavnější, radostnější, a upřímnější. Čest tvé památce...

Saša Gregar

Poslední role Jiřiny Mejzlíkové v kabaretu Mravnost - marnost.

52 / Jiřina Mejzlíková (14. 9. 1934 – 22. 6. 2020)

Ve věku 85 let se do divadelního nebe se po dlouhé nemoci vydala herečka pardubického Divadla Exil Jiřina Mejzlíková. Po celý svůj život byla divadelnicí tělem i duší. Zahrála si poprvé jako jedenáctiletá školačka v přeloučské Záložně. Po skončení zdravotnické školy a nástupu do pardubické nemocnice začala hrát v tehdejším spolku ochotníků pod vedením primáře dr. Stuchlíka, který velmi úzce spolupracoval s Východočeským divadlem Pardubice. Pauzu od divadla si dala pouze během mateřské dovolené. Poté nastoupila do Divadla mládeže, působícího na Hronovické scéně v Pardubicích. Její kroky vedly dále do souboru Sokola Lázně Bohdaneč a pak do souboru Kulturního domu Dubina v Pardubicích. Spolupracovala s režisérem Vladimírem Dvořákem a později s Vladimírem Linduškou v Kulturním domě Dukla.

Když se Jiřina Mejzlíková rozloučila s prací zdravotní sestry, našla si divadlo i v profesním životě – pracovala jako tajemnice souboru Východočeského divadla. A v Divadle Exil působila od jeho počátku, tedy od roku 2000. Ztvárnila tu řadu dramatických i komediálních rolí, v posledních letech publikum zaujala především v hlavních rolích inscenací Taková normální rodinka, Prezidentky, Manžel pro Opalu nebo Rocker a dvě staré dámy. Naposledy se objevila v kabaretu Mravnost – marnost.

Jiřina Mejzlíková za své role získala řadu čestných uznání a hereckých cen. Je také držitelkou Zlatého odznaku J. K. Tyla za dlouhodobou práci pro amatérské divadlo a celoživotní mistrovství na jevištích amatérských souborů na Pardubicku.

Za Divadlo Exil, Kateřina Fikejzová Prouzová

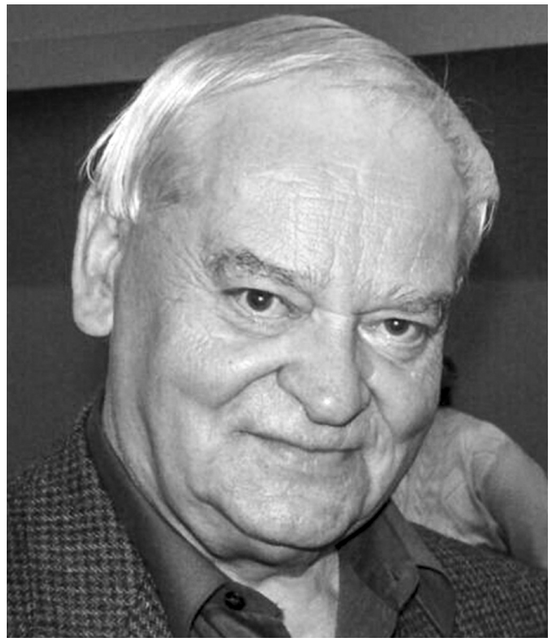

Otokar Dobrovský.

53 / Ing. Otokar Dobrovský 1. 7. 1938 – 6. 12. 2019

Ota Dobrovský – jméno, které je neodmyslitelně spojené s českotřebovským divadelním souborem Hýbl. Byl jeho dlouholetým členem i předsedou, skvělý herec, loutkář, recitátor, organizátor... Jako inženýr pracoval celý život na železnici v České Třebové. A divadlu propadl už v mládí, v českotřebovském loutkářském souboru se seznámil i se svou manželkou Hanou, v té době Pařízkovou. Už jako mladík, gymnazista, hrál také v divadelním souboru Hýbl, milovníky naprosto přesvědčivě, byl velký fešák. A později hrál romantické hrdiny i postavy komické, měl skvělý smysl pro humor. Ale zahrál si i Francka v *Maryše*, Ricarda ve *Filumeně Marturano*, Fentona ve *Veselých paničkách windsorských*, Mauricia v inscenaci *Stromy umírají vstoje*, hrál i v Shawově *Pekelníkovi* či titulní roli v dramatu *Ruy Blas*, a v mnoha dalších... Za svou práci pro amatérské divadlo byl v roce 2014 oceněn Zlatým odznakem J. K. Tyla.

V českotřebovském Zpravodaji o něm napsali: „Ota dovedl o práci v divadelním odboru Hýbl poutavě vyprávět... Na zažloutlých stránkách divadelního almanachu Hýbla můžeme zjistit velký výčet jeho rolí, rád vzpomínal na všechny, kteří s ním společně užívali prkna, která znamenají svět, např. Olinku Markovou, Magdu Blodíkovou, Jarmilu Vařečkovou, na Jaroslava Hosnedla, Miroslava Chudého, Jaromíra Šlemra, Čeňka Hampla, Karla Tomše, Oldu Bittla, Luboše Hýbla a spoustu dalších. Pro kulturní dění v našem městě udělal neuvěřitelně velkou práci a zůstal po celý život skromným a rovným člověkem. Velkým zázemím pro Otokara Dobrovského byla jeho rodina. Za to, že vznikla, mohou především loutkáři, konkrétně soubor vedený režisérem J. Benátským. Jeho manželka Hana, tenkrát ještě Pařízková, tehdy vodila (a mluvila) především Kašpárka, ale také *Karafiátovy Broučky*, díky loutkářům se s Hanou seznámili a kulturnímu dění v našem městě pak byli věrni po celý život. A nejen oni, ale i rodiny jejich dětí. S Hanou žil ve spokojeném manželství od 25. března 1961 až do dne, kdy Hana prohrála svůj dlouhý boj s těžkou nevyléčitelnou chorobou. Tato událost jej těžko zasáhla...“

S Otou jsem se poznal taky jako mladík, byl jsem jen o pět let mladší než on. A obdivoval jsem jeho herectví – chtěl jsem být jako on... Spolu jsme se poznali už v nějakých hrách divadelního spolku Hýbl, v době, když jsem ještě sám studoval na českotřebovském gymnáziu, snad to bylo v Topolově Jejich dnu (1961)... A když jsem se po studiích do České Třebové vrátil, našel jsem si hned k Otovi cestu, začali jsme společně osnovat „novou podobu“ spolku Hýbl, toužili jsme oba (vlastně ve třech, ještě s Lubošem Hýblem) po jakémsi modernějším a současném amatérském divadle. A snad i proto nás osud spojil při mé zcela první divadelní režii, Pasti na myši od Agathy Christie, s níž jsme v roce 1966 otevírali onu českotřebovskou Malou scénu. Pak ale přišel srpen 1968 a díky němu Rollandova *Hra o lásce a smrti*, Ota byl skvělý romantický Valé... A jaký pěkný byl jeho Kanonýr v *Rumcajsovi!* Také jsme se potkali při práci na Hildesheimerově hře *Dobývání princezny Turandot*, při Karvašově *Půlnoční mši*, v komedii *Každý má rád Opalu*, v operetě *Ostrov milování*, v Čapkově *Matce*, v Pristleyově *Pokladu*, nu, bylo toho mnoho...

Divadelní spolek vedl Ota skvěle – vždycky dávám k dobru jeden jeho bonmot, užíval ho, když se nás sešlo trochu méně: „Nu, dobře, kdo tu je, ten tu je, a kdo tu není, je asi někde jinde...“, to většinou, když jsme chystali nějaké oslavy nebo divadelní bály a bylo potřeba každé ruky. Můj pozdější odchod z Hýbla, po němž jsem dal dohromady Studio 02, se sice neobešel bez jistých šrámů na duši, ale s Otíkem jsme na sebe nikdy nezanevřeli. A když vše přebolelo, často jsme si volali a párkrát se sešli nad sklenkou vína, zvlášť poté, co už nebyla jeho Haničkа, skvělá ženská, co to s námi vydržela i v našich bohatýrských dobách. Ota její odchod nesl nesmírně těžko...

Měl jsem Otíka moc rád a jeho odchod mě zaskočil. Ostatně, dozvěděl jsem se o tom na pohřbu Jirky Vencla – rozhlížel jsem se, kde Otu uvidím, a netušil, že je to marná snaha. Proto si ho mohu připomínat i bez té obligátní tečky při loučení s kamarády. Otův nakažlivý smích a jeho laskavá tvář mi zůstanou napořád jako živé...

Saša Gregar

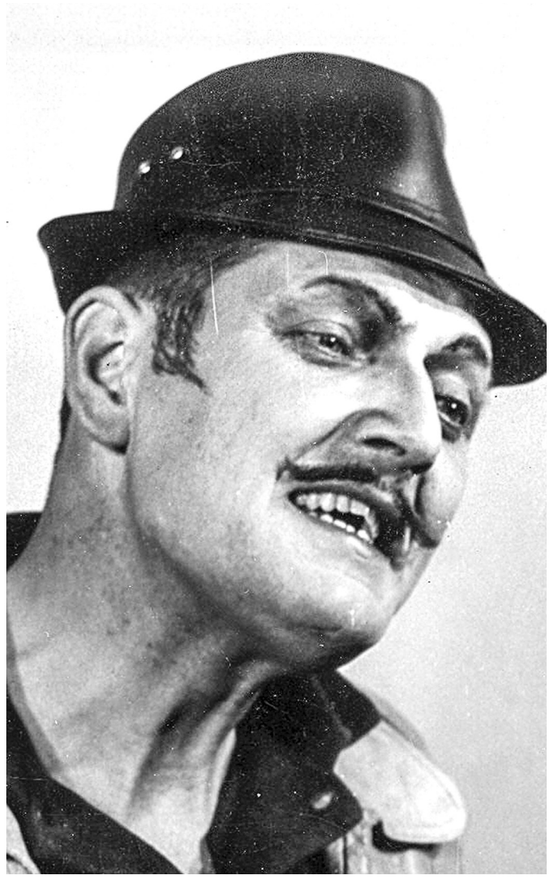

Jarin Vik v inscenaci Ze života hmyzu v roce 1965.

54 / Odešel zakládající člen divadelního spolku Symposion

V letošním roce oslaví DS Symposion 75. výročí svého založení. Chtěli jsme při té příležitosti zavzpomínat s některými dlouholetými členy na jeho začátky, na slavné ale i na hořké dny, kdy se v „détéjáku" (později v Kulturním domě) hrálo divadlo. Počítali jsme s tím, že svými vzpomínkami přispěje i jeden z těch, kdo stáli u založení Symposionu, současný nejstarší člen souboru, pan Jaroslav Vik. Ale v sobotu 18. dubna jsme dostali přesmutnou zprávu. Navždy nás opustil. Proto mi dovolte připomenout nepřehlédnutelnou osobnost našeho Jarina, jak jsme mu v divadle všichni říkali.

Tento mimořádně nadaný herec zazářil v mnoha představeních – od padesátých let minulého století téměř do současnosti. Svým zjevem byl předurčen k rolím hrdinským, ale s šarmem a noblesou dovedl hrát i postavy salónní, třeba Fadinarda ve *Slaměném klobouku* nebo majora Chateau Gibuse v Mam ´ zelle Nitouche... Když se objevil v uniformě, nebo ve fraku a s cylindrem v ruce na scéně, dámy v hledišti přestávaly dýchat. Zrovna tak skvěle zvládal i role komediální, byl pověstný, jak perfektně dokázal načasovat pointu vtipu. Oblíbená byla i jeho estrádní vystoupení, na kterých bavíval publikum komediálními scénkami, zvláště proslulé byly dialogy z forbín z her Voskovce a Wericha, které hrávali spolu s Rudolfem Faltejskem. Kromě uměleckých výkonů je potřeba zmínit i jeho talent organizační a přesvědčovací, který obzvláště v době, kdy se budovala třebechovická divadelní scéna, byl talentem naprosto zásadním.

Umělecká cesta Jaroslava Vika je lemována celou řadou úspěchů a ocenění. Za všechna alespoň ta z posledních let jeho aktivní činnosti v souboru Symposion – za roli strýčka Vézineta v inscenaci *Hurá do Paříže aneb Slaměný klobouk*, čili Helenka je ráda... dostal cenu za nejlepší mužský herecký výkon na přehlídce v Chlumci nad Cidlinou a na festivalu amatérského divadla FEMAD v Poděbradech. Za kolektivní roli řemeslníků ve *Snu noci svatojánské* obdržel čestné uznání na Krajské přehlídce v Červeném Kostelci. A v roce 2015 obdržel Zlatý odznak Josefa Kajetána Tyla, který mu byl udělen za celoživotní všestrannou činnost v amatérském divadle, o něco později dostal i Cenu města Třebechovice pod Orebem za veliký přínos v oblasti kultury.

Pro nás mladší byl vždy vzorem, kamarádem, který dokázal poradit, tahounem, který na jevišti nikoho, i když ten dotyčný něco zbabral, nenechal ve štychu. I po ukončení své aktivní divadelní činnosti zůstal členem souboru a my se mohli připojit k řadě gratulantů při jeho významném životním jubileu. Nám všem, kdo jsme měli možnost se s Jarinem setkat na jevišti i mimo něj, bude Jarin chybět. Když se jej někdo zeptal, jestli je nějaká role, kterou si přál hrát, ale nikdy se mu přání nesplnilo, vždycky říkal: Cyrano z Bergeracu a začal recitovat:

Ach, vše mi berete, můj vavřín i mou růži!
Jen berte, jedno přec vždy zůstane tu muži,
co s sebou odnesu, co večer vrátím Bohu,
až s dvorným pozdravem se vznesu nad oblohu,
co nemá trhliny, ni skvrny v triumf jistý,
navzdor to odnesu... To je...
Co?
Štít svůj čistý!

Věřím, že si tam nahoře určitě svého vysněného milovaného Cyrana zahraje...

Za DS Symposion Jiří Adam

Na jevišti.

55 / Jsem člověk, který neumí nic nedělat, sedět s rukama v klíně můžu v důchodu

Letos oslavil své 40. narozeniny předseda VSVD Josef Jan Kopecký. Nejdřív jsem mu chtěla napsat nějaké pěkné přání. Ale nakonec jsem se rozhodla zapříst s ním rozhovor o většině jeho aktivit. Ve slavném románu Harry Potter má jedna z hrdinek, Hermiona, tzv. obraceč času. Díky němu může třeba na škole absolvovat přednášky, které se konají souběžně. Někdy mám pocit, že tuhle chytrou věcičku Josef vlastní. Dokáže být totiž úplně všude...

Kde teď všude aktivně divadelně působíš?

V TRIARIU v České Třebové, v Divadle MY Theatre v Opatovicích nad Labem a v divadle Jesličky Josefa Tejkla v Hradci Králové.

V Jesličkách jsi jak dlouho?

Letos už sedm let, nastupoval jsem v roce 2013.

Co ti dala práce se studenty? Najednou to bylo něco zcela jiného, než jsi dělal na divadle předtím?

Dalo mi to nový elán něco dělat. Do jisté míry velkou svobodu. Než jsem přišel do Jesliček, byl jsem ředitelem základní školy. A byť jsem měl skvělé žáky a báječné kantory, a byť jsem přiměřeně vycházel se zřizovatelem, nějak jsem nezvládl rodiče. Nebyl jsem nachystán na situace, kdy mě přišli (opakovaně) vydírat kvůli prospěchu svých dětí atp. Takové situace jsem si neuměl ani představit. A to učím od roku 2002. No, a někdy na jaře 2013 jsem si na tyto zážitky postěžoval na Audimaforu Janě Portykové, která mi pár týdnů na to nabídla, abych šel učit do Jesliček. No a já šel. V té době to bylo pro mě znovuzrození. Krev, která se mi znovu vlila do žil. A po letech opět svoboda.

Za rok toho uděláš požehnaně.

Většinou stihnu šest premiér regulérních inscenací do roka. K tomu nějaká inscenovaná čtení nebo scénické instalace. Dá se říct, že něco zkouším nebo připravuju celoročně.

Jak je to dnes s Triariem? Když byl soubor založen, tak to bylo akční divadlo. Dokonce pořádalo krajskou postupovou přehlídku a bylo o něm hodně slyšet, pak to trochu usnulo. Jak je toto teď?

TRIARIUS vznikl v roce 2000 jako soubor mladých, který měl vystoupit v rámci divadelních oslav souboru Hýbl

Vernisáž v KC Česká Třebová.

v České Třebové. Napsali jsme tenkrát text s názvem Hýblova ulice, ale inscenace nakonec nebyla nikdy realizována. Nicméně tu najednou byla parta lidí, kteří spolu chtěli fungovat. Naše první realizované inscenace byly loutkové pohádky. Dnes se loutkovému divadlu už nevěnujeme vůbec. Velmi záhy jsme se posunuli k prvním činoherním pokusům. A od těch už byl jen krůček k experimentu. Nemalá část tehdejších členů ráda experimentovala, začali jsme tedy hledat cestu, jak text uvést netradičně, alternativně. A tyto možnosti jsme hledali zcela nepolíbení nějakou teorií nebo historií divadla. Hledali jsme je intuitivně. V této době se také objevily první realizované autorské počiny. Ale také divadlo poezie. Vlajkovou lodí se staly *Vánoce u Ivanovových*, avantgardní text Vvěděnského, který jsme inscenovali lehce provokativně. A doputovali s ním až na Jiráskův Hronov, kde ovšem způsobil dost poprask... To byla také doba, kdy jsme se rozhodli zaplnit „díru“ v nabídce přehlídek. Pardubický kraj totiž neměl „svou“ přehlídku divadla poezie, ale ani experimentu. A tak vznikl Tyjátr na trati, krajská postupová přehlídka směřující na tři celostátní přehlídky - na přehlídku mladého a netradičního divadla Šrámkův Písek, studentského divadla Prima sezóna v Náchodě a na přehlídku divadla poezie Wolkerův Prostějov. Po první dekádě tato fáze lehce opadla a my se přiklonili spíše ke klasickému činohernímu tvaru. Do této kapitoly TRIARIA patří například *Ucho*, *Blackbird* či *Kočka na kolejích*. Snaha experimentovat nás ale úplně neopustila. Experimentovali jsme jak s tvarem, tak s hracím prostorem, viz *Kočár do Vídně* či *Dialoque*.

Posledních několik let je TRIARIUS logicky propojen také s Jesličkami. To je období, kdy vznikly inscenace Ten druhý nebo Veroničin pokoj.

Zatím poslední inscenací TRIARIA byla *Leni – Hitlerova filmařka*, která měla v Modrém trpaslíkovi premiéru loni v květnu a stala se tak 36. inscenací souboru. Letos máme premiéru teprve před sebou.

Třetím tvým působištěm je Divadlo MY Theatre, kde působíš s Alešem Dvořákem. Na repertoáru máte stále Audienci Václava Havla. Máte v plánu něco dalšího?

Plány na nové projekty máme stále. Ale Jesličky nás oba dost vytěžují, to myslím v dobrém slova smyslu. Více než tři roky mluvíme o tom, že bychom rádi udělali opět komorní inscenaci pro dva až tři herce. Původně jsme chtěli nastudovat *Deštivé dny*. To nám ale zmařil fakt, že výsadní autorská práva má v držení jiný soubor v České republice a nikdo jiný je nedostane. A tak se průběžně probíráme texty, hledáme něco, co nás oba dva natolik zaujme, že se do toho pustíme. A snad můžu prozradit, že jsme blízko.

V posledních letech se s tebou potkáváme také na krajských postupových přehlídkách dětského a studentského divadla, stejně jako na přehlídkách folklorních, kde jsi členem lektorských sborů. Lektoruješ také přednesy. A jsi součástí i porot soutěží stojících mimo postupový systém. Jaké to je stát na druhém břehu a rozebírat práci někoho jiného?

Náročné. Za těch dvacet let, kdy jsem obrážel přehlídky v roli tvůrce, mi nikdy nepřišlo, že je to tak náročná práce. Chápu, že existují různé pohledy na to, jak porotovat přehlídku. Znám názor některých lektorů, že chtějí „být diváky“, a proto se dopředu cíleně nijak nepřipravují. Nestudují, co je to za soubor, jaký je to text, jak ho aktéři upravili, jak k němu přistoupili. Já to mám rád ovšem přesně opačně. Snažím se toho zjistit dopředu co nejvíce a respektovat interpretaci, názor, přístup souboru. Je to práce náročná na přípravu, zvlášť když se v programu přehlídky naskládá vícero inscenací za den. Náročné je to potom i i pohledu výdrže, aby člověk udržel pozornost a ve vnímání nepolevil. Dnes si už práce lektorského sboru velmi vážím. Navíc mě neuvěřitelně naplňuje setkávání se se soubory. Je to permanentní inspirační zdroj. Člověka obohacuje, když vidí, jak to jinde dělají jinak. No a na přehlídkách dětského a mladého divadla mě nepřestává fascinovat, jak jsou ta děcka poctivá, upřímná a zodpovědná. Klobouk dolu.

Jaký je úkol poroty, kromě toho vybrat nejlepší představení na národní přehlídku?

Vybrat postupujícího, to je úkol, který samozřejmě vyplývá ze systému postupových přehlídek. Ale nemyslím si, že je to úkol zásadní. Mnohem důležitější je dát souboru zpětnou vazbu. A to takovým způsobem, aby soubor pochopil, co se mu snažíte sdělit. A nejzásadnější podle mě je motivovat tvůrce k další práci. I když má porota konkrétní výtky k inscenaci, měla by mluvit především tak, aby účinkující nezatrpkli. A aby se nad těmi subjektivními poznámkami lektorského sboru zamysleli. Jestli je budou respektovat nebo ne, to už je na nich. Jejich obvyklé publikum: rodina, přátelé a kamarádi v místě bydliště je většinou pochválí. Porota nastavuje jiné zrcadlo, které vychází ze srovnání, zkušenosti a letité praxe.

Co si budeme povídat. Pro mnohé soubory jsou rozbory na přehlídkách demotivační.

Záleží na tom, jakým jazykem porota sděluje nepříjemné věci. Soubor by nikdy neměl mít pocit, že ho lektoři kritizují nebo mu, nedej bože, nadávají. Spíš jde o to najít ten správný způsob a říct: „Hele, tohle bylo všechno fajn, ale nechtěli byste to zkusit jinak? Kdybychom se na stejnou věc – text, situaci, herecký výkon – podívali jinak, nepři-

Při rozborovém semináři krajské přehlídky scénického tance v Jaromeři.

Valná hromada VSVD v roce 2020.

neslo by to něco nového? Co by třeba i vaší koncepci a způsobu, jakým chcete na inscenaci pracovat, pomohlo?" Primárně by to mělo být nastavené jako nabídka možností, co se s inscenací dá ještě dělat. Ne jako kritika.

Na prvních stránkách této Divadelní hromady jsme připomněli, že tu máme výročí 30 let od založení Volného sdružení východočeských divadelníků. Je to pro tebe jako pro předsedu sdružení i čas pro bilancování?

VSVD za 30 let svého trvání prokázalo, že má smysl a že si našlo své místo na slunci. Členové, zvlášť v posledních letech, nám přibývají. Snad je to známka toho, že výhody, které plynou ze spolčování a ze členství, jsou zřejmé a divadelníci je rádi využívají. Konečně nabídku směrem k souborům se snažíme stále rozvíjet, obohacovat, obměňovat. Po revoluci vesměs skončilo odborné vzdělávání souborů v jednotlivých krajích, krom kraje Královéhradeckého. Soubory se tím začaly protloukat samy, sbíraly inspiraci v literatuře nebo na přehlídkách. Přihlásit se na nějaký seminář nebo workshop a cíleně se vzdělávat, bylo komplikované. U nás to neplatí. Ve všech čtyřech krajích, které nějakou poměrnou částí obhospodařujeme to funguje. A to především díky Centru uměleckých aktivit Impuls Hradec Králové. Zároveň tím, že zastupujeme divadelníky „našich" čtyř krajů, rozuměj východočeské soubory v centrálních orgánech Ministerstva kultury (tím myslím NIPOS-ARTAMA, ale i další komise, které jsou přímo na MK) se snažíme budovat podmínky, ve kterých se mohou realizovat, v nichž mají jistotu opory a metodický a poradenský support. Věřím, že tato cesta je dobrá a má smysl po ní jít. Před 10 lety jsme opustili pořádání Open Air Programu mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů. Nicméně i letos, když jsme připravovali oslavy 30. výročí našeho fungování, jsme se opět vraceli k tomu, že by nebylo špatné naši činnost prezentovat více také ven, směrem k veřejnosti. Ideálně právě na OAP. V širší opoře u „nedivadelní" veřejnosti ještě jisté rezervy cítím. Ale – jsme tu především pro soubory! Ty jsou a budou vždy na prvním místě.

To je ta úzká návaznost na Královéhradecký kraj. Je možnost expandovat více i do zbylých tří krajů, kde máme své členy? Aby nás tam bylo vidět?

Všechno, co je řízené svrchu má své problémy. Určitě nemá smysl, abychom my, z Hradce Králové, začali ostatní kraje nutit, aby se více zapojily. Na druhou stranu, pokud by zkušenost z našeho kraje byla motivací pro ostatní regiony, aby se pokusily nastavit stejný systém, tak u VSVD podporu najdou, a to v maximální možné míře.

VSVD slaví třicetiny. Ty jsi letos oslavil své čtyřicetiny – je to ve tvém životě nějaký milník?

Ne, to asi není. Milníky nekopírují žádná výročí. Spíš přichází s nějakým novým podnětem jako je práce, město, nebo cokoliv zásadního. A samotný věk? Připadám si pořád na dvacet. Stejně jako někdy na osmdesát.

Co se týká tvého aktivního působení v kultuře, byl jsi také ředitelem Kulturního centra v České Třebové...

A ještě stále jsem. Jen jsem musel, když jsem se stal místostarostou města, nahlásit „překážku ve výkonu zaměstnání". Ale až mně mandát doběhne, vrátím se na tento post zpět. Navíc se současnou statutární zástupkyní KC jsme v úzkém pracovním kontaktu. Spolu dáváme dohromady divadelní i hudební předplatné a podílím se i na plánování výstav.

Jaká je tedy dramaturgie Kulturního centra v České Třebové? Mainstream nebo se snažíte návštěvníkům nabídnout to, co se zpravidla na menší město nedostane?

Když jsem nastoupil do funkce, byly v programu KC především pořady mainstreamové, které v České Třebové mají stabilní publikum. Proto jsme je nechtěli rušit. Ale vedle toho jsem zavedl druhý cyklus divadelního předplatného pro náročnějšího diváka. Po roce a půl testování „cyklu B" jsem ho bohužel musel zrušit. Na malém městě si našel diváckou základnu pouze u desítek diváků. Vrátili jsme se k jednomu druhu předplatného. A mezi bulvární komedie vkládáme náročnější inscenace. A ono to překvapivě funguje, jak je ten koktejl pestřejší. Ne, že by byli vždycky všichni nadšení ze všeho. Nádherně to rezonuje. Publikum je spokojené, že se jen nesměje, ale dostane i něco k zamyšlení. V této kombinaci si to diváka našlo.

Nebudeme mluvit jenom o divadle, ale zmíníme i koncerty a výstavy.

Víš, co je úžasné? Že Česká Třebová je jedno z mála měst, které má největší abonomá na vážnou muziku. Fakt, že děláme Bennewitzův festival a mezinárodní festival varhanní hudby je dokladem toho, že publikum je zvyklé a má klasiku rádo. Vedle toho je v České Třebové velká posluchačská základna country a folkové hudby, kterou v KC úplně neděláme, především s ohledem na to, že pořadatelů minifestivalů folk-country je u nás spousta. Nosili bychom dříví do lesa. Ale nabídli jsme například jazzové abonomá, které si velmi rychle našlo svého cílového posluchače a funguje úžasně. Kromě toho jsme několik let pořádali jazzrockový festival, protože i bigbeaťáci ve Třebové jsou. Je to pestrý koktejl toho, co mají Třebováci rádi a na co chodí.

Lidé vnímají českou Třebovou především jako železniční uzel, ale ono je to vlastně velmi kulturní město.

Doufám, a jsem o tom pevně přesvědčen. Když dnes ze své pozice místostarosty, který má v gesci mj. kulturu, vidím, jak si stojí například městská knihovna v době, kdy se obecně málo čte, v porovnání s jinými knihovnami v regionu, tak mě to naplňuje štěstím. Naše knihovna stále roste, nabírá nové čtenáře. Jsem za to moc rád. Rozšiřuje se i městské muzeum. Jeho výstavy jsou hojně navštěvované, chodí tam školy. KC doplňuje nabídku kinem a výtvarnými výstavami nejen regionálních umělců, ale i zvučných jmen, výstavní síň KC je místem, kam se sjíždí lidé z celé republiky, včetně Prahy nebo Havířova. Mám pocit, že se nám daří z České Třebové dělat hezké kulturní hnízdo. A nabídku velmi dobře doplňuje klub netradiční kultury Modrý trpaslík, který jsem před lety spoluzakládal. V něm si najdou své i příznivci rocku, punku, modernjazzu, metalu, stejně jako literatury nebo divadla a výtvarného umění.

Zeptám se tě jako místostarosty města: Kultura většinou bývá v politice na jednom z posledních míst – co se týká podpory. Jak město Česká Třebová podporuje kulturní subjekty, které v místě fungují?

Kromě toho, že zřizuje a dotuje svá kulturní zařízení – muzeum, knihovnu, KC, má vypsáno několik grantů na podporu nezávislé a amatérské kultury. Každý, kdo přijde s nějakým smysluplným konceptem, si může být jist, že nějakou podporu od města dostane. Finančně se kultura v České Třebové podporuje nadstandardně. Včetně toho, že bez městské podpory by nemohl fungovat ani klub Modrý trpaslík a ani TRIARIUS jako divadelní soubor.

Nedostáváš se někdy do střetu zájmů?

Někdy ano, ale když se tak stane, hlásím „podjatost". Navíc o penězích, které plynou do TRIARIA nebo Modrého trpaslíka, nehlasuji. Do stejné pozice se na malém městě ovšem dostává většina volených zástupců, protože téměř každý z nich je členem nějakého sportovního či kulturního spolku, jež čerpá veřejnou podporu.

Máš toho požehnaně.

Vším, čím jsem kdy byl, a vším, čím jsem, jsem opravdu rád. Jsem člověk, který neumí „nic nedělat". Vidím-li, že věci, které dělám, jsou smysluplné, věnujujim rád veškerou energii. Sedět s rukama v klíně můžu v důchodu. A tak děkujuvšem, kteří se mnou na čemkoli spolupracují, že jsou ke mně mnohdy velmi vstřícní a benevolentní. Vím, že to se mnou někdy není jednoduché. O to víc si našich přátelství, spoluprací a kontaktů vážím. Díky!

Ptala se Kateřina Fikejzová Prouzová

Tři veteráni v plenéru na Kunětické hoře.

56 / Žítkovské bohyně nebo Noc na Karlštejně: Východočeské divadlo Pardubice v příští sezoně nabídne 7 premiér

Stávající jubilejní 110. sezóna se završila 20. června na Kunětické hoře premiérou rodinné pohádky *Tři veteráni*. V nadcházející sezóně plánujeme uvést sedm nových titulů – pět v Městském divadle a dva na komorní Malé scéně ve dvoře.

Sezónu 2020/21 zahájí v říjnu na Malé scéně tajuplný milostný trialog *VENKOV* současného britského dramatika a překladatele Martina Crimpa inscenovaný režisérem Januszem Klimszou. „Podaří se manželskému páru středního věku útěkem z velkoměsta na venkovskou samotu v anglických vřesovištích změnit život k lepšímu? Snaží se o to. On je lékař, jezdí za pacienty na odlehlá místa a jednou přiveze domů mladou ženu v bezvědomí, kterou údajně našel u silnice. V té chvíli se zdánlivě usměrněný život zvrtne a nastane napínavý neklid," naznačuje zápletku dramaturgyně Jana Pithartová.

Premiéry na velkém jevišti Městského divadla odstartuje v listopadu *NOC NA KARLŠTEJNĚ* – divadelní podoba populárního hudebního filmu Zdeňka Podskalského na motivy hry Jaroslava Vrchlického, proslulá mimo jiné díky nesmrtelným melodiím Karla Svobody. „Příběh zná asi každý: Z rozhodnutí krále Karla IV. na hrad Karlštejn nesmějí ženy. Ale jeho mladé choti se stýská a není jediná. Odvaha, smysl pro humor a především síla lásky pohne i královským nařízením," připomíná dramaturgyně Jana Uherová. Populární Noc na Karlštejně v režii Petra Novotného bude na konci sezóny přesunuta na letní scénu na Kunětické hoře.

Režisérka Kateřina Dušková již chystá dramatizaci úspěšného románu Kateřiny Tučkové ŽITKOVSKÉ BOHYNĚ, kterou plánuje uvést na prknech Městského divadla v lednu roku 2021. Román o ženách z Bílých Karpat, které byly obdařeny darem nadpřirozených schopností, léčily, zaříkávaly, věštily, pomáhaly, ale i škodily, se stal nejčtenější knihou roku 2013, autorka za něj získala několik cen včetně ocenění Magnesia litera v kategorii Kosmas Cena čtenářů. „Kateřina Dušková vybírá z rozsáhlé látky osobní příběh hlavní hrdinky, která pátrá po osudech žen svého rodu od 17. století po současnost a dochází tak i k poznání sebe samé," říká Jana Uherová.

Druhá premiéra roku 2021 se uskuteční na Malé scéně ve dvoře, kde diváky jistě potěší volné pokračování úspěšného Normálního debila s podtitulem Deník puberťáka tentokrát s názvem *NORMÁLNÍ DEBIL 2: Osmdesátky aneb Kalendárium*. Populární průšvihář Norbert Intribus v něm projde střední školou, základní vojenskou službou a prvními kroky po divadelních prknech na pozadí historických událostí 80. let minulého století, s melodiemi dobové pop music. Komedii napsal a režírovat bude Robert Bellan.

V březnu režisér Radovan Lipus na jevišti Městského divadla představí text Lenky Lagronové *JAKO BŘITVA* – divadelní obraz Boženy Němcové, ženy, jež překonala svou dobu nejen jako spisovatelka. „Zemitě poetická, vtipná hra je podložená autorčinou hlubokou znalostí života a díla výjimečné české spisovatelky, ale není životopisná. Básnivými doteky se přibližuje k tomu, co je v osudech Boženy Němcové neuchopitelné," doplňuje Jana Pithartová.

Následovat bude muzikálová komedie *PEKAŘOVA ŽENA*, inspirovaná stejnojmenným filmem francouzského režiséra Marcela Pagnola. „V zapadlé vesničce ve Francii 30. let minulého století se usadí nový pekař se svou nádhernou a o mnoho let mladší ženou. Ta brzy podlehne místnímu svůdci a její muž ze žalu přestane péct. Klidný život vesničanů je tím citelně narušen, a tak se všichni zapojí do boje o záchranu pekařova manželského štěstí a svého denního chleba,"přibližuje děj dramaturgyně Anna Hlaváčková. Muzikálová adaptace s šansonovými melodiemi, kterou připravuje režisér Petr Gazdík, bude mít v Pardubicích českou premiéru.

Sezónu 2020/21 završí v Městském divadle komedie *ZAHRADNÍ SLAVNOST* o nezadržitelném vzestupu nenápadného kariéristy, kterou napsal Václav Havel již v 60. letech minulého století a proslavil se jí po celém světě. I dnes je znepokojivě aktuální. „Mladý Hugo Pludek, který místo aby pomýšlel na budoucnost, jak mu radí jeho otec, stále jen hraje šachy. Sám se sebou, aby při každé prohře zažil i výhru. Na místní zahradní slavnosti pak s přehledem dokáže proniknout do strategických principů dvou znepřátelených protistran a zaujme vedoucí pozice v obou. Inscenací si mimo jiné připomeneme desáté výročí úmrtí Václava Havla, režírovat ji bude Břetislav Rychlík," uzavírá Jana Pithartová.

Naplánovaný repertoár budou znovu doplňovat i scénická čtení z cyklu *INprojekty* na Malé scéně ve dvoře a nové poetické večery v Poediu v klubu.

Radek Smetana

Rodinná pohádka Tři veteráni v režii Petra Novotného.

Srdečně vás zveme na

Divadelní cenění 2020

Slavnostní předání ocenění udělených na přehlídkách amatérského divadla Červený Kostelec, Miletínské divadelní jaro, Audimafor, Divadelní setkání a Orlická maska se uskuteční: v sobotu 7. listopadu 2020 od 13:00 hodin na Malé scéně v České Třebové

Program: hudební host, předání cen z proběhlých přehlídek, divadelní dárek & afterpárty v klubu Modrý trpaslík

Přijďte si převzít své ceny, setkat se s přáteli, diskutovat, bavit se

Volné sdružení východočeských divadelníků, Česká Třebová, Kulturní centrum (pořadatel Národní přehlídky seniorského divadla), TRIARIUS i klub Modrý trpaslík se na Vás těší!

Jak se tam dostanete? Kozlovská ulice, od nádraží 7 minut chůze, parkoviště zdarma za Malou scénou a v přilehlých ulicích Kde můžete přespat? Možnost zajištění ubytování na internátu SOŠ a VDA v těsné blízkosti klubu Modrý trpaslík za cca 300 Kč/osoba

Parkování u Modrého trpaslíka zajištěno zdarma na parkovišti Zimního stadionu, který je nad ním

Těšíme se na setkání a přejeme mnoho úspěchů v uměleckém i soukromém životě

Potvrzení účasti a závazné objednávky ubytování na:

info@vsvd.cz

Volné sdružení východočeských divadelníků

SLAVÍME 30 LET!

centrum uměleckých aktivit

Tři desetiletí se nám daří podporovat umělce a umělecké aktivity v kraji.
Je to oslava nás všech!
Děkujeme!

Žijeme uměním a pečujeme o rozvoj začínajících tvůrců. Objevujte s námi kreativní svět a probuďte své kulturní smysly na akcích, které pořádáme již 30 let.

Centrum uměleckých aktivit
Impuls Hradec Králové

www.impulshk.cz

Poznámky